

POSLEDNJA POTRAGA, poznata i kao
POSLEDNJI POZIV, dok nije napisan nastavak

Ono što je bitno to je da je ova knjiga prva, a
POZIV (the Call) druga u kompletu

Naslov originala:
The Final Quest – Rick Joyner

Copyright © 1996 Morning Star Productions

16000 Lancaster Hwy.,

Charlotte, NC 28277 USA

704-542-0280

Copyright za Jugoslaviju:

Aleksandar T.

Prevod:

Slavica i Darko Piknjač

KNJIGE OD RIKA DŽOJNERA :

- Poslednja potraga
  - Poziv
  - Proročka služba
- Iznenadujuće veličanstvo Njegove sile
  - Epske bitke poslednjih dana
  - Bila su dva drveta u Vrtu
  - Putovanje počinje
    - Žetva
    - Žetva II

- Vođstvo, upravljanje i pet suštinskih elemenata uspeha
  - Svetski plamen
  - Vizija žetve

Serijska - Borba protiv duhovnih Utvrđenja:

- Nadvladavanje Optuživača
- Nadvladavanje duha siromaštva
  - Nadvladavanje rasizma
- Nadvladavanje duha religioznosti
  - Nadvladavanje vračarstva

Serijska - Dvorana Vere:

- Tri svedoka
- Ohrabrenje koje menja svet
  - Vatra koje ne umire

SADRŽAJ:

Uvod	5
1. deo: ČOPORI PAKLA MARŠIRAJU	9
2. deo: SVETA PLANINA	23
3. deo: POVRATAK ORLOVA	35
4. deo: BELI PRESTO	48
5. deo: POBEDNICI.....	75

Mojoj ženi, Džuli,

i našoj deci:

Ani, Ajrin, Amber, Benu i Semu.

Da bi svi mogli da se popnemo na vrh planine.

UVOD

Početak 1995. godine Gospod mi je dao neobičan san koji je bio prvi u nizu nekoliko proročkih iskustava koja su bila povezana. Objavio sam taj san u skraćenoj verziji u **Proročanskom Biltenu Jutarnja Zvezda (The Morning Star Prophetic Bulletin)** i u **Žurnalu Jutarnja Zvezda (The Morning Star Journal)**, pod naslovom **Čopori Pakla Marširaju**. Tražeći Gospodnju volju i mudrost o ovoj velikoj duhovnoj bici koju sam lično vodio, dobio sam još nekoliko vizija i proročkih iskustava povezanih s tom bitkom. Ova iskustva sam izdao u skraćenom obliku u **Žurnalu Jutarnja Zvezda (The Morning Star Journal)** kao **“Čopori Pakla marširaju, Prvi, Drugi i Treći Deo.”**

Ova serija iskustava je postala najpopularnije delo koje smo ikada objavili. Ljudi su nas preplavili molbama da izdamo sva tri dela zajedno u jednom tomu. Odlučio sam da to učinim i dodao sam sve što je bilo izostavljeno u skraćenoj verziji. Međutim, upravo kada sam bio spreman da predam moj rad urednicima, dobio sam još jedno proročko iskustvo koje je očito bilo povezano sa vizijom i sadržalo je ono što se meni činilo najvažnijim od svih delova. Ovo se nalazi u četvrtom i petom delu ove knjige (nešto od četvrtog dela je objavljeno u trećem delu u “Čopori Pakla marširaju”). Takođe, prva tri dela ove knjige sadrže dosta toga što nije bilo objavljeno pre.

Kako Sam Dobio Viziju

Pitanje koje mi ljudi najčešće postavljaju odnosi se na to kako sam ja dobio ovu viziju. Verujem da je ovo važno pitanje i pokušaću da dam kratak odgovor. Prvo moram da objasnim šta mislim kada govorim o vizijama i “proročkim iskustvima”.

“Proročka iskustva”, kako ih ja zovem, su brojna i različita. Ona uključuju sva osnovna sredstva koja je Gospod koristio da bi govorio Svom narodu u Svetom Pismu. Pošto je Gospod isti danas i juče, On i dalje govori Svom narodu na iste načine, i ta iskustva se pojavljuju kroz celu crkvenu istoriju. Kao što je apostol Petar objasnio u svojoj propovedi zapisanoj u drugoj glavi Dela Apostolskih, snovi, vizije i proročanstva su osnovni znakovi poslednjih dana i izlivanja Svetog Duha. Pošto se mi očito približavamo kraju veka, ovi znakovi se sve više i više pojavljuju u našim vremenima.

Oni se sada pojavljuju sve češće jer nam trebaju da bismo izvršili svrhu našeg postojanja u ovim vremenima. Isto je tako istina da Sotona koji, nažalost, poznaje Sveto Pismo bolje nego mnogi hrišćani, takođe razume važnost proročkih otkrivenja u odnosu Boga prema Njegovom narodu i izliva u velikim količinama svoje falsifikovane darove onima koji mu služe. Falsifikovanja ne bi bilo kada ne bi bilo originala; baš kao što ne postoji falsifikat novčanice od 3 dolara zato što ne postoji ni prava takva.

Brzo posle 1972. godine kada sam postao hrišćanin, pročitao sam odlomak u drugoj glavi Dela Apostolskih i shvatio da, pošto su ovo poslednja vremena, važno je razumeti na koje sve načine će nam Gospod govoriti. Ne sećam se da sam se u početku molio da imam ta iskustva, ali počeo sam da ih dobijam i to mi je dalo još više podsticaja da ih razumem.

Od tada sam prošao kroz periode vremena u kojima su ta iskustva bila vrlo česta.. Imao sam takođe duga vremenska razdoblja u kojima takva iskustva nisam imao. Nakon svakog perioda u kojem nisam imao ove doživljaje oni bi ponovo došli, i bili bi ili mnogo silniji ili češći. U poslednje vreme oni su bili izuzetno silni i česti. Kroz sve ovo sam naučio mnogo o proročkim darovima, iskustvima i o prorocima, o čemu ću više reći u knjizi koja će uskoro biti objavljena.

Postoje mnogi nivoi proročkih otkrivenja. Početni nivoi često sadrže proročke "utiske". Utisci jesu prava proročka otkrivenja. Oni mogu biti izvanredno određeni i precizni kada ih protumače oni koji sa njima imaju iskustva i mogu dobro da ih osete. Na ovom nivou "otkrivenja" mogu biti uslovljena našim osećajima, predrasudama i učenjima. Ja sam zato odlučio da ne upotrebim izraze kao što su "tako je rekao Gospod" u vezi sa otkrivenjima koja su mi došla na ovom nivou.

Vizije mogu doći i na nivou utisaka. Takve vizije su nežne i moraju se videti "očima srca". One takođe mogu biti vrlo određene i precizne, pogotovo kada ih prime ili protumače oni koji su sa njima imali iskustva. Što su više "oči naših srca" otvorene, kao što se Pavle molio Efežanima 1.18, to vizije mogu biti silnije i upotrebljivije.

Sledeći nivo otkrivenja je svestan osećaj Gospodnje prisutnosti ili pomazanja Svetog Duha koji daje posebno rasvetljenje našem razumu. Ovo se često dešava kada pišem ili govorim, i to mi daje jasnu potvrdu važnosti i tačnosti onoga što govorim. Mislim da su ovo verovatno iskusili apostoli kada su pisali Novozavetne poslanice. Na ovom nivou imaćemo sigurnost u ono što smo doživeli, ali to je još uvek nivo na kome možemo biti pod uticajem naših predrasuda, doktrina, itd. Verujem da je zato Pavle rekao da po nekim pitanjima on daje svoje mišljenje, ali da misli da ima (saglasnost) Gospodnjeg Duha. Uglavnom, potrebno nam je mnogo više poniznosti nego dogmatičnosti kada razmatramo proročanstva.

"Otvorene vizije" dolaze na višem nivou nego utisci; one su nam mnogo jasnije nego iskustva kada svesno osećamo Gospodnju prisutnost ili pomazanje. Otvorene vizije nisu unutrašnje nego spoljne, to jest, čovek ih ne vidi u sebi nego spolja, i one se mogu videti jasno kao na ekranu. Ovakvu vrstu vizije ne možemo kontrolisati i zato verujem da postoji mnogo manje mogućnosti za grešku u otkrivenjima koja dolaze na ovaj način.

Trans je jedno od proročkih iskustava na višem nivou. Petar je imao takvo iskustvo kada mu je bilo rečeno da ide u Kornelijevu kuću i da propoveda evanđelje neznabošcima, a Pavle je imao takvo iskustvo kada se molio u hramu u 22. glavi Dela apostolskih. Biblijski proroci su imali iskustvo transa. Ova vrsta proročkog iskustva je poput sna koji čovek ima kada je budan. Umesto da vidite "ekran" kao u otvorenoj viziji, osećate se kao da ste u filmu, da ste stvarno tamo na neki čudan način. Postoji nekoliko vrsta transa; neki su blagi, u kojima ste još uvek svesni svoje telesne okoline i možete još uvek s njom biti u dodiru; neki su pak takvi da se osećate da ste stvarno na mestu vaše vizije. Izgleda da je to ono što je Jezekilj često doživljavao, i što je Jovan verovatno iskusio kada je imao viziju koju je napisao u knjizi Otkrivenja.

Sve vizije o kojima pišem u ovoj knjizi su počele kao san. Neke od njih su mi došle sa vrlo jakim osećajem Gospodnje prisutnosti, ali veliku većinu njih sam primio na nivou transa. Većinu vizija sam dobio dok sam još bio svestan svoje okoline i mogao sam čak u njoj učestvovati, kao na primer, odgovoriti na telefonski poziv. Kada su moje vizije bile prekinute ili kada su postale tako jake da sam morao da ustanem i prošetam se, po povratku iz šetnje odmah sam se našao tamo gde sam prekinuo viziju. Jednom prilikom je moje iskustvo bilo tako silno da sam otišao iz planinske kolibe u koju idem da tražim Gospoda i vratio se kući. Nakon više od nedelju dana vratio sam se i skoro momentalno našao tamo gde sam prekinuo sa vizijom.

Ja ne znam kako pokrenuti takva iskustva, ali skoro uvek sam imao slobodu da ih zaustavim kada sam to želeo. U dva navrata, veliki delovi vizije su mi došli u vreme koje sam smatrao vrlo nezgodnim, kada sam bio usred nekog važnog posla koji je trebalo uskoro da bude završen. Dva broja našeg žurnala su zbog toga izašla kasnije, a poslednju knjigu koju sam izdao završio sam nekoliko meseci kasnije nego što sam se nadao. Izgleda da Gospod puno ne mari za naše vremenske rokove.

U mojim snovima i iskustvima transa moji darovi razbiranja i poznavanja reči su bili znatno uvećani. Ponekad, kada pogledam neku osobu ili se molim za crkvu ili određenu službu, ja počnem da uviđam stvari o njima koje nisu moje prirodno znanje. Za vreme tih proročkih iskustava ovi darovi deluju na višem nivou nego što ih mogu iskusiti u "stvarnom životu", to jest, dok sam budan. Tako sam, na primer, mogao gledati formacije zlog čopora i istovremeno znati sve njihove strategije i sile. Ne znam kako mi je to znanje došlo, ali jednostavno sam ga imao, čak i u sitnim detaljima. U nekim slučajevima, čim pogledam na nešto ili nekoga, odmah vidim njihovu prošlost, sadašnjost i budućnost. Da bi uštedeo vreme i prostor u ovoj knjizi, napisao sam ono što sam doznao bez objašnjavanja kako sam to doznao.

Upotreba Proročkih Otkrivenja

Želim naročito da naglasim da ne verujem da je bilo kakvo proročko otkrivenje dato za svrhu postavljanja biblijskog učenja. Za tu svrhu imamo Sveto Pismo. Postoje dve svrhe proročkih otkrivenja. Prva svrha je da se otkrije sadašnja ili buduća strategija Gospodnje volje po određenim pitanjima; primer ovoga je Pavlov san u kojem je pozvan da ide u Makedoniju ili trans u kojem mu je bilo rečeno da odmah napusti Jerusolim. Agavova vizija velike gladi koja je trebalo da dođe na svet još je jedan primer.

Takva otkrivenja vidimo da su takođe data za razumevanje učenja Svetog Pisma koje se ne može jasno videti. Primer ovoga je Petrov trans koji je osvetlio Gospodnju volju i jasno učenje Svetog Pisma (da neznabošci mogu primiti evanđelje), koje Crkva tada još nije razumela.

Vizije u ovoj knjizi sadrže neka strateška otkrivenja i one takođe osvetljavaju neka biblijska učenja koja pre nisam video, a sada ih vidim vrlo jasno. Mnogo toga što je meni bilo osvetljeno u ovim iskustvima znao sam i učio godinama, iako ne mogu reći da sam sve to sproveo u život. Mnogo puta sam razmišljao o upozorenjima koje je Pavle dao Timotiju da pazi na njegovu nauku. Često sam podučavao druge o mnogim pitanjima koja su meni bila razjašnjena kasnije u ovim iskustvima. Ja znam da u životu ne uspevam uvek da sprovedem neka od mojih ličnih učenja onako kako bi to trebalo i zato sam mnoge od ovih reči primio kao lični prekor. Uprkos tome mislim da su to opšte poruke i zato sam ih uključio u ovu knjigu.

Neki su me podsticali da ovo napišem kao alegoriju, u trećem licu, u stilu **Puti Hrišćanina**, ali nisam to učinio iz nekoliko razloga. Prvo, smatrao sam da bi neki u tome videli moje umeće, a to bi bilo pogrešno. Ja bih rado imao takvo umeće, ali ga nemam. Drugi razlog je to što sam smatrao da mogu biti precizniji ako iskustva prenesem onako kako sam ih primio i trudio sam se da upravo to učinim. Smatram da je pamćenje detalja moja velika slabost. Ponekad nisam bio siguran da sam zapamtio neke od detalja u ovoj viziji i zato mislim da i vi možete sa punim pravom sumnjati u detalje mojih vizija. Mislim da ovako treba razmišljati u vezi sa svim porukama ove vrste. Samo Sveto Pismo zaslužuje da ga smatramo nepogrešivim. Ja se molim za to da vas u pri čitanju Sveti Duh vodi prema istini i da odvoji bilo kakvu plevu koja se nađe sa žitom.

Rik Džojner

(Rick Joyner)

1. deo:
ČOPORI PAKLA MARŠIRAJU

Video sam veliku đavolju vojsku koja se protezala koliko god sam mogao videti u daljinu. Bila je podeljena u formacije, a svaka od njih je nosila drugačiju zastavu. Prednje i najmoćnije formacije su bile Ponos, Samopravednost, Ugled, Sebičnost, Nepravedno Osuđivanje i Ljubomora. Znam da je bilo mnogo više od ovih zlih formacija koje moj pogled nije mogao doseći, ali ovo su bile prednje jedinice tog užasnog čopora zla puštenog iz pakla da napadne crkvu. Vođa ove ogromne vojske bio je lično Optužitelj Braće.

Oružje koje je nosio ovaj čopor imalo je svoja imena. Mačevi su bili Zastrašivanje; koplja su se zvala Izdajstvo, a njihove strele su se zvale Optuživanje, Ogovaranje, Vređanje i Kritikovanje. Izviđači i male demonske grupe, koje su se zvale Neprihvatanje, Gorčina, Netrpeljivost, Neoproštenje i Požuda bile su poslate kao prethodnica ovoj vojsci radi pripreme glavnog napada.

Broj manjih demonskih grupa i izviđača nije bio velik, ali nisu bile ništa slabije od većih divizija koje su sledile. Ove grupe su bile manje samo iz strateških razloga. Isto kao što je Jovan Krstitelj bio jedan čovek, a imao je izvanredno pomazanje da krštava mnoštvo ljudi da bi bili pripremljeni za Gospoda, ove manje demonske grupe su dobile izvanredno zle sile da "krštavaju mnoštvo". Jedan demon Ogorčenosti može posaditi otrov u mnoštvo ljudi, čak u čitave ljudske rase ili kulture. Demon Strasti se može pripojiti jednom poznatom umetniku, filmu, ili čak reklami i poslati nešto što bi izgledalo kao munja električne sluzi koja bi udarila i učinila da mnoštvo ljudi postane "neosetljivo". Ovo je sve bila priprema za veliku hordu zla koja je sledila.

Ova vojska je marširala naročito protiv crkve, ali je napadala svakoga koga je mogla. Znao sam da je nastojala da stekne prednost nad Božjim pokretom koji sigurno dolazi i koji će dovesti mnoštvo ljudi u crkvu.

Glavni zadatak ove vojske je bio da se prouzrokuje razdor. Bila je poslata da napadne svaki oblik međusobnih odnosa – odnos crkve prema crkvi, zajednice prema pastoru i obratno, muževa i žena, dece i roditelja, čak i dece međusobno. Izviđači su bili poslati da nađu propuste u crkvama, familijama ili kod pojedinca da bi Odbijanje, Gorčina, Strast itd. mogli učiniti još veći razdor u njima. Onda bi kroz te otvore došle druge formacije i potpuno svladale svoje žrtve.

Vrlo zastrašujuće je bilo videti da ovi čopori nisu jahali na konjima nego uglavnom na hrišćanima! Većina hrišćana su bili lepo obučeni, ugledni, izgledali su otmeno i obrazovano, a bilo je tu predstavnika iz skoro svih slojeva života. Ovo su bili ljudi koji su sebe nazivali hrišćanima zato da bi utišali svoju savest, ali su živeli u skladu sa silama tame. Pošto su bili u skladu sa tim silama, demoni koji su im bili dodeljeni sve više su rasli i lakše upravljali njihovim aktivnostima.

Mnogi od ovih vernika su posedovali više od jednog demona. Očito je bilo da je jedan od demona bio vodeći. Narav glavnog demona je zavisila od formacije u kojoj je marširao. Iako su sve jedinice marširale zajedno, činilo se kao da je istovremeno cela vojska na rubu haosa. Na primer, demoni mržnje su mrzeli druge demone isto toliko koliko i hrišćane. Demoni ljubomore su bili ljubomorni jedni na druge. Jedini način na koji su vođe ove rulje mogle sprečiti da se demoni međusobno ne potuku je bio da usmere njihovu mržnju, ljubomoru, itd. prema hrišćanima na kojima su jahali. Ali i ovi hrišćani su se često sami međusobno potukli. Znao sam da su na ovaj način bile uništene neke od vojski koje su u pismu išle protiv Izraela. Kada njihov cilj protiv Izraela nije bio ostvaren, one nisu mogle obuzdati svoj bes i počele su međusobno da se tuku.

Primetio sam da su demoni jahali na hrišćanima, ali nisu bili u njima kao što su bili u ne-hrišćanima. Bilo je očito da bi se ovi vernici mogli rešiti demona kada bi se s njima prestali saglašavati. Na primer, kada bi hrišćanin na kojem je jahao demon ljubomore počeo ispitivati razloge svoje ljubomore, taj demon bi brzo oslabio. Kada se ovo desilo, oslabljeni demon bi viknuo i vođa formacije bi usmerio sve demone prema tom hrišćaninu da ga napadnu sve dok ogorčenje i druga zla u njemu ponovo ne porastu. Ako ovo ne bi uspelo, demoni bi počeli iskrivljeno da citiraju Sveto Pismo da bi opravdali ogorčenje optužbe, itd.

Bilo je jasno da moć demona skoro potpuno izvire iz sile prevare, a demoni su toliko zaveli ove hrišćane da su ih oni sami mogli koristiti, a istovremeno su ih uverili da ih upotrebljava Bog. To je bilo zato što su skoro svi nosili zastave Samopravednosti, a zbog njih nisu mogli videti pravu prirodu tih formacija.

Dok sam gledao u daljini zadnji deo vojske, zapazio sam da je u pratnji bio sam Optužitelj. Njegova strategija mi je postala jasna i čudilo me da je ona tako jednostavna. On je znao da podeljena kuća ne može opstati i zato je pokušao s ovom vojskom da podeli crkvu da ona kompletno otpadne od milosti. Bilo je očito da je to mogao da izvede jedino kroz hrišćane koji su ratovali jedni protiv drugih i zato je u prednje jedinice postavio uglavnom hrišćane, to jest one koji su sebe smatrali hrišćanima. Što su ga ovi prevareni vernici više slušali to je njegova sila nad njima više rasla. Time je raslo njegovo pouzdanje i pouzdanje svih njegovih komandanata. Tako su išli marširajući napred.

Zarobljenici

Iza prve divizije vuklo se ogromno mnoštvo hrišćana koji su bili zarobljenici ove vojske. Svi su oni bili ranjeni, a njihovi čuvari su bili mali demoni Straha. Izgledalo je da je u ovoj vojsci bilo više zarobljenika nego demona. Iznenadilo me da su ovi zarobljenici još uvek imali mačeve i štitove, a da se njima nisu služili. Bilo je zastrašujuće videti da samo

nekoliko demona Straha može držati u zarobljeništvu toliko mnoštvo. Da su ovi zarobljenici upotrebili svoje oružje lako bi sebe oslobodili i verovatno bi na taj način značajno oštetili ceo zao čopor. Ali oni su i dalje samo poslušno marširali.

Obzorje iznad zarobljenika je bilo crno od lešinara čije je ime bilo Klonulost Duha. Oni bi se povremeno spustili na ramena zarobljenika i po njima povraćali. Povraćanje je nosilo ime Osuda. Kada bi povraćanje udarilo zarobljenika, on bi ustao i marširao malo življe za kratko vreme, a onda bi pao, još slabiji nego pre. Ponovo me čudilo da zarobljenici nisu jednostavno ubili lešinare jer su to mogli vrlo lako da učine svojim mačevima.

Povremeno bi neki od zarobljenika, koji nije bio dovoljno snažan, posrnuo i pao. Kada bi neki od njih pali na zemlju drugi zarobljenici bi ih ubadali svojim mačevima uz podsmehe. Onda bi došli lešinari i počeli ih proždirati, iako ovi još nisu bili mrtvi. Drugi zarobljeni hrišćani, koji su stajali po strani, gledali su to s odobravanjem, a ponekad bi i sami uboli pale zarobljenike.

Gledajući ovo shvatio sam da su zarobljenici mislili da je ispovraćanost Osuđivanja bilo istina od Boga. Tek sam tada razumeo da ovi zarobljenici zapravo misle da su u Božjoj vojsci i da marširaju napred! Zato oni nisu ubili male demone straha i lešinare – jer mislili su da su ovi Božji vesnici! Tama crnog oblaka mnoštva grabljivaca nije im dozvoljavala da shvate da su naivno prihvatili da je sve ovo što im se događa - Božja volja. Mislili su da Božji sud kažnjava one koji su padali, i zato su ih napadali - mislili su da time pomažu Bogu!

Jedina hrana za ove zarobljenike je bila ispovraćanost lešinara. Oni koji nisu hteli da jedu jednostavno su slabili sve dok nisu pali. Oni koji su jeli, bili su za neko vreme ojačani, ali samo snagom zlog. Da nisu pili vodu ogorčenja koju su im demoni neprestano nudili, i oni bi oslabili. Kada su popili gorku vodu, počeli su povraćati na druge. Kada bi koji od zatvorenika počeo povraćati na druge, demon koji je to čekao, tada bi se popeo na njega i jahao na njemu do prvih bojnih redova.

Odvratna sluz koju su demoni ispuštali po hrišćanima na kojima su jahali putem mokrenja i pražnjenja creva je bila još i gora od samog povraćanja lešinara. Ta sluz je bila ponos, sebičnost, častoljubivost i slavljublje i ona je ukazivala na samu prirodu ovih divizija. Ova sluz je ispunjavala mnoge hrišćane mnogo većim zadovoljstvom nego što im je to činilo osuđivanje, zato su oni rado verovali da su demoni bili Božji vesnici, a da je ta sluz bilo pomazanje Svetog Duha.

Ova zla vojska mi je bila tako odurna da sam pozeleo da umrem. Onda mi je došao Gospodnji glas koji je rekao, "*Ovo je početak neprijateljske vojske poslednjih dana. Ovo je Sotonina vrhunski prevara.*"

Svoju najveću snagu razdora on koristi kada upotrebljava hrišćane da napadnu jedni druge. On je upotrebljavao ovu vojsku kroz vekove, ali nikada nije mogao da koristi tako mnogo duša za svoje zle namere kao sada. Ne boj se. I Ja imam vojsku. Ti sada moraš ustati i boriti se jer nema više mesta gde se možeš sakriti od ovog rata. Moraš se boriti za moje kraljevstvo, za istinu i za one koji su prevareni“.

Ova reč od Gospoda me je tako ohrabrila da sam počeo vikati ovim zarobljenim hrišćanima da su prevareni, misleći pri tome da će me oni čuti. Činilo mi se da cela vojska gleda u mene. Njihov strah i klonulost duha su se sada počeli približavati meni. Ja sam i dalje vikao misleći da će se hrišćani probuditi i shvatiti šta se sa njima događa, ali mnogi od njih su posegli za svojim strelama da me gađaju. Ostali su samo zastali kao da nisu znali šta bi o meni mislili. Shvatio sam da sam to učinio prerano i da je to bila vrlo glupa greška.

Bitka Počinje

Tada sam se okrenuo i video Gospodnju vojsku kako stoji iza mene. Bilo je tu hiljade vojnika, ali još uvek mnogo manje nego neprijateljske vojske. Zapanjilo me i obeshrabrilo to da je bilo mnogo više hrišćana koje je neprijatelj upotrebljavao nego onih u Gospodnjoj vojsci. Znao sam da će mnogi misliti da je bitka koja je uskoro trebalo da počne Veliki Građanski Rat među hrišćanima, jer mnogi neće raspoznati sile koje stoje iza tog sukoba.

Kada sam malo bolje osmotrio Gospodnju vojsku, situacija mi se činila još više obeshrabrujućom. Samo manji broj vojnika je bio kompletno obučen u svoje oklope. Mnogi su imali na sebi samo jedan ili dva dela oklopa; neki nisu imali ništa. Mnogi od njih su već bili ranjeni. Većina od onih koji su imali svoje oklope, imali su samo male štitove koji ih neće zaštititi od dolazećeg napada. Još me više začudilo da su ovu vojsku sačinjavali žene i deca. Mali je broj bio onih koji su bili dobro naoružani i koji su znali kako da upotrebe svoje oružje.

Iza ove vojske vuklo se mnoštvo ljudi, vrlo slični zarobljenicima koji su sledili vojsku zla, ali ovo mnoštvo je imalo drugačiju narav. Činilo se da su jako veseli ljudi, kao da su ošamućeni pićem. Oni su se poigravali, pevali pesme, gostili se, tumarali od jednog logora do drugog. Podsećalo me je to na atmosferu na velikom vašaru.

Potrčao sam prema Gospodnjoj vojsci da izbegnem napad zbog čopora za koji sam znao da mi se približava. Na svaki način, činilo se da srljamo u siguran poraz. Bio sam posebno zabrinut za mnoštvo koje se vuklo iza Gospodnje vojske. Pokušao sam da nadvičem žamor njihovog veselja da ih upozorim da bitka već počinje. Samo njih nekoliko je moglo da čuje moj glas. Oni su mi dali "znak mira" i rekli da oni ne veruju u rat, da Gospod neće dozvoliti da im se bilo šta dogodi. Pokušao sam da im

objasnim da nam je Gospod dao oklope jer će nam trebati za ono što dolazi, ali oni su mi jednostavno odgovarali da su na mestu radosti i mira i da im se ništa loše ne može dogoditi. Počeo sam iskreno da se molim da Gospod uveća štitove onih koji su imali oklope da bi mogli zaštititi one koji nisu bili spremni za rat.

Jedan od vesnika je onda došao kod mene, dao mi trubu i rekao da brzo zatrubim. Učinio sam to odmah. Oni koji su imali na sebi barem deo svojih oklopa brzo su reagovali. Novi delovi oklopa su im bili doneseni, a oni su ih brzo stavili na sebe. Opazio sam da ranjeni vojnici nisu stavili oklope preko svojih rana, ali pre nego što sam mogao išta da kažem, neprijateljske strele su počele da padaju na nas kao kiša. Strele su ranile svakoga ko nije imao na sebi ceo svoj oklop. Oni koji nisu prekrili svoje rane ponovo su bili pogođeni na ta ista mesta.

Svaki vojnik koji je bio pogođen strelama klevetnika, odmah je počeo klevetati one koji nisu bili ranjeni. Onaj koji je bio pogođen ogovaranjem, počeo je ogovarati i tako se u našem logoru stvorila nova velika formacija. Činilo mi se da smo došli do ruba samouništenja upravo onako kako su to činile neke paganske vojske u Bibliji koje su se međusobno pobile. Osećaj bespomoćnosti je bio strašan. Lešinari su se tada sleteli da pakupe ranjenike i da ih odnesu u logor zarobljenika. Ranjeni vojnici su još uvek imali mačeve i mogli su vrlo lako da unište lešinare, ali to nisu učinili. Oni su zapravo išli dobrovoljno jer su bili ljuti na one koji nisu bili ranjeni kao oni.

Pomislio sam na mnoštvo u pozadini vojske i potrčao da vidim šta im se desilo. Iako se to činilo nemogućim, oni su prošli gore nego mi. Hiljade ranjenih je ležalo na zemlji stenjući od bola. Nebo se nad njima smračilo od lešinara koji su ih nosili u ropstvo neprijatelja. Mnogi od onih koji nisu bili ranjeni sedeli su bezumno ne verujući da se ovo desilo, a i njih su lešinari takođe lako odneli. Nekoliko njih je pokušalo da se suprotstavi lešinarima, ali nisu imali odgovarajuće oružje; lešinari nisu ni obraćali pažnju na njih. Ranjenici su bili vrlo ljuti, pretili su onima koji su im pokušavali pomoći, a oni sami su bili pokorni lešinarima.

Oni iz mnoštva koji nisu bili ranjeni, i koji su pokušali da odbiju lešinare, počeli su da beže sa bojnog polja. Prvi susret sa neprijateljem nas je toliko razorio da sam došao u iskušenje da se priključim beguncima. U tom trenutku, neočekivano brzo, neki od onih koji su bežali ponovo su se pojavili, ovog puta sa potpunim oklopom i velikim štitovima. To je bilo prvo ohrabrenje kojeg se sećam.

Vojnici koji su se vraćali nisu više bili razdragani i veseli; njihovo veselje je sada bilo promenjeno u zadivljujuću odlučnost. Znao sam da ovi neće dozvoliti da budu ponovo prevareni. Počeli su da zauzimaju mesta onih koji su pali i tako su formirali nove redove da zaštite vojsku koja je bila u pozadini i na bočnim stranama. Ovo je ulilo veliko ohrabrenje celoj

vojsci tako da su svi vojnici odlučili da ustanu i bore se. U tom momentu su došla tri anđela, Vera, Nada i Ljubav i stali su iza vojske. Dok smo gledali ove anđele naši štitovi su počeli da rastu. Bilo je zapanjujuće videti kako se brzo beznađe promenilo u veru. To je bila čvrsta vera; vera praćena iskustvom.

Na visokom putu

Svi smo imali maćeve koji su se zvali Božja Reć i strele koje su imale imena raznih biblijskih istina. Hteli smo da ispalimo strele, ali nismo znali kako to učiniti a da ne pogodimo hrišćane na kojima su demoni jahali. Tada smo shvatili da ako ovi hrišćani budu pogođeni Istinom, oni će se probuditi i rešiti se svojih tlačitelja. Neki od nas su ispalili po nekoliko strela. Skoro svaka od njih je pogodila hrišćane. Međutim kada ih je pogodila strela Istine, oni se nisu probudili niti su pali ranjeni – oni su se razjarili, a demoni koji su na njima jahali počeli su da rastu.

Ovo nas je zapanjilo i činilo nam se da je nemoguće dobiti bitku. Ipak sa dolaskom Vere, Nade i Ljubavi dobili smo pouzdanje i da ćemo zadržati svoj položaj. Tada se pojavio drugi veliki anđeo koji se zvao Mudrost i uputio nas da se borimo sa planine koja je bila iza nas.

Na planini su bila izboćenja na različitim nivoima, i njih smo videli sve do vrha planine. Na svakom višem nivou izboćenje je bilo sve uže i bilo je sve teže stajati na njemu. Svaki nivo je nosio ime neke biblijske istine. Najniži nivoi su se zvali *Spasenje*, *Posvećenje*, *Molitva*, *Vera* itd. A visoki nivoi su imali imena dubokih biblijskih istina. Što smo se više penjali, to su naši štitovi i maćevi više rasli i manje neprijateljskih strela je moglo doseći naše položaje.

Tragićna greška

Neki koji su ostali na nižim nivoima počeli su sakupljati neprijateljske strele i bacati ih nazad. Ovo je bila velika greška. Démoni su se lako izmicali strelama i one su pogađale hrišćane. Kada je hrišćanin bio pogođen strelom Optužbe ili Klevete, demon Gorćine ili Besa bi tada doleteo zajedno sa tom strelom. On bi tada počeo mokrenjem i crevnim pražnjenjem da sipa svoj otrov po hrišćanima. Kada bi se ovakav demon pripojio demonu Ponosa i Samopravednosti koje je hrišćanin već posedovao, taj bi se hrišćanin počeo menjati i dobijati lik samog đavola.

To smo mogli da vidimo mi koji smo bili na višim nivoima, dok oni na nižem nivou, koji su upotrebljavali demonske strele to nisu mogli da vide. Polovina nas je odlučila da nastavimo da se penjemo, dok je druga polovina sišla dole na niži stepen da objasni onima niže šta se dogodilo. Svi smo tada bili upozoreni da nastavimo da se penjemo i da se ne zaustavljamo. Samo njih nekoliko je preuzelo zadatak da na svakom nivou pomognu drugim vojnicima da se penju više.

Sigurnost

Kada smo dosegli nivo koji se zvao *Jedinstvo Braće*, nijedna neprijateljska strela nas nije mogla doseći. Mnogi u našem logoru su odlučili da je taj nivo dovoljan za njih i da ne treba dalje da se penju. Meni je njihova odluka bila razumljiva, jer je sa svakim novim nivoom bilo teže hodati i korak je postajao nesigurniji. Međutim, ja sam se osećao mnogo jači i veštiji s mojim oružjem što sam išao dalje i tako sam ja nastavio da se penjem.

Uskoro sam bio u mogućnosti da prilično dobro ispaljujem strele i pogodim demone, a ne hrišćane. Osećao sam da ću, ako se budem penjao još više, moći da šaljem strele dovoljno daleko da pogodim vođe ovog čopora zla koji su stajali iza svoje vojske. Bilo mi je žao što su mnogi ostali na nižim nivoima gde su bili bezbedni, ali nisu mogli da pogode neprijatelja. Uglavnom snaga i moral su toliko rasli u onima koji su se i dalje penjali, da su postajali veliki pobednici, i svaki od njih je mogao uništiti mnoge neprijatelje.

Na svakom nivou su bile razbacane strele Istine koje su tamo ostale od onih koji su pali sa tog nivoa (mnogo ih je palo sa svakog nivoa). Sve strele su se zvale prema Istini tog nivoa. Neki su se bojali da ih pokupe, ali ja sam znao da su nam potrebne sve strele da bi mogli da uništimo veliki čopor iza nas. Pokupio sam jednu strelu, ispalio je i vrlo lako pogodio demona, a onda su i drugi počeli da sakupljaju strele i ispaljuju ih. Počeli smo tako da uništavamo neke od neprijateljskih divizija. Zbog toga cela zla vojska je usredsredila pažnju na nas. Za jedno vreme nam se činilo da što više uspevamo protiv neprijatelja, to nas on više napada. Iako je naš posao izgledao beskrajan, postajao je uzbudljiv.

S obzirom na to da nas neprijatelj nije mogao pogoditi na višim nivoima svojim strelama, jata lešinara su letela iznad nas da bi se ispovaljali na nas ili da donesu demone koji bi mokrenjem ili crevnim pražnjenjem nad izbočinama učinili da one budu vrlo klizave.

Sidro

Što smo se više penjali to su naši mačevi više rasli, i ja sam umalo ostavio svoj mač, jer mi se činilo da mi nije potreban na višim nivoima. Ipak sam odlučio da ga zadržim, misleći da mi je sigurno bio dat za neku svrhu. U jednom trenutku, dok sam stajao na izbočini koja je bila vrlo uska i klizava, zabio sam svoj mač u zemlju i priljubio se uz njega dok sam pucao po neprijatelju. Gospodnji glas mi je došao govoreći: *"Ti si upotrebio mudrost koja će ti omogućiti da se i dalje penješ. Mnogi su pali, jer nisu ispravno upotrebili svoje mačeve da bi se usidrili"*. Činilo mi se da niko drugi nije čuo ovaj glas, ali mnogi su videli šta ja radim pa su i oni uradili isto.

Pitao sam se zašto mi Gospod nije još pre rekao da ovo učinim, ali onda sam shvatio da mi je On to i ranije na neki način govorio. Razmišljajući o ovome, uvideo sam da je moj ceo život bio priprema za ovaj čas. Znao sam da sam bio onoliko spreman koliko sam slušao i poslušao Gospoda tokom celog mog života. Isto sam tako znao da se, iz nekog razloga, mudrost i razumevanje koje sam sada posedovao, ne mogu povećati, ali isto tako ne mogu biti od mene oduzeti dok god se borim u ovoj bici. Postao sam vrlo zahvalan za sve poteškoće koje sam iskusio u životu i bilo mi je žao što ih nisam više cenio kada sam u njima bio.

Uskoro smo pogađali demone skoro savršenom tačnošću. Bes neprijateljske vojske se dizao kao vatra i sumpor. Znao sam da su zarobljeni hrišćani u toj vojsci sada osetili najteži deo tog besa. Neki neprijateljski vojnici su bili toliko razjareni da su pucali jedan po drugome. Ovo bi pod normalnim okolnostima bilo ohrabrujuće, ali oni koji su najviše patili bili su prevareni hrišćani koji su bili u logoru neprijateljske vojske. Znao sam da je ovo izgledalo svetu kao nerazumljiva propast samog Hrišćanstva.

Neki od onih koji nisu upotreбили svoje mačeve kao sidra su mogli srušiti mnoge lešinare, ali i oni su lako pali sa nivoa na kojem su stajali. Neki od njih su pali na niži nivo, drugi su pali skroz do dna gde su ih lešinari pokupili i odneli. Ja sam proveo svaki slobodan momenat pokušavajući da zabodem svoj mač dublje u tlo moje izbočine i zavežem se uz njega što čvršće. Svaki put kada sam to činio, anđeo Mudrosti bi stao uz mene tako da sam znao da je ovo bilo jako važno.

Novo Oružje

Strele Istine su retko mogle probiti lešinare, ali one su ih ranile dovoljno da su se morali povlačiti. Svaki put kada su se lešinari povukli, neki od nas bi se popeli na sledeći nivo. Kada smo dosegli nivo *Galaćanima Dva Dvadeset*, našli smo se na nivou koji je bio na takvoj visini koju lešinari nisu mogli da izdrže. Obzorje ovog nivoa nas je skoro oslepelo svojom jasnoćom i lepotom. Osetio sam mir koji nikada pre nisam osetio.

Sve dok nisam dostigao ovaj nivo, moj borbeni duh je bio motivisan kako mržnjom i ogavnošću prema neprijatelju, tako i željom za unapređenje kraljevstva istine i ljubavi prema zarobljenicima. Tek na ovom nivou sam mogao da vidim anđele Vere, Nade i Ljubavi koje sam pre mogao da gledam samo iz daljine. Ovde sam bio zasenjen njihovom slavom. Uprkos tome osetio sam da im se mogu približiti. Kada sam im došao bliže, oni su se okrenuli ka meni i počeli popravljati i čistiti moj oklop. Oklop na meni je ubrzo bio potpuno preobražen i sijao je slavom koja je dolazila od Vere, Nade i Ljubavi. Kada su dotakli moj mač, iz njega su počele blještati munje blještavog svetla. Tada je Ljubav rekao, "Onima

koji su dosegli ovaj nivo poverene su sile vremena koje dolazi, ali ja vas moram poučiti kako da ih upotrebljavate”.

Nivo *Galaćanima Dva Dvadeset* je bio toliko širok da je izgledalo da nema nikakve opasnosti da bi neko mogao pasti sa njega. Bio je pun strela na kojima je pisalo ime Nada. Ispalili smo neke od njih po lešinarima i lako ih ubili. Otprilike polovina onih koji su dosegli ovaj nivo, nastavili su da ispaljuju strele, dok su ostali počeli da nose ove strele onima koji su još uvek bili na nižim nivoima.

Lešinari su u valovima nadirali na donje nivoe, ali pri svakom naletu bilo ih je manje nego pre. Sa nivoa *Galaćanima Dva Dvadeset* mogli smo da pogodimo svakog neprijatelja osim samog vođe koji je još uvek bio van dometa. Odlučili smo da ne upotrebljavamo strele istine sve dok potpuno ne uništimo lešinare, jer je istina bila manje delotvorna pod oblakom klonulosti duha. Ovo je trajalo jako dugo, ali mi se nismo umarali. Naposletku, nebo iznad planine je izgledalo potpuno čisto od lešinara.

Naše oružje je raslo na svakom nivou, a isto tako su rasli i anđeli Vere, Nade i Ljubavi. Ovi anđeli su sada postali toliko veliki da sam znao da ih mogu videti čak i oni iz dalekih ratnih linija. Njihova slava je zračila čak do logora zarobljenika koji su još uvek bili pod velikim oblakom lešinara. Bio sam silno ohrabren time da su ovi anđeli sada tako vidljivi. Možda će sada oni hrišćani koje je neprijatelj upotrebljavao a isto tako i zarobljenici koje je držao, moći razumeti da mi nismo njihovi neprijatelji nego da je njih neprijatelj upotrebljavao.

Za sada to još uvek nije bilo tako. Zarobljeni hrišćani koji su videli svetlo Vere, Nade i Ljubavi, počeli su da ih nazivaju “anđelima svetla” koji su poslani da zavedu slabe i one koji ne znaju da rasuđuju. Shvatio sam tada da su oni bili prevareni mnogo teže i da je njihovo ropstvo bilo mnogo dublje nego što sam to do tada uočio.

Međutim ne-hrišćani koji nisu pripadali ni jednoj vojsci, videli su slavu Vere, Nade i Ljubavi i počeli su da dolaze bliže planini da je što bolje vide. Oni koji su došli bliže počeli su da shvataju zašto se vodi ova bitka. Ovo je bilo veliko ohrabrenje za nas.

Oduševljenje pobede je i dalje raslo u svakome od nas. Osećao sam da je učestvovanje u ovoj vojsci i u ovoj bici jedna od najvećih avantura svih vremena. Kada smo uništili većinu lešinara koji su napali našu planinu, počeli smo da sakupljamo njihova tela koja su još uvek prekrivala zarobljenike. Kako se oblak tame počeo razilaziti i sunce je počelo da sija na njih, zarobljenici su počeli da se bude kao iz nekog tvrdog sna. Njima se odmah zgadilo stanje u kojem su se nalazili, naročito bljuvotine kojima su bili prekriveni i počeli su da se čiste. Kada su ugledali Veru, Nadu i Ljubav, istovremeno su videli planinu i potrčali prema njoj.

Čopori zla su ih obasuli strelama Optužbe i Klevete, ali se oni nisu zaustavljali. Kada su stigli na planinu, mnogi su imali puno zabodenih strela u svojim telima, ali oni kao da to nisu primećivali. Kako su se penjali po planini, tako su njihove rane zarastale. Činilo nam se da sve ide mnogo lakše kada je oblak klonulosti duha rasteran.

Zamka

Pređašnji zarobljenici su sada imali veliku radost zbog svog spasenja. Bili su obuzeti zahvalnošću zato što su stizali do svakog narednog nivoa penjući se po planini, a to je u nama prouzrokovalo još veću zahvalnost za istine tih nivoa. Uskoro su pređašnji zarobljenici došli do čvrste odluke da se bore protiv neprijatelja. Stavili su na sebe oklope koje su dobili i molili su da im bude dozvoljeno da idu nazad i napadnu neprijatelje koji su ih tako dugo držali u zarobljeništvu i tlačili. Razmislili smo o tome, ali smo ipak odučili da ostanemo i borimo se s planine. Ponovo je Gospodnji glas progovorio i rekao: *"I drugi put ste odabrali mudrost. Ne možete pobediti ako pokušavate da se borite protiv neprijatelja na njegovom tlu, morate ostatu na Mojoj Svetoj planini"*.

Začudilo me kako smo već drugi put doneli tako važnu odluku samo razmišljanjem i kratkom diskusijom. Tada sam odlučio da ću činiti što god mogu da ne donosim nikakve važne odluke bez molitve. Istog trenutka Mudrost je stao uz mene, uhvatio me čvrsto za ramena, pogledao me ravno u oči i rekao: *"Ti to moraš činiti!"*

Kako je ovo rekao, Mudrost me je tada povukao prema sebi kao da me od nečega spašava. Pogledao sam iza sebe i opazio da sam nesvesno stajao kraj samog ruba nivoa, iako sam stajao na širokom nivou *Galaćanima Dva Dvadeset*. Mogao sam lako da padnem sa planine. Ponovo sam pogledao Mudrosti u oči, a on mi je rekao s krajnjom ozbiljnošću, *"Budi pažljiv kada misliš da stojiš, da ne bi pao. U ovom životu možeš lako pasti sa svakog nivoa"*.

Razmišljao sam o ovome neko vreme. Zbog velikog oduševljenja pobedom koju smo počeli da postižemo i zbog jedinstva braće, ja sam postao nepažljiv. Bolje je pasti zato što neprijatelj napada nego zbog svoje nemarnosti.

Zmije

Mnogo vremena smo proveli u ubijanju lešinara i skidanju demona koji su jahali na hrišćanima. Uvideli smo da strele različitih Istina bolje deluju na jedne demone nego na druge. Znali smo da će bitka dugo trajati, ali sada više nismo trpeli gubitak i nastavili smo da se penjemo iznad nivoa *Strpljivosti*. Iako su se mnogi hrišćani rešili demona, samo ih je nekolicina došla na planinu. Mnogi hrišćani su poprimili narav demona i ostali su i dalje u njihovim varkama iako su sada bili bez demona. Kako je

demonaska tama nestala, mogli smo bolje da vidimo kako se tlo pomera oko nogu ovih hrišćana. Video sam tada da su njihove noge bile omotane zmijama. Gledajući na zmije, opazio sam da su sve bile iste vrste, a zvale su se Sramota.

Ispalili smo strele Istine na zmije, ali to je imalo mali učinak. Pokušali smo tada sa strelama Nade, ali bez uspeha. Bilo je lako ići dole sa nivoa Galaćanima Dva Dvadeset, jer smo svi pomagali jedni drugima. Činilo nam se da sada ne možemo mnogo da učinimo protiv neprijatelja i tako smo odlučili da se penjemo koliko god možemo visoko sve dok ne nađemo nešto što bi delovalo protiv zmija.

Brzo smo prošli sve nivoe Istine. Na nekim nivoima se nismo ni zaustavljali da pogledamo da li ima oružja koje bi delovalo protiv zmija. Vera, Nada i Ljubav su stalno bili uz nas, ali nismo primetili da smo ostavili Mudrost daleko iza sebe. Dugo vremena je prošlo dok sam shvatio kakva je ovo greška bila. On nas je sustigao na vrhu, ali da ga nismo ostavili iza sebe mogli smo izvojevati mnogo bržu i lakšu pobedu nad zlim čoporom.

Odjednom, bez ikakvog upozorenja, došli smo do nivoa na kome se prostirao vrt. Bilo je to najlepše mesto koje sam ikada video. Na ulazu ovog vrta pisalo je "*Očeva Bezuslovna Ljubav*". Ulaz je bio tako veličanstven i privlačan da nismo mogli doći a da ne uđemo. Čim sam ušao, ugledao sam Stablo Života. Bilo je u sredini vrta i još uvek su ga čuvali anđeli velike snage i autoriteta. Ja sam pogledao u anđele, a oni su istovremeno pogledali u mene. Činilo se da su prijateljski i kao da su nas očekivali. Pogledao sam iza sebe i opazio sam gomilu drugih vojnika u vrtu. Ovo nas je ohrabrilo, a držanje anđela nas je podstaklo da prođemo kraj njih i dođemo do stabla. Jedan od anđela je rekao, "Oni koji su stigli na ovaj nivo, koji znaju Očevu Ljubav, mogu jesti".

Nisam ni znao koliko sam bio gladan. Voće sa stabla života je bilo nešto najukusnije što sam ikada jeo, ali takođe mi je bilo nekako poznato. Podsećalo me je na sunce, kišu, prekrasno polje, zalazeće sunce nad okeanom, a najviše me podsećalo na ljude koje sam ljubio. Svakim zalogajem voleo sam sve i svakoga više i više. Tada sam se setio mojih neprijatelja koje sam isto tako voleo. Uskoro je taj osećaj postao jači nego išta što sam ranije doživeo – jači i od mira na *Galaćanima Dva Dvadeset* kada smo prvi put na njega došli. Tada sam čuo Gospodnji glas koji govori, "*Ovo je sada tvoj svagdašnji hleb. On nikad neće biti otrgnut od tebe. Možeš jesti koliko god i kako god često hoćeš. Mojoj ljubavi nema kraja*".

Pogledao sam prema drvetu da vidim odakle taj glas dolazi i video sam mnoštvo blistavih belih orlova. Oni su imali najlepše prodorne oči koje sam ikada video. Gledali su u mene kao da čekaju naređenje. Jedan od anđela mi je rekao, "Oni će učiniti sve što narediš. Ovi orlovi jedu

zmije". Ja sam rekao, "Idite, prožderite sram koji je zavezao našu braću". Oni su raširili svoja krila, a veliki vetar je došao i podigao ih u vazduh. Oslepljujuća slava ovih orlova je ispunila celo obzorje. Čak i sa visine na kojoj smo bili mogli smo čuti zvukove užasa iz neprijateljskog logora kada su opazili ove orlove.

Pojavljuje se Kralj

Gospod Isus se tada lično pojavio među nama. Pozdravio nas je svakog pojedinačno i čestitao nam da smo došli do vrha planine. Onda je rekao *"Sada vam moram reći ono što sam rekao vašoj braći posle Mog uznesenja – poruku Mog kraljevstva. Najmoćnija neprijateljska vojska je sada naterana u beg, ali ona nije uništena. Sada je vreme da marširamo napred s evanđeljem Mog kraljevstva. Orlovi su pušteni i ići će s nama. Uzećemo strele sa svakog nivoa, ali Ja sam vaš mač i Ja sam vaš Kapetan. Sada je vreme da se upotrebi mač Gospodnji"*.

Okrenuo sam se i video da je cela Gospodnja vojska stajala u vrtu. Tamo su bili muškarci, žene i deca svih rasa i nacija. Svako je nosio svoju zastavu, a sve zastave su se vijorile u savršenom jedinstvu nošene vetrom. Znao sam da se ovako nešto do sada nije videlo na zemlji. Takođe sam znao da neprijatelj ima mnoge vojske i tvrđave po celoj zemlji, ali ni jedna jedina nije mogla opstati pred ovom velikom vojskom. Rekao sam tiho, "Ovo mora biti dan Gospodnji". Svi sveti su tada odgovorili strašnom grmljavinom: "Došao je Sveti Gospodnji dan".

Rezime

Nekoliko meseci kasnije sedeo sam i razmišljao o ovom snu. Uznemirilo me da su se neki događaji i okolnosti u crkvi podudarali upravo s onim što sam video u trenutku kada je čopor pakla počeo da maršira. Setio sam se Abrahama Linkolna. Jedini način na koji je on mogao postati "Osloboditelj" i sačuvati Uniju, bio je da dobrovoljno uđe u Građanski Rat. Nije bilo dovoljno da on samo uđe u rat, on se morao boriti sa odlukom da ne prihvati nikakav kompromis sve dok ne pobedi. On je takođe morao da bude toliko dostojanstven da može da vodi najkrvaviji rat u istoriji Amerike, a da pri tome ne satanizuje neprijatelja svojom propagandom. Da se priklonio propagandom mogao je zadobiti odlučnost Severa mnogo ranije i lakše doći do vojne pobede, ali onda bi bilo mnogo teže ostvariti jedinstvo posle rata. Zato što se istinski borio da sačuva jedinstvo, on nikada nije prikazivao muškarce i žene Juga kao neprijatelje - uvek je smatrao da je pravi neprijatelj zlo koje ih je držalo u ropstvu.

Crkvu sada očekuje veliki duhovni građanski rat. Mnogi će činiti sve što mogu da ga izbegnu. To je razumljivo, čak možda i plemenito. Kompromis međutim nikada neće dovesti do trajnog mira. Kompromis će samo otežati poslednju bitku kada dođe, a ona će sigurno doći.

Gospod priprema sada vođe koji će biti voljni da se bore u duhovnom građanskom ratu za oslobođenje ljudi. Glavni sukob će biti između ropstva i slobode. Manje važna stvar, koja će za mnoge biti najznačajnija, biće novac. Isto tako kao što je ponekad izgledalo da će američki Građanski Rat uništiti celu naciju, tako će i ono što dolazi na crkvu ponekad izgledati kao da će crkvu potpuno uništiti. Isto kao što je američka nacija ne samo opstala nego i postala najjačom na zemlji, tako će biti sa crkvom. Crkva neće biti uništena, ali institucije i doktrine koje su držale ljude u duhovnom ropstvu biće uništene.

Čak i posle ovog, u crkvi neće biti postignuta savršena pravednost. Biće borbe za prava žena i za oslobađanje crkve od drugih oblika rasizma i izrabljivanja. Potrebno je suočiti se sa svim ovim. U toku ovog duhovnog rata koji dolazi, Vera, Nada i Ljubav i kraljevstvo Božje na kojem se one osnivaju biće uočljive kao nikada pre. Ovo će početi da privlači mnoge ljude ka kraljevstvu. Božja vlada će se pokazati većom nego bilo koja druga ljudska vlada.

Nemojmo nikada zaboraviti da kod Gospoda "hiljadu godina je kao jedan dan". On može u nama učiniti za jedan dan ono za šta mi mislimo da treba hiljadu godina. Delo oslobođenja i podizanje ugleda crkve biće postignuto mnogo brže nego što mi mislimo da je ljudski moguće. Ovde se ne govori o ljudskim mogućnostima.

2. deo:
SVETA PLANINA

Stajali smo u Božjem Vrtu ispod Stabla Života. Izgledalo je da je cela vojska bila tamo. Mnogi od njih su klečali pred Gospodom Isusom. On nam je dao nalog da se vratimo nazad u bitku radi naše zarobljene braće i za svet koji On ljubi. To je bila istovremeno predivna i zastrašujuća zapoved. Bila je predivna zato što ju je On dao. Bila je zastrašujuća zato što smo morali da napustimo Njegovu prisutnost i Vrt koji je lepši nego išta što sam pre video. Činilo se nepojmljivo da ostavimo sve ovo i idemo u bitku.

Gospod je nastavio Svoju napomenu. *"Dao sam vam duhovne darove i silu i bolje razumevanje Moje reči i Mog kraljevstva, ali najjače oružje koje vam je dato je Očeva ljubav. Sve dok hodate u ljubavi Mog Oca nećete pasti. Voće ovog stabla je Očeva ljubav koja se očituje u Meni. Ova ljubav koja je u Meni mora biti vaš svakodnevni hleb".*

Činilo nam se kao da se Gospod i nije pojavio u Svojoj slavi zato što se sve ovo dešavalo u okruženju koje je bilo veličanstveno i slavno. U stvari, izgledao je nekako svakidašnje. Međutim, dostojanstvo kojim se kretao i govorio, činilo Ga je osobom najlepšeg izgleda koju sam ikada video. On je nadmašio sve ljudske pojmove dostojanstva i plemenitosti. Bilo je lako razumeti zašto je On sve što Otac ljubi i ceni. On je toliko pun milosti i istine da se čini da su istina i milost jedini bitni u životu.

Dok sam jeo voće sa Stabla Života razmišljanja o svemu dobrom što sam ikada doživeo ispunjavala su moju dušu. Iste prijatne misli su me ispunjavale, ali u još većem obimu kada je Isus govorio. Jedino što sam želeo bilo je da uvek budem na tom mestu i da slušam Njega. Setio sam se da sam jednom ranije mislio kako anđelima mora biti dosadno kada ništa ne rade nego neprekidno slave Boga pred Njegovim prestolom. Sada sam znao da nema ništa divnije ili veselije nego slaviti Njega. Ovo je razlog što smo stvoreni i sigurno je da je to najbolji deo neba. Pokušao sam da zamislim kako bi to bilo divno kada bi se mogli priključiti svi zborovi neba. Bilo mi je teško da verujem da sam se toliko dosađivao za vreme službi slavljenja Boga. Sada znam da je to bilo samo zato što sam u to vreme bio van dodira sa stvarnošću.

Zamalo me preplavila želja da idem nazad i da nadoknadim sve momente za vreme službi kada sam dozvolio da mi misli lutaju ili kada sam bio zauzet drugim stvarima. Moja želja da Gospodu iskažem slavu postala je skoro neobuzdana. Ja Ga moram slaviti! Bio sam zapanjen time što je u momentu kada sam ja otvorio svoja usta čitava vojska počela slaviti Gospoda. Bili smo u tako savršenom jedinstvu da nisam ni opazio nikoga oko sebe. Nije moguće opisati ljudskim jezikom ovo veličanstveno slavljenje.

Za vreme slavljenja iz Gospoda je počeo proizlaziti zlatan sjaj. Tada se oko zlata pojavilo srebro. Onda su nas obuhvatile tako bogate boje kakve još nikada nisam video svojim telesnim očima. Sa ovim slavljenjem došla su mi osećanja koja nikada pre nisam iskusio. Shvatio sam da je ova

slava uvek bila u nama prisutna, ali znao sam da Njegovu slavu možemo videti samo kada na Njega usredsredimo svoja srca i umove dok Ga slavimo. Što smo intenzivnije slavili to smo više slave videli. Ako je ovo bilo nebo, bilo je to mnogo, mnogo lepše nego što sam ikada mogao da sanjam.

Mesto Njegovog Boravka

Ne znam koliko dugo je ovo slavljenje Boga trajalo. Moglo je biti samo nekoliko minuta, a možda je trajalo i nekoliko meseci. Nije bilo moguće meriti vreme tokom ovog slavljenja. Zatvorio sam oči, jer slava koju sam video svojim srcem bila je isto tako velika kao i slava koju sam video telesnim očima. Kada sam otvorio oči bio sam iznenađen da više nisam video Gospoda, ali na onom mestu gde je On stajao sada je stajao odred anđela. Jedan od njih je stao uz mene i rekao, "Ponovo zatvori oči"! Kada sam to učinio ponovo sam ugledao Gospodnju slavu. Bilo je to za mene veliko olakšanje. Znao sam da više ne bi mogao živeti bez slave koju sam doživeo.

Anđeo mi je tada objasnio, "To što vidiš očima svog srca je mnogo stvarnije nego ono što vidiš telesnim očima". Ja sam nešto slično mnogo puta rekao ali nisam to dovoljno pokazao svojim životom! Anđeo je nastavio, "To je bilo zbog toga što je Gospod rekao prvim učenicima da je bolje da On ode da bi mogao doći Sveti Duh. Gospod prebiva u tebi. Ovo si govorio drugima mnogo puta, ali sada u tome moraš živeti, jer si jeo od Stabla Života".

Anđeo me tada poveo nazad prema vratima. Bunio sam se, jer nisam hteo da idem nazad. Anđeo je bio iznenađen, zatim me je uhvatio za ramena i pogledao ravno u oči. Tada sam ga prepoznao, bio je to Mudrost. *"Nikada ne moraš da napustiš ovaj vrt. Ovaj vrt je u tvom srcu zato što je Sam Stvoritelj u tebi. Ti si žudeo za onim najboljim, slaviti Ga i sedeti u Njegovoj prisutnosti zauvek, i to ti nikada neće biti oduzeto. Ali sada moraš krenuti dalje i nositi plodove na mesta gde je to najviše potrebno"*.

Znao sam da je bio u pravu. Pogledao sam na Stablo Života iza njega. Osetio sam neodoljivu želju da pograbim što je moguće više plodova pre nego što odem. Znajući moje misli, Mudrost me je nežno prodrmao. *"Ne, čak i ovi plodovi sabrani u strahu, će se pokvariti. Ovi plodovi i ovo stablo su u tebi zato što je On u tebi. To moraš verovati"*.

Zatvorio sam oči pokušavajući ponovo da vidim Gospoda, ali nisam mogao. Kada sam otvorio oči Mudrost me je još uvek upitno gledao. Sa velikim strpljenjem je nastavio, *"Ti si okusio deo neba i niko, posle takvog iskustva, ne želi više da se vrati u bitku u kojoj je ranije bio. Niko ne želi da napusti očiglednu Gospodnju prisutnost. Kada je apostol Pavle bio ovde on se do kraja svog života borio sa dilemom da li da ostane u Gospodnjem*

radu ili da se vrati ovamo u svoje nasljedstvo; ali njegovo nasljedstvo je bivalo sve veće koliko je on duže ostao i služio na zemlji. Sada kada si u srcu postao istiniti pobožnik, ti ćeš uvek hteti da budeš ovde i moći ćeš tu da budeš uvek kada uđeš u to istinito slavljenje Boga. Što se više usredsrediš na Njega više slave ćeš videti, bez obzira gde si”.

Ove reči su me konačno umirile. Ponovo sam zatvorio oči samo da zahvalim Gospodu za ovo izvanredno iskustvo i za život koji mi je On dao. Istog trenutka sam ponovo ugledao Njegovu slavu, a sva osećanja predašnjeg slavljenja su ispunila moju dušu. Gospod mi je govorio tako glasno i čisto da sam razgovetno čuo svaku reč: *“Nikada te neću napustiti ni zaboraviti”.*

“Gospode oprosti moju neveru”, odgovorio sam. “Molim Te pomoz mi da Te nikada ne ostavim ili zaboravim”. Ovo iskustvo je bilo predivno, ali istovremeno i zamorno. *“Stvarni svet”* ovde nije bio stvaran, a duhovno područje je bilo mnogo stvarnije nego što sam ga do tada poznavao. Nisam mogao zamisliti povratak u stvarni svet. Uhvatio me veliki strah da ću se probuditi i shvatiti da je ovo bio samo san.

Mudrost je razumeo šta se u meni događalo. *“Istina je da ti sanjaš”,* rekao je. *“Ali ovaj san je stvarniji nego ono što ti misliš da je stvarno. Otac je dao ljudima snove da im pomogne da vide vrata Njegovog boravišta. On prebiva samo u ljudskim srcima, a snovi mogu biti vrata ka tvom srcu koja će te voditi k Njemu. Iz ovog razloga Njegovi anđeli se često pojavljuju u snovima čoveka. U snovima anđeli mogu zaobići čovekov razum koji je zastranio i doći direktno u čovekovo srce”.*

Kada sam otvorio oči Mudrost me je još uvek držao za ramena. *“Ja sam osnovni dar koji ti je bio dat za tvoj rad,”* rekao je. *“Pokazaću ti put i održaću te na njemu, ali samo ljubav će te održati vernim. Najuzvišenija mudrost je ljubiti Gospoda”.*

Tada me Mudrost pustio i krenuo prema vratima. Sledio sam ga, ali bio sam nesiguran. Sećao sam se uzbudljive bitke i veselog penjanja na planinu, što je bilo lepo, ali se nije moglo uporediti sa Gospodnjom prisutnošću i sa slavljenjem koje sam upravo iskusio. Ostaviti ovo bi bila najveća žrtva koju sam ikada učinio. Tada sam se setio da je sve ovo bilo u meni samom, bio sam zapanjen da sam to mogao tako brzo zaboraviti. U meni je besnela velika borba između onoga što sam video telesnim očima i onoga što sam video svojim srcem.

Požurio sam napred da dostignem Mudrost i postavio sam pitanje, *“Već dvadeset pet godina se molim da budem uznesen u treće nebo, kao što je bio Pavle. Da li je ovo treće nebo”?*

“Ovo je deo toga”, odgovorio je, *“ali ima toga mnogo više”.*

"Hoće li mi biti dozvoljeno da vidim više"? pitao sam.

"*Videćeš mnogo više. Sada te vodim da vidiš mnogo više*", odgovorio je.

Počeo sam da razmišljam o knjizi Otkrivenja. "*Da li je Jovanovo otkrivenje bilo deo trećeg neba*"? pitao sam.

"*Deo Jovanovog otkrivenja je bio iz trećeg neba, ali većina je bila iz drugog neba. Prvo nebo je bilo pre nego što je čovek pao. Drugo nebo je duhovno kraljevstvo za vreme vladavine zla na zemlji. Treće nebo je kada će ljubav i oblast Očeve volje vladati zemljom kroz kralja*".

"Kako je izgledalo prvo nebo"? Pitao sam dok me čudan osećaj hladnoće oblio u tom trenutku.

"*Mudro je ne zanimati se sada za to*", odgovorio je s velikom ozbiljnošću, a činilo mi se da ga je moje pitanje potreslo. "*Mudro je tražiti poznavanje trećeg neba kao što si ti tražio. Ima toga mnogo više što možeš znati o trećem nebu nego što možeš znati u ovom životu; treće nebo ili kraljevstvo je ono što ti moraš propovedati u ovom životu. Doznaćeš o prvom nebu kada dođe vreme, sada ti nije od koristi da to znaš*".

Odlučio sam da zapamtim hladnoću i jezu koju sam upravo osetio. Mudrost mi je tada klimnuo glavom i znao sam da je time potvrdio moje misli. "Ti si divan pratilac", morao sam reći jer sam bio ispunjen zahvalnošću za ovog anđela. "Ti ćeš me zaista držati na pravoj stazi".

"*Da, hoću*", odgovorio je.

Bio sam siguran da osećam da me ovaj anđeo ljubi na jedan poseban način, jer to nisam nikada osetio kod drugih anđela koji su prema meni pokazivali zainteresovanost više iz dužnosti i obaveze nego iz ljubavi. Mudrost je tada odgovorio na moje misli, iako ih nisam glasno izgovorio.

"*Mudro je ljubiti, a ja ne bih bio Mudrost kada te ne bih ljubio. Mudro je takođe uvideti Božju dobrotu i strogost. Mudro je ljubiti Boga i bojati Ga se. Ti se varaš ako činiš drugačije. Ovo je sledeća lekcija koju moraš naučiti*", rekao je sa nepogrešivom ozbiljnošću.

"Ja to znam i poučavao sam u tome druge mnogo puta", odgovorio sam s osećanjem da me Mudrost nije potpuno razumeo.

"*Ja sam bio tvoj pratilac već dugo vremena i znam šta si druge učio*", Mudrost je odgovorio "*Sada moraš naučiti pravo značenje nekih*

stvari kojima si druge poučavao. Mnogo puta si rekao da pravednost dolazi od verovanja srcem, a ne razumom".

Izvinio sam se. Osećao sam se posramljenim da sam se usudio da sumnjam u Mudrost. On mi je rado oprostio. Tada sam shvatio da nisam imao u njega poverenje tokom većeg dela mog života, često na moju štetu.

Druga Polovina Ljubavi

"Postoji vreme kada treba veličati Gospoda", Mudrost je nastavio, "a postoji i vreme kada Mu treba pokazati čast svojim velikim strahom i poštovanjem. Postoji vreme sađenja, vreme žetve i mudro je znati kada je čemu vreme. Istinita mudrost poznaje čas i vremena Božja. Ja sam te ovde doveo zato što je bilo vreme slaviti Boga u slavi Njegove ljubavi. To je bilo ono što je tebi najviše trebalo posle teške borbe. Sada te vodim na drugo mesto, jer je vreme slaviti Ga u strahu od Njegovog suda. Dok god ne upoznaš obe vrste slavljenja postoji opasnost da bismo se ti i ja mogli odvojiti jedan od drugog".

"Želiš li da kažeš da se moglo dogoditi da te izgubim da sam ostao u onom velikom slavljenju", pitao sam u nepoverenju.

"Da, ja bih te posećivao kada god bih mogao, ali mi bismo se vrlo retko sretali. Teško je napustiti takvu slavu i mir, ali to nije celo otkrivenje Kralja. On je i Lav i Jagnje. Duhovnoj deci On je Jagnje. Za one koji rastu On je Lav. Odraslina On je i Lav i Jagnje. Znam da ovo razumeš, ali shvatio si to samo svojim razumom. Uskoro ćeš to znati svojim srcem, jer ćeš uskoro iskusiti Hristov sud"!

Povratak u Bitku

Pre nego što sam napustio vrata vrta zamolio sam Mudrost da ostanem još malo da sedim i razmišljam o svemu što sam upravo iskusio. *"Da, dobro je da to učiniš",* odgovorio je, *"ali ja imam bolje mesto gde to možeš da učiniš".*

Sledio sam Mudrost dok je izlazio kroz vrata Vrta i počeli smo da se spuštamo niz planinu. Na moje iznenađenje bitka je još uvek trajala, ali nije bila tako žestoka kao kada smo se penjali. Strele optuživanja i uvrede još su letele po nižim nivoima, ali većina preostalog neprijateljskog čopora je žestoko napadala velike bele orlove. Orlovi su lako prevladavali.

Nastavili smo da se spuštamo sve dok nismo bili skoro na podnožju. Malo iznad nivoa *Spasenja* i *Posvećenja* bio je nivo *Zahvalnosti* i *Slavljenja*. Sećao sam se vrlo dobro ovog nivoa zato što je jedan od najvećih napada neprijatelja došao upravo kada sam pokušavao da se popnem na taj nivo. Kada smo se jednom popeli na njega, bilo je mnogo

lakše doći na vrh, a ako bi i koja strela probila naš oklop, rana bi mnogo brže zacelila.

Čim su me neprijatelji zapazili na ovom nivou (neprijatelji nisu mogli da vide Mudrost) pljusak strela je počeo da pada na mene. Ja sam ih tako lepo odbijao svojim štitom da su oni prestali da ispaljuju. Njima je preostalo malo strela i zato ih nisu smeli trošiti na prazno.

Vojnici koji su se još uvek borili na ovom nivou pogledali su me u čudu i s takvim poštovanjem da sam se osećao neugodno. Prvi put sam opazio da Gospodnja slava proističe iz mog oklopa i štita. Rekao sam im da se penju gore na planinu bez zaustavljanja i da će i oni videti Gospoda. Čim su pristali da idu opazili su Mudrost. Počeli su da se klanjaju ali on ih je u tome sprečio i poslao dalje.

Verni

Bio sam ispunjen ljubavlju prema ovim vojnicima. Mnogi od njih su bili žene i deca. Njihovi oklopi su bili neuredni i prekriveni krvlju, ali oni nisu odustajali od bitke. Bili su još uvek radosni i hrabri. Rekao sam im da zaslužuju veću čast nego ja, jer su oni nosili najveći teret borbe i zadržali su svoju teritoriju. Izgledalo je da mi ne veruju, ali im je bilo drago da sam to rekao. Ja sam stvarno osećao da je to tako.

Trebalo je zauzeti svaki nivo planine, jer bi inače lešinari došli i zagadili ga svojim povraćanjem i bilo bi nemoguće stajati. Na većini izbočina su se nalazili vojnici u kojima sam prepoznao ljude iz različitih denominacija ili pokreta koji su naglašavali istinu onog nivoa kojeg su branili. Bio sam postuđen zbog stavova koje sam imao prema ovim grupama. Smatrao sam da su oni bili besmisleni ili da su u najboljem slučaju bili nazadni, ali oni su se ovde verno borili protiv strašnog neprijateljskog napada. Njihove odbrane ovih pozicija su mi verovatno omogućile da se brzo penjem.

Neki od ovih nivoa su bili tako smešteni da se sa njih pružao dobar pogled na planinu i bojno polje, dok su neki od njih bili toliko odvojeni da su vojnici mogli videti samo svoju vlastitu poziciju. Izgledalo je da ništa nisu ni znali o ratu koji besni na drugim mestima ili o ostatku vojske koja se borila. Oni su bili tako teško ranjeni od strane optuživača i klevetnika da su se suprotstavljali onima koji su im dolazili sa viših nivoa i hrabрили ih da se popnu više. Ipak, kada bi neko došao sa odrazom Božje slave, oni bi ga saslušali s velikom radošću i uskoro bi se sami počeli hrabro i odlučno penjati. Dok sam sve ovo gledao, Mudrost nije mnogo govorio, ali je pomno pazio na moje reakcije.

Pronađena Stvarnost

Gledao sam kako mnogi vojnici koji su bili na vrhu silaze na različite nivoe da bi zamenili one koji su držali pozicije na pojedinim istinama. Dok su to činili svaki je nivo počinjao da blista slavom koju su oni nosili. Uskoro se cela planina sijala slavom koja je zaslepljivala ostatak lešinara i demona. Posle izvesnog vremena na planini je bilo toliko slave da je ona izgledala isto kao i Vrt.

Počeo sam da zahvaljujem i slavim Gospoda i istog trenutka sam se našao u Njegovoj prisutnosti. Bilo mi je teško da podnesem snagu osećanja koja su preplavljivala moje biće. Ovo iskustvo postalo je tako silno da sam se zaustavio. Mudrost je stajao pored mene. Stavio je ruke na moja ramena i rekao, *"Uđi na Njegova vrata sa zahvaljivanjem, u Njegove dvorove sa slavljenjem"*.

"Ovo je bilo tako stvarno! Osećao sam se kao da sam ponovo bio tamo", uskliknuo sam.

"Ti jesi bio tamo", Mudrost je odgovorio. "Ono nije postalo stvarnije, ti si postao stvarniji. Kao što je Gospod rekao razbojniku na krstu, "Danas ćeš biti sa mnom u raj", tako i ti možeš da uđeš u raj bilo kada. Gospod, Njegov Raj i ova planina svi oni prebivaju u tebi zato što je On u tebi. One stvari koji si pre samo slutio sada su za tebe stvarnost jer si se popeo na planinu. To što ti mene možeš da vidiš, a drugi ne mogu, nije zbog toga što sam ja ušao u tvoje postojanje nego zato što si ti ušao u moje. Ovo je stvarnost koju su proroci poznavali i koja im je davala hrabrost, čak i kada su stajali sami protiv mnoštva vojske. Oni su videli nebesku vojsku koja je bila na njihovoj strani, a ne samo zemaljsku vojsku nastrojenu protiv njih".

Smrtna zamka

Pogledao sam zatim dole na krvoproliće i na đavolju vojsku koja se polako povlačila. Iza mene je sve više i više vojnika obasjanih slavom zauzimalo svoja mesta na planini. Znao sam da nas je sada bilo dovoljno da napadnemo i uništimo ostatak neprijateljskog čopora. *"Još ne"*, rekao je Mudrost. *"Gledaj tamo"*! Pogledao sam u pravcu u kome je pokazivao, ali da bi išta video morao sam da pokrijem svoje oči zbog slave koja je blistala iz mog oklopa. Opazio sam neki pokret u maloj dolini.

Nisam mogao dobro razabrati šta sam video, jer mi je slava koja je izbijala iz mog oklopa onemogućavala da gledam u tamu. Pitao sam Mudrost da li ima nešto čime bih pokrio moj oklop da mogu da vidim. On mi je dao da obučem neki sasvim običan mantil. "Šta je to"? pitao sam malo uvređen neuglednošću tog mantila. *"Poniznost"*, rekao je Mudrost. *"Bez toga nećeš moći dobro da vidiš"*. Obukao sam mantil protiv svoje volje i odmah sam video mnoge stvari koje pre nisam mogao da vidim. Pogledao sam u nizinu i na onaj pokret koji sam ranije zapazio. Na moje

iznenađenje, bila je tu cela divizija neprijateljskog čopora koji je čekao u zamci na bilo koga ko bi se usudio da siđe s planine.

"Koja je ovo vojska"? pitao sam, "kako su oni uspjeli da pobjegnu iz bitke nepovređeni"?

"Ovo je *Ponos*", Mudrost je objasnio. "Tog neprijatelja je najteže videti nakon što si boravio u slavi. Oni koji ne žele da obuku ovaj mantil, mnogo će patiti u rukama ovog neprijatelja koji je vrlo lukav".

Pogledao sam ponovo prema planini i video sam kako mnogi vojnici obasjani slavom prelaze preko ravnice da bi napali ostatak neprijateljskog čopora. Ni jedan od njih nije nosio mantil poniznosti i nisu mogli da vide neprijatelja koji je bio spreman da ih napadne iza leđa. Potrčao sam da ih zaustavim ali me Mudrost zadržao. "Ti ovo ne možeš zaustaviti", rekao je. "Samo vojnici koji nose ovaj mantil će prepoznati tvoj autoritet. Pođi sa mnom. Ima još nešto što moraš videti pre nego što ćeš moći da budeš od koristi u vođenju velike bitke koja dolazi".

Temelj Slave

Mudrost me odveo dalje niz planinu do najnižeg nivoa koji se zvao *Spasenje*. "Ti misliš da je ovo najniži nivo", rekao je, "ali ovo je temelj cele planine. Na svakom putovanju prvi korak je najvažniji i često najteži. Bez *Spasenja* ne bi ni bilo planine".

Bio sam zgrožen zbog krvoprolića na ovom nivou. Svaki vojnik je bio teško ranjen, ali nijedan nije bio mrtav. Mnoštvo ljudi se jedva držalo ruba nivoa. Činilo se da će mnogi pasti, ali svi su se održali. Anđeli su pomagali vojnicima s tako velikom radošću da sam morao da pitam "Zašto su oni tako srećni"?

"Ovi anđeli su videli hrabrost koja je bila potrebna da bi se ovi održali. Iako ljudi nisu otišli mnogo unapred, oni ipak nisu odustali. Oni će uskoro biti ozdravljeni i onda će i oni videti slavu cele planine i početi da se penju. Oni će biti veliki vojnici u bici koja dolazi".

"Ne bi li im bilo bolje da su se popeli na planinu s nama"? protestovao sam videći njihovo trenutno stanje.

"Bilo bi to bolje za njih, ali ne za tebe. Time što su ostali ovde, oni su olakšali tvoje penjanje jer su zadržali većinu neprijatelja. Malo je onih na višim nivoima koji su ikada pružili pomoć drugima da se popnu na planinu, ali ovi jesu. Čak i kada su se oni sami jedva održavali na planini, pomagali su drugima da se popnu što više. U stvari, većina velikih vojnika je došla do planine uz pomoć vernih. Ovi su isto toliko heroji kao i oni koji su se popeli na vrh. Doneli su veliku radost nebu zato što su vodili druge

Spasenju. Iz tog razloga svi anđeli u nebu su hteli da dođu i pomognu im, ali bilo je to dozvoljeno samo onima koji su dobili tu veliku čast”.

Ponovo sam osećao sramotu zbog mog stava prema ovim divnim svecima. Mnogi od nas smo ih prezirali dok smo se penjali na više nivoe. Oni su činili mnoge greške za vreme bitke, ali su pokazali mnogo više pastirske ljubavi nego većina od nas. Gospod je ostavio devedeset devet ovaca i išao je da traži onu jednu izgubljenju. Ovi su ostali na mestu gde su mogli da dosegnu izgubljene i skupo su za to platili. Ja sam takođe hteo da pomognem, ali nisam znao gde da počnem.

Tada je Mudrost rekao, *“Dobro je da hoćeš da pomogneš, ali najviše ćeš pomoći ako činiš ono našta si pozvan. Ovi će svi biti ozdravljeni i brzo će se popeti na planinu. Oni se sada mogu brže penjati zato što ste vi išli pred njima uništavajući neprijatelja i označavajući put. Oni će vam se ponovo pridružiti u borbi. Oni su neustrašivi i nikada neće uzmaknuti pred neprijateljem”.*

Sila Ponosa

Razmišljao sam o tome kako me silazak s planine poučio isto toliko koliko i penjanje. U tom trenutku je buka s bojnog polja privukla moju pažnju. Sada je tamo bilo hiljade silnih vojnika koji su prešli polje da bi napali ostatak neprijateljskog čopora. Neprijatelj je bežao u svim pravcima, osim jedne formacije čije ime je bilo *Ponos*. Niko nije zapazio ovu diviziju i ona je marširala sve do pozadine ratnika koji su išli napred i spremala se da pošalje na njih kišu strela. Tada sam opazio da ti ratnici nisu imali nikakve štitove na leđima i da su bili potpuno izloženi strelama neprijatelja.

Mudrost je tada napomenuo, *“Ti si drugima govorio da nema oklopa za leđa, što znači da možeš biti lako ranjen ako bežiš od neprijatelja. Nisi znao, međutim, da isto tako lako možeš biti ranjen ako ideš napred s ponosom”.*

Mogao sam jedino da klimnem glavom. Bilo je prekasno išta učiniti, a bilo je to i nesnosno gledati, ali Mudrost je rekao da to moram videti. Znao sam da je kraljevstvo Božje bilo na pragu velikog poraza. Doživeo sam ranije žalost, ali nikada nisam osetio ovakvu vrstu žalosti.

Na moje iznenađenje, kada bi strele ponosa pogodile vojnike oni to nisu ni primetili. Neprijatelj je nastavio da ispaljuje. Vojnici su krvarili i gubili snagu, ali nisu na to obraćali pažnju. Uskoro su bili preslabi da bi mogli da drže svoje štitove i mačeve; odbacili su ih izjavivši da im više ne trebaju. Tada su počeli da skidaju svoje oklope govoreći da im ni ovi više ne trebaju.

Nakon toga se pojavila još jedna neprijateljska formacija. Zvala se Velika Obmana. Njeni vojnici su ispalili kišu strela i svaka je pogodila svoj cilj. Tada sam video kako samo nekoliko demona obmane može zarobiti celu nekada jaku vojsku slavni vojnika. Zarobljene vojnike su odveli u različite zatvore od kojih je svaki imao ime po nekom đavolskom učenju. Bio sam zapanjen time kako je ova velika grupa prevarenih mogla biti poražena, a da pri tome nisu ni znali šta ih je pogodilo.

"Kako su mogli ovi, koji su bili tako jaki, koji su bili čak na vrhu planine, koji su videli Gospoda, biti tako lako poraženi"? rekao sam naglo.

"Ponos je neprijatelj kojeg je najteže videti jer se on uvek podmuklo šunja iza tebe", rekao je Mudrost sa tugom u glasu. *"U neku ruku, oni koji su bili na najvećoj visini jesu u najvećoj opasnosti da padnu. Uvek drži na umu da u ovom životu možeš pasti sa bilo kog nivoa".*

"Pazi kada misliš da stojiš da ne padneš", odgovorio sam. "Kako predivno sada zvuči Sveto Pismo".

"Kada misliš da si najmanje izložen opasnosti pada onda ćeš najlakše pasti. Ljudi najčešće padnu odmah nakon velike pobede", rekao je Mudrost sa tugom.

"Kako se možemo sačuvati od ovakvog napada"? pitao sam.

"Drži se blizu mene, traži od Gospoda savet pre nego što doneseš bilo kakvu veliku odluku i nikada ne skidaj ovaj mantil. Tada te neprijatelj neće moći oslepeti tako lako kako je to učinio sa ovima".

Pogledao sam na svoj mantil. Izgledao je tako jednostavan i beznačajan. Činilo mi se da izgledam više kao beskućnik nego kao vojnik. Mudrost mi je odgovorio na te misli kao da sam ih glasno izgovorio.

"Gospod je bliži beskućnicima nego kraljevima. Ti imaš pravu snagu samo onoliko koliko hodaš u Božjoj milosti, a On daje Svoju milost poniznima. Nijedno neprijateljsko oružje ne može probiti ovaj mantil zato što ništa nije jače od Božje milosti. Dok god nosiš ovaj mantil bićeš zaštićen od svake vrste napada".

Pogledao sam gore na planinu da vidim koliko je još vojnika tamo bilo. Bio sam iznenađen kada sam video da ih je tamo bilo malo. Zapazio sam, međutim, da svi imaju na sebi isti mantil poniznosti. "Kako se to dogodilo"? pitao sam.

"Kada su oni videli bitku koju si ti upravo video, oni su svi došli kod mene za pomoć i ja sam im dao mantile", odgovorio je Mudrost.

"Ali ja sam mislio da si ti bio sa mnom sve vreme"?

"Ja sam sa svima koji čine Očevu volju", odgovorio je Mudrost.

"Ti si Gospod"! uzviknuo sam.

"Da", odgovorio je. "Rekao sam ti da te neću nikada ostaviti ili zaboraviti. Ja sam sa svim mojim vojnicima, upravo tako kao što sam s tobom. Ja ću ti biti sve što je tebi potrebno da ispuniš Moju volju, a tebi je bila potrebna mudrost". Tada je nestao.

Položaj u Kraljevstvu

Ostao sam da stojim usred velikog skupa anđela koji su pomagali ranjenicima na nivou *Spasenja*. Dok sam prolazio pokraj ovih anđela oni su mi se počeli klanjati i pokazivati veliko poštovanje. Konačno sam upitao jednog zašto to rade, jer i najmanji od njih je bio mnogo moćniji od mene. "Radi mantila", odgovorio je. "To je najveći položaj u kraljevstvu".

"Ovo je samo jednostavan mantil", bunio sam se.

"Ne", anđeo je rekao. "Ti si obučen u Božju milost. Ne postoji veća sila od ove".

"Ali ovde nas je na hiljade i svi nosimo iste mantile. Kako to može predstavljati položaje"?

"Vi ste veliki pobednici, sinovi i kćeri Kralja. On je nosio na sebi isti mantil kada je hodao na zemlji. Dok god ga ti nosiš, ne postoji snaga ni na nebu ni na zemlji koja bi ti se mogla suprotstaviti. Svako na nebu i u paklu poznaje ovaj mantil. Mi smo Njegove sluge, ali On prebiva u tebi i ti si obučen u Njegovu milost".

Znao sam nekako da kada ne bih imao na sebi mantil, da bi se moj slavni oklop mogao videti, i moj ponos bi porastao zbog onog što mi je anđeo rekao kao i zbog njegovog ponašanja prema meni. Ja se jednostavno nisam mogao osećati ponosnim ili oholim sve dok sam nosio ovaj neugledan mantil. Moje pouzdanje u mantil je brzo raslo.

3. deo:

POVRATAK ORLOVA

Na obzorju sam video kako se približava veliki beli oblak. U meni je nada počela da raste samo time što sam to gledao. Oblak je uskoro ispunio nadom celu atmosferu kao kada sunce izlazi i rasteruje noćni mrak. Kako se oblak približavao tako sam prepoznavao velike bele orlove koji su poleteli sa Stabla Života. Počeli su da se spuštaju na planinu zauzimajući mesta na svakom nivou pored četa vojnika.

Pažljivo sam se približio orlu koji se spustio pored mene. Njegova prisutnost je bila veličanstvena. Kada me pogledao svojim dubokim očima znao sam da ne mogu od njega ništa sakriti. Oči su mu bile tako žestoke i odlučne da sam zadrhtao, a jeza me prolazila dok sam u njih gledao. Pre nego što sam mogao išta pitati, on je rekao.

“Ti želiš da znaš ko smo mi. Mi smo skriveni proroci koji su bili predviđeni da se pojave u ovaj čas. Mi smo oči onih kojima je bilo dato oružje božanske snage. Nama je bilo pokazano sve što Gospod čini i sve što neprijatelj planira protiv vas. Pretražili smo celu zemlju i znamo sve što treba znati za bitku”.

“Niste li videli bitku koja se upravo odigrala”? pitao sam ga pomalo uzrujan. “Niste li mogli pomoći ovim vojnicima što su upravo zarobljeni”?

“Da. Mi smo to sve videli i mogli smo im pomoći da su hteli. Mi bismo im pomogli time što bi ih zadržali i rekli im da sednu i da budu mirni. Mi se možemo boriti u bitkama samo kada nam Otac to naredi i možemo pomoći samo onima koji veruju u nas. Samo oni koji nas vide da jesmo ono što jesmo, dakle proroci, mogu primiti proročku nagradu ili doživeti blagodat naše službe. Oni koji su pali u zasedu nisu još uvek imali mantil kakav ti nosiš, a bez tog mantila niko ne može razumeti ko smo mi. Mi svi trebamo jedni druge, uključujući ove ovde koji su još uvek ranjeni kao i mnoge druge koje ti još ne znaš”.

Orlovo Srce

Razgovarajući sa orlom, vrlo brzo sam počeo misliti kao orao. Nakon ovog kratkog razgovora mogao sam videti u njegovo srce i poznati ga kao što on mene poznaje. Orao je to primetio.

“Ti imaš neke od naših darova”, rekao je, “ali oni nisu jako razvijeni. Nisi ih mnogo upotrebljavao. Ja sam ovde da probudim te darove u mnogima od vas i da vas naučim kako da ih upotrebljavate. Time će naša povezanost biti sigurna. Mi moramo biti u vezi ili ćemo trpeti nepotreban gubitak, a da i ne spomenem propuste mnogih mogućnosti za pobedu”.

“Odakle ste vi došli”? pitao sam.

“Mi jedemo zmijske”, orao je odgovorio. “Neprijatelj je naš hleb. Mi se održavamo time što činimo Očevu volju koja je da uništimo đavolja dela.

Naš vid raste sa svakom zmijom koju pojedemo. Svaka neprijateljska tvrđava koju srušimo daje nam veću snagu da se vinemo više i da ostanemo duže u vazduhu. Upravo smo došli sa gozbe proždirući zmije sramote koje su sputavale mnoge od tvoje braća i sestara. Oni će uskoro biti ovde. Oni dolaze sa orlovima koje smo tamo ostavili da im pomognu da nađu put i da ih zaštite od neprijateljskih protivnapada”.

Ovi orlovi su bili vrlo sigurni u sebe, ali nisu bili drski. Znali su ko su i na šta su bili pozvani. Poznavali su nas, a isto tako i budućnost. Njihovo samopouzdanje je meni davalo sigurnost, ali je značilo još više onima koji su ležali svuda oko nas ranjeni. Oni koji su donedavno bili preslabi da bi govorili, sada su sedeli i slušali moj razgovor sa orlom. Gledali su na orla kao što bi izgubljeno dete gledalo na svoje roditelje koji su ga upravo našli.

Vetar Duha

Kada je orao pogledao ranjene, njegovo se lice promenilo. Umesto silne odlučnosti pred kojom sam ja pre stajao, on je prema ranjenicima bio kao blag i sažaljiv starac. Raširio je svoja krila i počeo njima nežno mahati, prouzrokujući osvežavajući vetar koji je rashlađivao ranjenike. Takav vetar nisam nikada ranije osetio. Sa svakim dahom osetio sam da mi raste snaga i jasnoća razuma. Uskoro su ranjenici stajali i slavili Boga sa iskrenošću koja je dovela suze na moje oči.

Ponovo sam osećao dubok sram što sam omalovažavao one koji su ostali na ovom nivou. Oni su se činili slabi i nerazumni nama koji smo se penjali, ali pretrpeli su mnogo više nego mi i ostali su verni. Bog ih je sačuvao i oni su Ga ljubili velikom ljubavlju.

Pogledao sam prema planini. Orlovi su nežno mahali svojim krilima. Svako ko se nalazio na planini je bio osvežen vetrom koji su orlovi prouzrokovali i svi su počeli slaviti Gospoda. Iz početka je bilo malo nesklada između slavljenja koje je dolazilo sa različitih nivoa, ali uskoro je sa svih nivoa odjekivalo pevanje u savršenom skladu.

Nikada na zemlji nisam čuo nešto tako lepo. Hteo sam da to nikada ne prestane. Uskoro sam shvatio da je to bilo isto ono slavljenje koje smo doživeli u Vrtu, ali sada je zvučalo bogatije i punije nego pre. Znao sam da je to bilo zbog toga što smo Boga slavili u prisustvu neprijatelja, usred velike tame i zla koje je okruživalo planinu. Zato nam se sve činilo mnogo lepšim.

Ne znam koliko je dugo ovo slavljenje trajalo, ali kada su orlovi prestali da mašu svojim krilima i ono je stalo. “Zašto ste stali”? pitao sam orla s kojim sam razgovarao.

“Zato što su oni sada zaceljeni”, odgovorio je pokazujući na ranjenike koji su sada svi stajali i izgledali da su u odličnoj formi.

“Istinito slavljenje može izlečiti svaku ranu”, dodao je.

“Molim, ponovite to”, preklinjao sam.

“Mi ćemo to činiti mnogo puta, ali nije do nas da odlučimo kada. Povetarac koji si osećao bio je Sveti Duh. On nas upućuje; mi ne upravljamo njime. On je izlečio ranjene i doveo ih do jedinstva koje je potrebno za bitke koje dolaze. Istinsko slavljenje takođe izliva dragoceno ulje na Glavu, a to je sam Isus, koje zatim teče po celom telu čineći da smo jedno s Njim i jedni s drugima. Niko ko se s Njim ujedini neće ostati u ranama i nečistoći. Njegova krv je čist život i ona teče kada smo sjedinjeni s Njim. Tek kada smo sjedinjeni s Njim, mi smo sjedinjeni s celim telom, tako da Njegova krv teče kroz sve. Kada lečiš rane svog tela, zar ne zatvaraš svoju ranu tako da bi krv mogla teći k tom ranjenom delu i doneti obnovu? Kada je deo Njegovog tela ranjen, mi se moramo ujediniti u jedinstvo s tim delom sve dok god on bude sasvim izlečen. Mi smo svi jedno telo”.

Još uvek sam bio ispunjen oduševljenjem koje sam doživeo tokom slavljenja Boga i zato mi se ovo kratko učenje činilo dubokim, iako sam znao da je ono jedna od temeljnih istina. Kada Sveti Duh pokreće onda se svaka reč čini uzvišenom, čak i one najjednostavnije reči. Bio sam toliko ispunjen ljubavlju da sam hteo svakog da zagrlim čak i one zastrašujuće stare orlove.

U tom trenutku sam zadrhtao jer sam se setio silnih vojnika koji su upravo bili zarobljeni. Orao je osetio moj drhtaj ali ništa nije rekao. Samo me pomno gledao. Konačno sam progovorio, “Možemo li ponovo zadobiti one koji su upravo bili izgubljeni”?

Kraljevo Srce

“Da. Dobro je da to osećaš”, orao je konačno rekao. “Mi nismo potpuni i naše slavljenje nije potpuno sve dok celo telo nije obnovljeno. Čak i u najvećem slavljenju i u prisustvu samog Kralja, mi ćemo osećati prazninu sve dok svi ne budu jedno, zato što to i naš Kralj oseća. Mi se svi žalostimo zbog naše braće koja su u ropstvu, ali još više se žalostimo radi samog srca našeg Kralja. Upravo tako kako ti ljubiš svu svoju decu, a ipak bi bio žalostan zbog jednog koje je bolesno i ranjeno, On takođe ljubi svu Svoju decu, ali Njegovu najveću pažnju imaju oni koji su ranjeni i potlačeni. Radi Njega samoga mi ne smemo odustati sve dok svi nisu zaceljeni. Dokle god ima ranjenih, On je ranjen”.

Vera Koja Premešta Planinu

Sedeći pored orla, razmišljao sam o onome što je govorio. Konačno sam rekao. "Sada znam da mi Mudrost govori kroz tebe, jer čujem Njegov glas kada ti govoriš. Bio sam vrlo siguran u samog sebe pre poslednje bitke, ali me skoro zanela ta ista pretpostavka koja je njih zanela i mogao sam lako biti zarobljen s njima da me Mudrost nije zaustavio. Borio sam se iz mržnje prema neprijateljima više nego iz ljubavi prema mojoj braći i želje da oni budu oslobođeni. Od kada sam prvi put došao na ovu planinu i borio se u velikoj bici, postalo mi je jasno da mnoge stvari koje sam pravilno učinio, činio sam ih iz pogrešnih razloga, a mnogo toga što sam pogrešno učinio, činio sam iz dobre želje. Što više znam, to više osećam nesigurnost u samog sebe".

"Ti mora da si bio sa Mudrosti dugo vremena", odgovorio je orao.

"On je bio sa mnom mnogo pre nego što sam ga prepoznao, ali bojim se da sam mu se vrlo dugo odupirao. Sada nekako znam da mi još uvek nešto vrlo značajno nedostaje, nešto što sam morao imati pre nego što ponovo krenem u bitku, ali ne znam šta je to".

Oči velikog orla su sada još više prodirale u mene dok je govorio. "Ti poznaješ glas Mudrosti kada On govori tvom srcu. Ti dobro učiš zato što imaš mantil. To što sada osećaš je istinita vera".

"Vera?!" brzo sam odgovorio. "Ja govorim o ozbiljnim sumnjama!"

"Mudro je da sumnjaš u sebe. Istinita vera zavisi od Boga, ne od tebe i od tvoje vere. Ti si blizu vere koja može pomaći ovu planinu, a tu planinu moramo pomaći. Vreme je da je odnesemo tamo gde ona pre nije bila. Ipak, u pravu si. Nešto vrlo važno ti nedostaje. Još uvek moraš dobiti otkrivenje. Iako si se popeo na vrh planine i na putu primio sve one istine, iako si stajao u Božjem Vrtu, okusio Njegovu bezuslovnu ljubav i video Njegovog Sina mnogo puta, još uvek razumeš samo deo cele Božje namere, a i to samo površno".

Znao sam da je ovo bila istina i bilo je to utešno čuti. "Ja sam prosuđivao mnoge ljude i mnoge situacije pogrešno. Mudrost je mnogo puta spasio moj život, ali Njegov glas je još uvek malen u meni, a žamor mojih vlastitih misli i osećaja je još uvek previše bučan. Ja čujem glas Mudrosti kroz tebe mnogo glasnije nego što Ga čujem u mom vlastitom srcu, tako znam da moram ostati jako blizu tebe".

"Mi smo ovde zato što nas ti trebaš", orao je odgovorio. "Mi smo takođe ovde zato što mi trebamo tebe. Ti imaš darove koje ja nemam, a ja imam darove koje ti nemaš. Ti imaš iskustva koja ja nemam, a ja imam iskustva za koja ti ne znaš. Orlovi su ti dati do kraja, a mi smo dobili tebe. Ja ću ti biti blizu još neko vreme, a onda moraš prihvatiti druge orlove umesto mene. Svaki orao je drugačiji. Mi zajedno, *ne pojedinačno*, poznajemo Božje tajne".

Vrata Istine

Tada je orao uzleteo sa kamena na kojem je sedeo i vinuo se do ruba nivoa na kojem smo stajali. "Dođi", rekao je. Kada sam mu se približio video sam stepenice koje su vodile do samog temelja planine. Tamo su bila mala vrata.

"Zašto nisam pre video ova vrata"? pitao sam.

"Kada si prvi put došao na planinu, nisi se dovoljno dugo zadržao na ovom nivou da bi gledao okolo", odgovorio je.

"Kako znaš? Jesi li ti bio ovde kada sam ja prvi put došao na planinu"?

"Ja bih to znao, a da tu i nisam bio, jer svi koji ne primete ova vrata čine to iz istog razloga, ali ja sam bio ovde", odgovorio je. "Ja sam bio jedan od vojnika pokraj kojeg si ti prošao velikom brzinom na putu prema vrhu planine".

Tada sam prepoznao u tom orlu čoveka koga sam sreo ubrzo posle mog obraćenja, nekoliko puta smo tada razgovarali. On je nastavio, "Ja sam jako želeo da te sledim. Bio sam na ovom nivou dugo vremena i trebala mi je promena, ali nisam mogao da ostavim mnoge izgubljene duše koje sam još uvek pokušavao da dovedem na ovaj nivo. Kada sam se konačno prepustio Gospodnjoj volji bez obzira da li to značilo ostati ili ići, Mudrost se pojavio i pokazao mi ova vrata. Rekao je da je ovo najkraći put do vrha. Tako sam došao gore pre tebe. Tamo sam bio promenjen u orla".

Setio sam se tada da sam video ovakva vrata na nekoliko nivoa. Kroz jedna vrata sam čak i zavirio i sećam se kako sam bio začuđen onim što sam tamo video. Nisam se usudio da uđem kroz njih, jer sam svoju pažnju usredsredio na borbu i napor da dosegnem vrh planine. "Može li se ući na bilo koja od ovih vrata i doći do vrha"? pitao sam.

"Nije to baš tako lako", orao je primetio pomalo uzrujano. "Iza svakih vrata su hodnici od kojih samo jedan vodi na vrh". Očekujući moje sledeće pitanje, on je nastavio. "Ostali hodnici vode na druge nivoe ovog brda. Otac je predvideo hodnike tako da svaki od nas može da odabere jedan koji odgovara njegovoj zrelosti".

"Neverovatno! Kako je to napravio"? Pomislio sam u sebi, ali orao je čuo moje misli.

"Jako jednostavno", nastavio je odgovarajući na moje misli. "Duhovna zrelost uvek zavisi od naše spremnosti da žrtvujemo svoje

vlastite želje za dobro kraljevstva ili drugih ljudi. Vrata kroz koja se može ući samo uz veliku žrtvu će nas uvek dovesti do najvišeg nivoa”.

Pokušavao sam da zapamtim sve što je bilo rečeno. Znao sam da moram ući na vrata pred kojima sam stajao i da bi bilo mudro naučiti sve što mogu od nekoga ko je tamo bio pre mene i očito odabrao prava vrata ka vrhu.

“Ja nisam išao ravno na vrh, niti sam sreo ikoga ko je to učinio”, orao je nastavio. “Ali otišao sam tamo mnogo brže nego drugi zato što sam dobro naučio o samopožrtvovanosti dok sam se borio na nivou Spasenja. Pokazao sam ti ova vrata zato što ti nosiš mantil i svejedno ćeš ih naći, ali vreme je kratko, a ja sam ovde da ti pomognem da brzo sazriš”.

“Postoje vrata na svakom nivou i svaka od njih vode do blaga koje tvoje shvatanje ne može doseći. Ona ne mogu biti stečena telesno, ali svako blago koje držiš u ruci moći ćeš da nosiš u svom srcu. Tvoje srce je namenjeno da bude Božja riznica. Kada ponovo dođeš do vrha tvoje srce će sadržati blaga vrednija od sveg blaga ovog sveta. Ona ti nikada neće biti oduzeta, tvoja su za večnost. Idi brzo. Skupljaju se burni oblaci i velika bitka je blizu”.

“Hoćeš li ići sa mnom”? molio sam.

“Ne”, odgovorio je. “Ja sada pripadam ovde. Moram pomoći onima koji su ranjeni. Ali mi ćemo se opet ovde videti. Ti ćeš sresti mnogo moje braće i sestara orlova pre nego što se vratiš, a oni će ti moći pomoći bolje nego ja na mestima gde ćeš ih sresti”.

Nebesko Blago

Toliko sam zavoleo tog orla da nisam mogao da zamislim da ga napustim. Bilo mi je drago da čujem da ću ga ponovo sresti. Sada su me vrata privlačila kao magnet. Otvorio sam ih i ušao.

Slava koju sam ugledao bila je tako veličanstvena da sam momentalno pao na kolena. Zlato, srebro i drago kamenje je bilo mnogo lepše nego što se da opisati. Slava Stabla Života bila je slična toj lepoti. Soba je bila tako velika da mi se činilo da nema kraja. Pod je bio srebrni, stubovi zlatni, a strop je bio veliki prečišćen dijamant u kome su se prelivale poznate i nepoznate boje. Bilo je tamo bezbroj anđela obučenih u razne haljine i uniforme koje nisu bile zemaljskog porekla.

Kako sam počeo da koračam kroz sobu, svi anđeli su mi se klanjali pozdravljajući me. Jedan od njih je stao pred mene i poželeo mi dobrodošlicu oslovivši me imenom. Objasnio mi je da mogu ići kud god

hoću i videti sve što hoću u sobi. Ništa nije bilo skriveno od onih koji su ušli na vrata.

Nisam uopšte mogao da govorim, jer sam bio obuzet lepotom. Konačno sam shvatio da je ovde bilo još lepše nego u Vrtu. Anđeo je, iznenađen, odgovorio. "Ovo je Vrt! Ovo je jedna od soba u Očevoj kući. Mi smo tvoje sluge".

Dok sam hodao, veliki skup anđela me sledio. Okrenuo sam se i pitao vođu zašto me prate. "Radi mantila", rekao je. "Mi smo tebi dati da ti služimo, kako ovde, tako i u borbi koja dolazi".

Nisam znao šta raditi s anđelima pa sam jednostavno nastavio da hodam. Pažnju mi je privukao veliki plavi kamen, koji je izgledao kao da ima u sebi sunce i oblake. Kada sam ga taknuo, isti osećaj me preplavio kao kada sam jeo plod sa Stabla Života. Osetio sam snagu i nadzemaljsku čistoću razuma a ljubav prema svemu i svakome se u meni povećala. Ugledao sam Gospodnju slavu. Što sam duže dodirivao kamen, to je slava više rasla. Hteo sam da držim ruku na kamenu zauvek, ali slava je postala tako silna da sam se morao odmaći.

Tada su mi se oči zaustavile na krasnom zelenom kamenu. "Šta sadrži ovaj kamen"? pitao sam anđela koji je stajao blizu.

"Ovo kamenje je bogatstvo spasenja. Ti sada dodiruješ nebesko kraljevstvo, a ovaj kamen je obnovljenje života", on je nastavio.

Dok sam dodirivao zeleni kamen video sam zemlju u bogatim sjajnim bojama. Što sam ga duže držao, to su boje bile bogatije, a rasla je i moja ljubav prema svemu što sam video. Tada sam uočio sklad između svih živih stvari na nivou koji nisam nikada pre video. Video sam Gospodnju slavu koja prebiva u Njegovom stvorenju. Slava je sve više rasla i ja sam ponovo morao da odstupim zbog njene veličine.

Shvatio sam da uopšte nisam znao kako dugo sam bio tamo. Nisam znao da je moje shvatanje o Bogu i Njegovom svemiru značajno poraslo dodirrom ovog kamenja, a bilo je tamo još mnogo, mnogo više onih koje je trebalo dodirnuti. U ovoj jednoj sobi je bilo toliko mnogo doživljaja da ih jedna osoba ne bi mogla apsorbovati za ceo život. "Koliko još ima soba"? pitao sam anđela.

"Sobe kao ova su na svakom nivou planine po kojoj se ti penješ".

"Može li neko uopšte da iskusi sve što je samo u ovoj jednoj sobi, a kamo li u svima njima"? pitao sam.

"Sve postojeće vreme ti je na raspolaganju. Blago koje se nalazi u najosnovnijim istinama Gospoda Isusa dovoljno je da traje kroz više

ovozemaljskih života nego što možeš zamisliti. Niko ne može da zna sve što se može saznati o bilo kojem od ovih blaga tokom samo jednog života, ali ti moraš uzeti ono što trebaš i držati se pravca svoje sudbine”.

Počeo sam ponovo da razmišljam o velikoj bici koja se približavala i o vojnicima koji su bili zarobljeni. To nisu bile ugodne misli na ovom slavnom mestu, ali znao sam da ću doći jednom zauvek u ovu sobu i da imam samo kratko vreme da nađem put do vrha planine i da se vratim nazad u bitku.

Okrenuo sam se prema anđelu. “Moraš mi pomoći da nađem vrata koja vode na vrh”.

Anđeo me zbunjeno pogledao. “Mi jesmo tvoje sluge”, odgovorio je, “ali ti nas moraš voditi. Ova cela planina je za nas tajna. Mi svi žudimo da zavirimo u ovu veliku tajnu, ali nakon što napustimo ovu sobu koju smo do sada samo malo upoznali, mi ćemo naučiti čak više nego što ti znaš”.

“Znate li vi gde se nalaze sva vrata”? pitao sam.

“Znamo, ali mi ne znamo kuda ona vode. Neka od njih izgledaju jako primamljivo, neka su jako jednostavna, ali ima i takvih koja su čak i odvratna. Jedna su čak užasna”.

“Na ovom mestu postoje vrata koja su odvratna”? pitao sam ne verujući. “A jedna su čak užasna? Kako to može biti”?

“Ne znamo, ali mogu ti ih pokazati”, on je odgovorio.

“Molim te, pokaži mi”, rekao sam.

Hodali smo neko vreme i prolazili kraj neopisivih bogatstava koje nije bilo lako propustiti. Bilo je tamo i mnogo vrata sa različitim biblijskim istinama iznad svakih od njih. Kada ih je anđeo nazvao “privlačnim” pomislio sam da ta reč nedovoljno opisuje njihovu krasotu. Jako sam želeo da prođem kroz svaka od njih, ali moja znatiželja da dođem do užasnih vrata terala me da idem napred. Napokon sam se našao pred užasnim vratima. “Užasno” je takođe reč koja ne iskazuje dovoljno stvarnost ovih vrata. Spopao me takav strah da sam izgubio dah.

Milost i Istina

Okrenuo sam se i brzo odstupio od ovih vrata. Prekrasan crveni kamen je bio u blizini i ja sam ga zgrabio. Istog trenutka sam se našao u Getsemanskom Vrtu gledajući Gospoda kako se moli. Agonija koju sam ugledao je bila mnogo strašnija nego vrata koja sam malo ranije video. Zapanjen, odmakao sam ruke od kamena i iscrpljen sam pao na pod. Žudeo sam da se vratim plavom i zelenom kamenu, ali sam morao ponovo

da skupim snagu i orijentišem se. Anđeli su mi brzo prišli i pomogli mi. Dali su mi napitak koji me je okrepio. Uskoro sam se osećao dovoljno dobro da ustanem i pođem nazad ka drugom kamenju. Međutim, slika Gospoda na molitvi mi se vratila i najzad sam morao da ustanem.

“Šta je ono tamo bilo”? pitao sam

“Kada ti dotakneš kamen, mi možemo videti deo onoga što ti vidiš i osetiti deo onoga što ti osetiš”, rekao je anđeo. “Mi znamo da je sve ovo kamenje veliko blago i da je otkrivenje koje oni sadrže neprocenjivo. Videli smo za momenat agoniju našeg Gospoda pre Njegovog raspeća i na trenutak smo osetili ono što je On doživeo te strašne noći. Teško nam je da razumemo kako je naš Bog uopšte mogao ovako da trpi. Mi sada još više cenimo čast koju imamo da služimo ljudima za koje je On platio tako strašnu cenu”.

Reči anđela su delovale kao udarci munje na moju dušu. Ja sam se borio u velikoj bici. Popeo sam se na vrh planine. Duhovno kraljevstvo mi je bilo toliko poznato da sam jedva opažao anđele i mogao sam da govorim sa velikim orlovima na istom nivou. Ipak, ja nisam mogao da podnesem ni jedan trenutak sa Gospodom koji trpi, a da ne poželim da pobegnem u neki prijatniji doživljaj. “Ja ne bih smeo biti ovde”, umalo sam uzviknuo. “Ja zaslužujem više nego bilo ko drugi da budem zarobljenik zlog”!

Anđeo mi je tada rekao blago: “Mi znamo da niko nije ovde zato što je to zaslužio. Ti si ovde zato što si odabran za određeni cilj pre postanka sveta. Mi ne znamo šta je tvoja svrha, ali znamo da svaki na ovoj planini ima vrlo značajan cilj”.

“Hvala vam. Mnogo mi pomažete. Ovo mesto izliva moja osećanja i ona su nadvladala moje razumevanje. Vi ste u pravu. Niko nije ovde po zasluži. Što se više penjemo ka vrhu planine, to smo nedostojniji da tamo budemo i treba nam više milosti da tamo ostanemo. Kako sam uopšte stigao na vrh prvi put”?

“Milost”, odgovorio je moj anđeo.

“Ako hoćeš da mi pomogneš”, rekao sam mu, “molim te ponovi mi ovu reč svaki put kada me vidiš zbunjenog i bez nade. Ja sada razumem ovu reč bolje nego bilo koju drugu.

“Sada moram da idem nazad crvenom kamenu. Jasno mi je da je to najveće blago u ovoj sobi i ja ne smem da odem sve dok to blago ne nosim u svom srcu”.

Istina Milosti

Vreme koje sam proveo kod crvenog kamena bilo je nešto najbolnije što sam ikada doživeo. Mnogo puta nisam mogao više izdržati i morao sam da odmaknem ruku. Nekoliko puta sam išao nazad plavom ili zelenom kamenu da obnovim svoju dušu, a onda bih se vratio crvenom kamenu. Svaki put je bilo teže i teže vratiti se crvenom kamenu, ali moja ljubav i zahvalnost Gospodu je rasla na ovaj način više nego kroz bilo šta drugo što sam ikada naučio ili iskusio.

Na kraju, kada je Otac napustio Isusa na krstu, ja to više nisam mogao izdržati. Odustao sam. Video sam da su se anđeli sa mnom saglasili, jer su i oni donekle imali isto iskustvo. Više nisam imao dovoljno snažnu volju da ponovo dotaknem crveni kamen. Nisam čak ni hteo da idem nazad plavom kamenu. Samo sam ležao na podu plaćući nad onim što je Gospod morao doživeti. Plakao sam zato što sam znao da sam Ga napustio isto onako kako su Ga napustili Njegovi učenici. Izneverio sam Ga kada me je najviše trebao, upravo onako kako su to i oni učinili.

Posle nekog vremena, što mi se činilo kao nekoliko dana, otvorio sam oči. Drugi orao je stajao pored mene. Ispred njega su bila tri kamena, plavi, zeleni i crveni. "Pojedi ih", rekao je. Kada sam to učinio moje celo biće se obnovilo i velika radost i razboritost su preplavile moju dušu.

Kada sam ustao video sam da su ova ista tri kamena bila postavljena u dršci mog mača, a isto tako na moja oba ramena. "Oni su sada zauvek tvoji", rekao je orao. "Ne mogu biti uzeti od tebe i ti ih ne možeš izgubiti".

"Ali još uvek nisam završio s ovim trećim kamenom", bunio sam se.

"Jedino Hrist će završiti ovu kušnju", odgovorio je. "Ti si dobro učinio, ali sada moraš ići dalje".

"Kuda", pitao sam.

"To ti moraš da odlučiš, ali s obzirom na kratkoću vremena, predlažem da se što brže popneš na vrh", orao je odgovorio i otišao u očitaj žurbi.

Tada sam se setio vrata. Krenuo sam prema onima koja su bila vrlo privlačna. Kada sam došao do prvih vrata ona mi se više nisu tako sviđala. tada sam otišao ka drugim vratima i osetio sam isto. "Nešto se očito promenilo" rekao sam glasno.

"Ti si se promenio", svi anđeli su odgovorili uglas. Okrenuo sam se da ih vidim i zadivio sam se njihovim promenjenim izgledom. Više nisu izgledali tako jednostavni kao pre, bili su sada dostojanstveni i izgledali su mnogo mudriji. Znao sam da su oni odražavali promene koje su se desile

u meni, ali ja sam se sada osećao neugodno pri samom razmišljanju o sebi.

“Tražim tvoj savet”, rekao sam vođi. “Slušaj svoje srce”, on je odgovorio. “Tamo sada prebivaju velike istine”.

“Nikada se nisam mogao osloniti na svoje srce”, odgovorio sam. “U njemu ima previše sukoba i podložno je mnogim obmanama, prevarama i sebičnim željama, teško mi je čuti ono što mi Gospodnji glas govori zbog te buke”.

“Sada kada imaš crveni kamen u svom srcu, ne verujem da će i dalje tako biti”, vođa je rekao s neobičnom sigurnošću u glasu.

Naslonio sam se na zid misleći kako orao nije ovde kada mi najviše treba. Da je on ovde bio pre ja bih znao koja vrata treba da odaberem. Ali ja sam znao da se on neće vratiti i da je bilo dobro da ja sam izaberem prava vrata. Dok sam o tome razmišljao, “strašna vrata” su mi stalno dolazila na um. Iz radoznalosti sam odlučio da idem nazad i pogledam ih. Prvi put sam otišao od njih tako brzo da nisam uopšte uočio istinu koju ona predstavljaju.

Dok sam im se približavao osećao sam strah koji se u meni dizao, ali ne tako jako kao prvi put. Za razliku od drugih vrata, oko ovih je bilo malo svetla i morao sam da dođem vrlo blizu da pročitam istinu o njima. Pomalo iznenađen, pročitao sam na njima “SUDNJA STOLICA ISUSA HRISTA”. Zašto je ova istina tako zastrašujuća”? pitao sam glasno znajući da mi anđeli neće odgovoriti. Gledao sam u vrata i bilo mi je jasno da su to ona kroz koja treba da uđem.

“Ima mnogo razloga zašto su zastrašujuća”, poznati orlov glas je odgovorio.

“Drago mi je da si se vratio”, odgovorio sam. “Jesam li loše odabrao”?

“Ne. Dobro si odabrao. Ova vrata će te dovesti nazad na vrh planine brže nego bilo koja druga. Ona su zastrašujuća zato što najveći strah u svakom stvorenju dolazi kroz ova vrata. Najveća mudrost koju čovek može imati u ovom životu, ili u životu koji dolazi, dolazi kroz ova vrata, ali vrlo malo će ih proći kroz njih”.

“Ali zašto su ova vrata tako tamna”? pitao sam.

“Svetlo ovih vrata odražava pažnju koju crkva trenutno pridaje istinama koje su iza njih. Istina ovih vrata je najzanemarenija u ovim vremenima, ali je jedna od najvažnijih. Razumećeš kada uđeš. Najveći autoritet koji čovek može primiti, biće poveren jedino onima koji prođu

kroz ova vrata. Kada vidiš Gospoda Isusa kako sedi na ovom prestolu, bićeš spreman da sedneš na taj presto sa Njim”.

“Ova vrata, dakle, ne bi bila tako mračna i zloslutna kada bismo mi posvetili više pažnje ovoj istini”, rekao sam.

“To je tačno. Kada bi ljudi znali slavu koja je otkrivena iza ovih vrata, ona bi bila jedna od najblistavijih vrata”, orao je rekao sa tugom u glasu. “Ipak, teško je proći kroz ova vrata. Bilo mi je rečeno da se vratim i da te ohrabrim, jer ćeš to uskoro trebati. Videćeš veliku slavu, ali takođe i najveći strah koji si ikada doživeo. Ne zaboravi da zato što si izabrao težak put, kasnije će biti mnogo lakše. Zato što si voljan da se sada suočiš sa teškom istinom, nećeš trpeti gubitak kasnije. Mnogi žele da znaju Njegovu ljubaznost, ali je malo onih koji su voljni da znaju Njegovu strogost. Ako ne upoznaš oboje bićeš u opasnosti od prevare i u mogućnosti da otpadneš od Njegove velike milosti”.

“Znao sam da nikada ne bih došao ovamo da nisam proveo neko vreme kod crvenog kamena. Kako bih mogao još uvek da pokušavam da idem lakšim putem kada je to tako suprotno Gospodnjoj prirodi”? pitao sam.

“Ti si sada izabrao, zato idi brzo. Druga velika bitka uskoro počinje, a ti si tamo potreban u prvim redovima”.

Gledajući u orla i videći odlučnost u njegovim očima, moje pouzdanje je poraslo. Napokon sam se okrenuo prema vratima.

4. deo:
BELI PRESTO

Poslednji put sam pogledao na sobu koja je bila unutar planine. Dragulji i dragocenosti koji su predstavljali istine spasenja blistali su veličanstvenim sjajem. Činilo se da im nije bilo kraja i da nije bilo moguće potpuno razumeti njihovu lepotu. Pomislio sam da druge sobe u kojima su sadržane one druge velike istine vere, ne mogu biti slavnije od ove. Sada sam razumeo zašto mnogi hrišćani nisu želeli da napuste ovo mesto i zašto su mislili da im je dovoljno samo biti oduševljen osnovnim učenjima o veri. Znao sam da bi čovek ovde mogao da ostane zauvek, a da mu nikada ne bi dosadilo.

Orao koji je u tom trenutku stajao pored mene je uzviknuo: "Ti moraš ići dalje"! Kada sam krenuo prema njemu, on je nastavio tišim glasom. "Ne postoji veći mir i sigurnost nego držati se Gospodnjeg spasenja. Ti si bio doveden ovamo da to naučiš jer će ti trebati tamo kuda sada ideš. Ovde više ne smeš da ostaneš".

Orlove reči o miru i sigurnosti podstakle su me da razmišljam o hrabrim vojnicima koji su učestvovali u borbi na prvom nivou planine koji se zove Spasenje. Ti vojnici su se vrlo dobro borili i oslobodili su mnoge, ali oni su svi bili teško ranjeni. Činilo se da ovde nisu našli mir i sigurnost. Orao je ponovo prekinuo moje misli kao da ih je sve čuo.

"Bog drugačije definiše mir i zaštitu nego što mi činimo. Biti ranjen u borbi je velika čast. Mi smo isceljeni njegovim ranama, a kroz naše rane mi dobijamo vlast da druge isceljujemo. Upravo na onom mestu gde nas je neprijatelj ranio, kada budemo isceljeni, data nam je sila da iscelimo druge. Isceljivanje je bio osnovni deo Gospodnje službe, ono je takođe osnovni deo naše službe. To je jedan od razloga zašto Gospod dozvoljava da se ljudima dešavaju loše stvari; da bi oni mogli da imaju sažaljenje za druge ljude, jer na taj način deluje sila isceljenja. Zato je apostol Pavle govorio o svojim batinama i kamenovanju kada je bilo postavljeno pitanje njegovog autoriteta. Svaka rana, sve one loše stvari što nam se dese mogu biti preokrenute u vlast da činimo dobro. Batine koje je apostol dobio su doprinele spasenju drugih. Svaka rana koju svaki vojnik dobije, doprineće da drugi budu spašeni, isceljeni ili obnovljeni".

Orlove reči su me ohrabrile. Ova istina je bila jasnija i prodirala je dublje zato što sam stajao okružen slavom dragocenosti spasenja. Želeo sam ovu istinu glasno da izjavim sa vrha planine da ohrabrim sve one koji su se još uvek borili.

Orao je tada nastavio, "Postoji još jedan razlog zašto Gospod dozvoljava da mi budemo ranjeni. Nema hrabrosti sve dok god nema stvarne opasnosti. Gospod je rekao da će On ići s Jošuuom (Isus Navin) u borbu za Obećanu zemlju, ali ga je ponovo i ponovo opominjao da bude snažan i hrabar, jer će ići u bitku gde će biti vrlo opasno. Gospod na ovaj način dokazuje valjanost onih koji su dostojni Njegovih obećanja".

Pogledao sam na starog orla i prvi put sam opazio ožiljke između njegovih iščupanih i slomljenih pera. Ti ožiljci nisu bili ružni, oni su bili obliveni zlatom koje nije bilo od metala nego od mesa i pera. Shvatio sam da je ovo zlato odsijavalo slavu koja je proizilazila iz orla i činila njegovu prisutnost tako veličanstvenom.

“Zašto to nisam pre video”? pitao sam.

“Dok ne sagledaš i ne shvatiš vrednost dragocenosti spasenja ne možeš videti slavu koja se pojavljuje kao posledica patnje pretrpljene radi evanđelja. Jednom kada ugledaš tu slavu bićeš spreman za iskušenja koja će doneti u tvoj život najviše nivoe duhovnog autoriteta. Ovi ožiljci su slava koja će ostati zauvek. Zato su rane koje je Gospod prepatio sada s Njim na nebu. Ti još uvek možeš da vidiš Njegove rane kao i rane svih Njegovih izabranika koje su oni pretrpeli zbog Njega. Te rane su medalje časti na nebu. Svi koji ih nose ljube Boga i Njegovu istinu više nego svoje živote. Ovo su oni koji su sledili Jagnje kuda god je On išao, i bili su voljni da trpe zbog istine, pravednosti i spasenja ljudi. Prave vođe Njegovih ljudi, koji imaju istinski duhovni autoritet, morali su na ovaj način prvo da dokažu svoju odanost”.

Pogledao sam na vođu grupe anđela koji su me sledili. Nikada ranije nisam video duboke emocije kod anđela, ali ove reči su ga očito jako podstakle, a isto tako i ostale anđele. Mislio sam da će svi anđeli početi da plaču. Onda je vođa progovorio:

“Bili smo svedoci mnogim čudima od početka stvaranja. Međutim, čovekova dobrovoljna patnja za Gospoda i za njegove bližnje je najveće od svih čuda. Mi se takođe moramo ponekad boriti, mi isto tako patimo, ali mi prebivamo tamo gde su svetlo i slava vrlo jasni i zato nam je to lako činiti. Kada muškarci i žene koji prebivaju na mestu velike tame i zla, gde ne dobijaju ohrabrenja i ne mogu gledati slavu nego se slavi samo mogu nadati, dobrovoljno biraju da pate zato što maglovito u svojim srcima mogu videti nadu, to i najveće anđele podstiče da kleknu i da s radošću služe ovim naslednicima spasenja. Mi nismo u početku razumeli zašto je Otac odredio da čovek mora hodati u veri, ne gledajući stvarnost i slavu nebeskog carstva i zašto treba trpeti takav otpor. Sada, međutim, razumemo da je kroz ove patnje sigurno dokazana njihova dostojnost da prime veliku vlast koja će biti data članovima Njegovog doma. Ovo hodanje u veri je najveće čudo u nebu. Oni koji polože ovaj ispit vredni su da sednu s Jagnjetom na Njegov presto, jer ih je On učinio dostojnim i oni su dokazali svoju ljubav”.

Onda je orao dodao, “Hrabrost dokazuje veru. Gospod nije nikada obećao da će Njegov put biti lagan, ali nam je rekao da će biti vredan. Hrabrost onih koji su se borili na nivou Spasenja je pokrenula anđele na nebu da cene ono što je Bog učinio u palom čoveku. Oni su zadobili svoje

rane u teškoj borbi i, poput našeg Gospoda na krstu, videli su samo tamu i prividan poraz istine. Oni ipak nisu odustali i nisu se povukli.

Ponovo sam počeo da žalim što nisam ostao na nivou Spasenja i borio se s tim ostalim hrabrim dušama. Orao je ponovo razumeo moje misli i prekinuo ih.

“Svojim penjanjem na planinu ti si takođe pokazao veru i mudrost, a oni dokazuju autoritet. Tvoja vera je oslobodila mnoge duše tako da su i one mogle doći k planini i primiti spasenje. Ti si takođe bio ranjen, ali tvoj autoritet u kraljevstvu je došao više radi dela tvoje vere nego tvojom patnjom. Zato što si bio veran u nekim malim stvarima, sada će ti biti data velika čast da se vratiš i da patiš i tako ćeš postati vladar nad mnogima. Ne zaboravi da mi svi radimo zajedno za istu svrhu bez obzira da li gradimo ili trpimo patnju. Još mnoge duše će ispuniti ove sobe, na veliku radost neba, ako ti odeš više. Sada si pozvan da se penješ i gradiš, kasnije će ti biti data čast da patiš ako u ovome budeš veran”.

Tada sam se okrenuo i pogledao na mračna i zloslutna vrata iznad kojih je pisalo: “*Sudnja Stolica Hristova*”. Kao što su toplina i mir preplavili moju dušu svaki put kada sam pogledao na veliko blago Spasenja, tako su me uhvatili strah i nesigurnost kada sam pogledao na ova vrata. Imao sam veliku želju da ostanem u ovoj sobi i baš ništa u meni me nije teralo da prođem kroz ova vrata. Anđeo je ponovo odgovorio na moje misli.

“Pre nego što uđeš kroz vrata bilo kojih velikih istina, imaćeš ovaj isti osećaj. Imao si ga i kada si ulazio u ovu sobu koja je ispunjena dragocenostima spasenja. Ovaj strah je rezultat pada. To je plod Stabla Spoznaje Dobra i Zla. Spoznaja od tog stabla nas je sve učinila nesigurnim i egocentričnim. Zbog spoznaje dobra i zla čini nam se da je istinita spoznaja Boga zastrašujuća, a u stvari svaka istina koja dolazi od Boga vodi još većem miru i sigurnosti. Čak i Božji sud je nešto čemu se treba radovati, jer su svi Njegovi putevi savršeni”.

Imao sam do sada već dovoljno iskustva da bih znao da ono što nam se čini ispravno je često besplodan put, a takav put najčešće vodi do tragedije. Na mom putovanju put koji se činio najopasnijim bio je taj koji je vodio do najveće nagrade. Svaki novi put, činilo se, donosi veći rizik. Radi toga mi je bilo sve teže da odlučim da idem napred. Počeo sam da saosećam sa onima koji bi se zaustavili na svom putu i odbili da idu dalje, iako sam sada znao više nego ikada da je to greška. Jedina prava sigurnost bila je stalno ići napred u područja koja zahtevaju više vere, što znači više zavisiti od Gospoda.

“Da, više vere ti je potrebno da bi mogao da hodaš u visokim područjima Duha”, orao je rekao. “Gospod nam je dao plan Svog kraljevstva kada je rekao. “Ako hoćeš da sačuvaš svoj život, izgubićeš ga, ali ako izgubiš život radi mene, naći ćeš ga”. Ove reči te mogu sačuvati na

putu prema vrhu planine i dovesti te ka pobedi u velikoj bici koja dolazi. One će ti takođe pomoći da staneš pred Sudnju Stolicu Hristovu”.

Znao sam da je došlo vreme da krenem. Odlučio sam da se uvek sećam ove slavne sobe i dragocenosti Spasenja, ali znao sam takođe da moram ići napred ka onome što leži iza njih. Morao sam da krenem dalje. Okrenuo sam se i skupivši svu svoju hrabrost, otvorio sam vrata koja su vodila Sudnjoj Stolici Hristovoj i zakoračio kroz njih. Trupa anđela koji su mi bili dodeljeni zauzeli su mesta kraj vrata, ali nisu ušli.

“Šta je sada? Zar nećete ući?” pitao sam.

“Tamo kuda sada ideš, moraš ići sam. Mi ćemo te čekati na drugoj strani”.

Okrenuo sam se i bez reči počeo koračati pre nego što se predomislim. Znao sam da je dobro da svoju sigurnost ne oslanjam na anđele. Kako sam ušao u mračni prostor, čuo sam orlove poslednje reči, “nakon ovoga ti se nećeš više oslanjati ni na koga, čak ni na sebe, već samo na Gospoda”.

Našao sam se u najstrašnijoj tami koju sam ikada iskusio. Svaki korak je bio ispunjen strahom. Uskoro sam počeo da mislim da sam upao u sam pakao. Konačno sam odlučio da se vratim, ali kada sam se okrenuo, nisam mogao ništa da vidim. Vrata su bila zatvorena, a nisam ih mogao ni videti. Činilo mi se da je sve što mi se desilo kao i sve što su mi orlovi i anđeli rekli, bilo prevara kojom sam trebao da budem uhvaćen i doveden u ovaj pakao. Bio sam prevaren!

Molio sam Gospoda da mi oprost i da mi pomogne. Odmah sam Ga ugledao na krstu, isto kao kada sam bio stavio ruku na crveni kamen u sobi koju sam upravo napustio. Ponovo sam video tamu Njegove duše dok je stajao sam noseći greh sveta. U toj sobi je bila velika tama i bilo je teško u njoj gledati, ali ja sam sada video svetlo. Shvatio sam da moram poći dalje, razmišljajući samo o Njemu. Kako sam to činio, mir je počeo da raste u mom srcu sa svakim korakom i bilo mi je mnogo lakše nego što mi je bilo pre nekoliko minuta.

Uskoro nisam ni zapažao tamu, a nije mi više bilo ni hladno. Primetio sam nejasno svetlo. Ono je postepeno postajalo sve veće. U jednom trenutku svetlo je postalo tako snažno da sam osetio da ulazim u samo nebo. Svetlo se povećavalo svakim mojim korakom. Čudio sam se kako nešto ovako divno može imati tako taman i zloslutan ulaz. Sada sam uživao u svakom koraku.

Put me onda uveo u dvoranu toliko veliku da je sama Zemlja ne bi mogla sadržati. Ovakvu krasotu ljudski arhitekti sigurno ne bi mogli zamisliti. Ovo je premašivalo lepotu svega što sam do sada iskusio, bilo je

to divnije čak i od vrta i od soba u kojima su bile dragocenosti spasenja. Sada sam bio isto toliko obuzet radošću i lepotom kao što sam pre nekoliko minuta bio shrvan tamom i strahom. U tom trenutku sam shvatio da svaki put kada sam doživeo velik bol ili tamu u duši, nakon toga sam dobio mnogo veće otkrivenje slave i mira.

Na kraju sobe je bio Izvor slave koja je proizlazila iz svega u sobi. Znao sam da je to bio Gospod. Video sam Ga već mnogo puta, ali ipak sam se pomalo bojao dok sam koračao prema Njemu. Ovo je, međutim, bio sveti strah koji je uvećavao veliku radost i mir koje sam osećao. Znao sam da Hristova sudnja stolica daje veću sigurnost od bilo čega što sam ikada doživeo, ali istovremeno ona je bila izvor velikog i vrlo čistog straha.

Nisam opazio kako je bila velika daljina do prestola. Bilo je tako divno hodati po sobi da mi ne bi bilo teško kada bih morao hodati do prestola hiljadu godina. Po zemaljskim merilima, uzelo mi je mnogo vremena. U jednom trenutku osećao sam da je to trajalo danima, a u drugom, godinama. Zemaljsko vreme ovde nije ništa značilo.

Moje oči su bile potpuno usmerene na Gospodnju slavu tako da sam dugo hodao pre nego što sam opazio da prolazim pored mnoštva ljudi koji su stajali u redu s moje leve strane (a isto toliko ih je bilo i s moje desne strane, ali oni su bili tako daleko da sam ih opazio tek kada sam došao do prestola). Kada sam ih dobro pogledao morao sam se zaustaviti. Oni su blistali kraljevskim sjajem mnogo više nego bilo ko drugi koga sam do sada video. Izrazi njihovih lica su bili posebno privlačni. Nikada nisam video takav mir i dražesno poverenje na ljudskim licima. Svaki od njih je imao lepotu iznad svakog zemaljskog poređenja. kada sam se okrenuo prema onima koji su mi bili blizu, oni su me pozdravljali naklonom, kao da me poznaju.

“Kako to da me vi poznajete”? pitao sam iznenađen svojom vlastitom smelošću da ih bilo šta pitam.

“Ti si jedan od svetih ljudi koji se bori u poslednjoj bici”, odgovorio je čovek blizu mene. “Svi te ovde znaju, a isto tako i sve one koji se sada bore na zemlji. Mi smo sveti ljudi koji smo služili Gospodu u generacijama pre tebe. Mi smo veliki oblak svedoka kojima je bilo dato pravo da gledaju poslednju bitku. Sve vas znamo i vidimo sve što vi radite”.

Na moje iznenađenje, prepoznao sam nekoga koga sam poznavao na zemlji. On je bio dobar vernik, ali nikada nisam mislio da je on učinio nešto posebno značajno. Dok je bio na zemlji, bio je fizički neprivlačan i zbog toga je bio sramežljiv. Ovde je imao iste crte lica, ali je nekako bio lepši nego bilo koja osoba koju sam poznavao na zemlji. Stao je kraj mene sa dostojanstvom koje nikada pre nisam u njemu video, a niti u bilo kome.

“Nebo je mnogo veličanstvenije nego što smo mogli sanjati dok smo bili na zemlji”, on je počeo. “Ova soba je samo ulaz u kraljevstvo slave koje je daleko iznad sposobnosti koju smo nekada imali da shvatimo lepotu. Takođe je istina da je druga smrt mnogo strašnija nego što smo mislili. Niti nebo niti pakao nisu onakvi kako smo ih mi zamišljali. Da sam znao na zemlji ono što znam ovde, ja ne bih živeo onako kako sam živeo. Ti si dobio poseban blagoslov milosti time da si došao ovamo pre nego što si umro”, rekao je dok je gledao na moje odelo.

Tada sam pogledao. Još uvek sam imao na sebi stari mantil poniznosti a ispod njega oklop. Osećao sam se nečist i nesavršen stojeći pred ovima koji su bili tako slavni. Počeo sam misliti da neću dobro proći ako se ovakav pojavim pred Gospodom. Kao i orlovi, ovaj stari znanac je mogao razumeti moje misli i on je na njih odgovorio.

“Oni koji dođu ovamo noseći mantil, ne moraju se ničega bojati. Ovaj mantil označava najviši položaj časti i zbog toga su ti se svi klanjali kada si prolazio”.

“Nisam primetio da se neko klanjao preda mnom”, odgovorio sam malo zbunjen. “U stvari, do sada nisam nikoga ni zapazio”.

“To je u redu”, on je nastavio. “Mi ovde poštujemo jedan drugog koliko to dolikuje. Čak nam i anđeli ovde služe, ali samo Boga i Njegovog Hrista obožavamo. Jedna stvar je poštovati nekoga iz ljubavi, a druga stvar je obožavati ga. Da smo to razumeli na zemlji, mi bismo se drugačije odnosili prema ljudima oko sebe. Samo ovde, u svetlu Njegove slave, mi možemo potpuno razabrati i razumeti jedni druge i onda se pravilno odnositi jedni prema drugima”.

Još uvek sam se osećao posramljenim. Morao sam da se suzdržavam da im se ne poklonim, a u isto vreme sam hteo da se sakrijem jer sam se osećao ništavnim. Shvatio sam da su moje misli ovde isto bile nerazumne kao što su bile na zemlji, a ovde su ih svi poznavali! Osećao sam se okaljan i glup dok sam stajao ispred ovih ljudi koji su bili krasni i čisti. Moj znanac je ponovo odgovorio na moje misli.

“Mi sada imamo nepropadljiva tela, a ti to još nemaš. Gresi više ne ometaju naše misli. Mi smo zato u stanju da razumemo mnogo više nego što najveći zemaljski razum može dokučiti, a mi ćemo provesti večnost rastući u našoj sposobnosti razumevanja. To je zato da bismo mogli poznavati Oca i razumeti slavu Njegovog stvorenja. Dok si na zemlji ti ne možeš shvatati ni početke onoga što ovde i oni najmanji znaju, a mi smo najmanji ovde”.

“Kako vi možete biti najmanji”? pitao sam ne verujući.

“Ovde postoji jedna vrsta plemstva. Nagrade za naš zemaljski život su položaji koje ćemo imati zauvek. Ovo mnoštvo ljudi koje vidiš su oni koje Gospod zove “lude device”. Mi smo znali Gospoda i pouzdali se u Njegov krst za spasenje, ali nismo istinski za Njega živeli nego za sebe same. Nismo ispunjavali naše posude uljem Svetog Duha. Mi imamo večni život, ali smo naše živote protraćili na zemlji”.

Ovo me je iznenadilo, ali znao sam da isto tako niko ovde ne može lagati.

“Lude device škripe zubima u najkrajnjoj tami”, primetio sam.

“I mi smo takođe škripali našim zubima. Žalost koju smo mi doživljavali kada smo spoznali kako smo protraćili naše živote bila je iznad svake moguće žalosti na zemlji. Tamu te žalosti mogu razumeti samo oni koji su je iskusili. Ta tama postaje još veća kada se nađe pored slave Onoga koga smo izneverili. Ti sada stojiš među onima koji su na najnižem položaju u nebu. Nema većih ludaka od onih koji su poznavali veliko Božje spasenje, a živeli su sami za sebe. Doći ovamo i spoznati stvarnost te ludosti je žalost veća nego što je duša može iskusiti na zemlji. Mi smo oni koji su trpeli ovu spoljnu tamu radi te najveće ludosti”.

Još uvek nisam mogao da verujem. “Ali vi ste obasjani slavom, ispunjeni sa više radosti i mira nego što sam ikada mogao zamisliti, čak i za one na nebu. Ja ne vidim da vi osećate ikakvu grižu savesti, a znam da vi ovde ne možete lagati. Ovo za mene nema nikakvog smisla”.

Gledajući me ravno u oči on je nastavio. “Gospod nas ljubi većom ljubavlju nego što ti možeš razumeti. Pred Njegovom sudnjom stolicom ja sam iskusio najveću tamu moje duše i grižu savesti koja se uopšte može iskusiti. Iako mi ovde ne merimo vreme kao što vi činite, izgledalo je kao da je to trajalo toliko dugo koliko je trajao moj život na zemlji. Svi moji gresi i ludosti koje nisam okajao prošli su ispred mene i ispred svih onih koji su ovde. Ti ne možeš da razumeš ovu vrstu bola dok ga ne iskusiš. Osećao sam da sam bio u najdubljoj tamnici pakla, iako sam stajao pred Gospodnjom slavom. On nije popustio sve dok moj život nije bio potpuno pregledan. Kada sam rekao da mi je žao i molio za milost Njegovog krsta, On je obrisao moje suze i rasterao tamu. Ja više ne osećam gorčinu koju sam doživeo kada sam stajao pred Njim, ali se toga sećam. Samo ovde se možeš sećati takvih stvari, a da više ne osećaš bol. Jedan trenutak u najnižem delu neba je mnogo bolji nego hiljadu godina najlepšeg života na zemlji. Sada je moja tuga radi moje ludosti pretvorena u radost i znam da ću tu radost imati zauvek, iako se nalazim u najnižem delu neba”.

Počeo sam ponovo da razmišljam o dragocenostima spasenja. Bilo mi je jasno da je sve što je taj čovek govorio meni već bilo otkriveno onim dragocenim kamenjem. Svaki korak koji sam učinio penjući se po planini

ili ulazeći u nju otkrivalo mi je da su Njegovi putevi više zastrašujući, ali i divniji nego što sam pre mogao da razumem.

Gledajući me pažljivo moj pređašnji znanac je nastavio, "Ti nisi ovde samo da razumeš nego da iskusiš i da se promeniš. Sledeći rang koji ovde postoji je mnogo puta veći nego ovaj naš. Svaki rang ovde je mnogo puta veći nego onaj pređašnji. Ne samo da na svakom rangu jesu slavija duhovna tela, nego je svako od njih bliži prestolu od kojeg dolazi sva slava. Pa ipak ja više ne osećam žalost zbog mojih propusta. Ja zaista ništa ne zaslužujem, ovde sam jedino radi milosti i vrlo sam zahvalan za ono što imam. On je zaista dostojan naše ljubavi. Ja bih se mogao baviti mnogim divnim stvarima u različitim područjima neba, ali ja radije ostajem ovde i gledam Njegovu slavu, iako se nalazim na spoljnjem rubu".

Gledajući negde u daljinu tada je dodao, "Svi koji su u nebu sada su u ovoj sobi da gledaju kako se Njegova velika tajna otkriva i da vide vas koji ćete se boriti u poslednjoj borbi".

"Možeš li Ga ti videti odavde"? pitao sam. " Ja vidim Njegovu slavu iz daleka, ali Njega ne mogu da vidim".

"Ja vidim bolje nego ti", odgovorio je. "Da, mogu da vidim Njega i sve što On radi čak odavde. Takođe Ga mogu čuti. Ja isto tako mogu videti zemlju. On nam je svima dao tu moć. Mi smo veliki oblak svedoka koji vas gleda".

Poklonio se i vratio u svoje redove. Ponovo sam počeo da koračam pokušavajući da razumem sve što mi je rekao. Gledajući na veliko mnoštvo za koje je on rekao da su lude device, oni koji su duhovno prespavali svoj život na zemlji, znao sam da ako bi se iko od njih pojavio na zemlji, ljudi bi ih poštovali kao bogove, a oni su ovde bili najmanji!

Tada sam počeo da razmišljam o vremenu koje sam ja protraćio u svom životu. Bila je to tako snažna misao da sam se zaustavio. Tada su se delovi mog života počeli ređati ispred mene, a ja sam osetio veliku tugu radi ovog mog greha. I ja sam bio jedan od najvećih nerazumnika! Možda sam imao više ulja u mojoj svetiljki nego drugi, ali znam da sam bio nerazuman zato što sam merio ono što se od mene očekivalo prema radu drugih. I ja sam bio jedna od ludih devica!

Upravo kada sam pomislio da ću se srušiti pod težinom ovog strašnog otkrića, čovek koga sam poznavao i cenio kao jednog od velikih Božjih ljudi, došao je i pridržao me. Njegov dodir me osvestio. Srdačno me je pozdravio.

Ja sam jednom želeo da me ovaj čovek podučava. Sreo sam ga, ali nismo bili u dobrim odnosima. Kao i mnogi drugi, ja sam pokušao da mu se približim da bih što više od njega naučio. Počeo sam da ga nerviram i

on mi je konačno rekao da ga ostavim na miru. Godinama sam osećao krivicu zbog toga, misleći da sam propustio veliku priliku da nešto naučim zbog slabosti mog karaktera. Čak i kada sam o tome prestao da razmišljam, još uvek sam osećao težinu svoje greške. Kada sam ga video ovde, sve mi se ovo vratilo pred oči i preplavio me je bolan osećaj. Taj čovek je sada delovao tako kraljevski da sam se još više osećao jadno i posramljeno zbog svog bednog stanja. Hteo sam da se sakrijem, ali bilo je nemoguće sada ga zaobići. Na moje iznenađenje on se prema meni odnosio vrlo prijatno i to mi je donelo olakšanje. Nikakva prepreka se nije osećala između nas. U stvari, ljubav koja je proizlazila iz njega je potpuno raspršila moju smetenost.

“Željno sam čekao ovaj susret”, rekao je.

“Ti si čekao mene”? pitao sam. “Zašto”?

“Ti si jedan od mnogih na koje čekam. Kada sam prošao svoj sud ja sam shvatio da si ti bio jedan od onih kojima sam bio poslat da pomognem i da ih poučim, a ja sam te odbio”.

“Bila bi mi velika čast da budem tvoj učenik i jako sam zahvalan za vreme koje sam proveo s tobom, ali ja sam bio vrlo drzak i zaslužio sam da me odbiješ. Znam da su me moj ponos i buntovništvo sprečili da imam pravog duhovnog oca. To nije bila tvoja greška nego moja”, bunio sam se.

“Istina je da si bio ponosan, ali to nije razlog zašto sam ja bio uvređen. Ja sam se uvredio zbog moje nesigurnosti koja me nagonila da kontrolišem sve oko sebe. Ja sam bio uvređen zbog toga što sam se bojao da ti nećeš prihvatiti sve što ja kažem, bez primedbe. Da bih opravdao svoju reakciju ja sam na tebi tražio neku grešku. Osećao sam da ako ja ne bih kontrolisao tebe, ti bi jednog dana osramotio mene i moju službu. Ja sam cenio svoju službu više nego ljude za koje mi je ona bila data i tako sam odbio mnoge kao što si ti”, rekao je.

“Moram priznati da sam ponekad mislio da si postao...” začutio sam posramljen onim što sam umalo rekao.

“Bio si u pravu”, rekao je sa iskrenošću koju ne poznajem u zemaljskom životu. “Bila mi je data milost da budem duhovni otac, a bio sam vrlo loš otac. Sva deca su neposlušna. Ona su zaokupljena sama sobom i misle da se svet okreće oko njih. Zato oni trebaju roditelje da ih pouče. Skoro svako dete će donekle osramotiti svoju porodicu, ali ono je još uvek deo te porodice. Ja sam odbio mnogo Božje dece koju mi je On poverio da ih dovedem do zrelosti. Sa mnogima od njih ja nisam uspešno radio. Većina od njih je trpela teške i nepotrebne rane i padove, a ja sam im mogao pomoći da to izbegnu. Mnogi od njih su sada zarobljenici neprijatelja. Ja sam izgradio veliku organizaciju, imao sam znatan uticaj na crkvu, ali najveći darovi koje mi je Gospod poverio bili su oni koje mi je

poslao da budu moji učenici, a ja sam mnoge od njih odbio. Da nisam bio sebičan i mislio o svom ugledu ja bih ovde bio kralj. Bio sam pozvan da sedim na jednom od najviših prestola. Sve što si ti postigao i što ćeš još postići ubrajalo bi se i u moj nebeski račun. Međutim, većina onoga na šta sam ja polagao pažnju, imalo je malo pravog značenja za večnost”.

“Ono što si ti postigao je bilo veličanstveno”, upao sam.

“Ono što izgleda dobro na zemlji, jeste sasvim drugačije ovde. A ono što će te učiniti kraljem na zemlji, će često biti prepreka da postaneš kralj ovde. Ono što će te učiniti kraljem ovde je nisko i bezvredno na zemlji. Ja sam pao na najvećim ispitima i propustio najveće prilike, a jedna od njih si bio ti. Hoćeš li mi oprostiti”?

“Naravno”, rekao sam prilično posramljen. “Ali ja takođe trebam tvoje oprostjenje. Ja još uvek mislim da su ti moja nespretnost i neposlušnost zadavali poteškoće. Ni ja nisam dozvolio nekima da mi se približe iz istih razloga iz kojih si ti to činio”.

“Istina je da nisi bio savršen, ja sam čak pravilno razabrao neke od tvojih grešaka, ali to nikada nije razlog da nekoga odbijemo”, odgovorio je. “Gospod nije odbacio svet kada je video njegove propuste. Ni mene On nije odbacio kada je video moje grehe. On je položio svoj život za nas. Uvek onaj koji je veći polaže svoj život za onoga koji je manji. Ja sam bio zreliji, imao sam više autoriteta nego ti, ali sam postao kao jarac o kojem Isus govori u poređenju: odbacio sam Gospoda time što sam odbio tebe i druge koje mi je On poslao”.

Dok je on ovo govorio, njegove reči su me duboko pogađale. Ja sam skrivio isto toliko koliko i on. Mnogi mladi muškarci i žene, za koje sam smatrao da nisu dovoljno značajni da na njih trošim svoje vreme, sada su prolazili mojim mislima. Duboko sam želeo da se vratim i sve ih zajedno skupim! Bol koji sam osećao bio je još gori od onog koji sam ranije osetio zbog propuštenog vremena. Ja sam protraćio ljude! Sada su mnogi od njih bili zarobljenici neprijatelja, bili su ranjeni i zarobljeni za vreme bitke na planini: Ova cela bitka se vodila zbog ljudi, a mi ipak ljude na žalost često smatramo najmanje važnim. Mi se borimo za istine više nego za ljude zbog kojih su date te istine. Mi se često borimo za službe gazeći po ljudima.

“A mnogi ljudi su mislili da sam ja duhovni vođa! Ja sam uistinu najmanji između svetih”, razmišljao sam glasno.

“Razumem kako se osećaš”, primetio je jedan drugi čovek. Prepoznao sam u njemu jednog od najvećih hrišćanskih vođa svih vremena. “Apostol Pavle je rekao pred kraj svog života da je on najmanji među svetima, a upravo pre svoje smrti on je sebe čak nazvao “najvećim grešnikom”. Da on ovo nije naučio tokom svog života na zemlji, on bi

takođe bio u opasnosti da postane jedan od najmanjih svetaca u nebu. Ali zato što je to naučio na zemlji, on je sada jedan od onih koji su najbliži Gospodu i imaće jedan od najviših položaja za celu večnost”.

Videti ovog čoveka u društvu “ludih devica” bilo je za mene najveće iznenađenje do sada. “Ne mogu verovati da si i ti jedan od ludih koji su prespavali svoj život na zemlji. Zašto si ovde”?

“Ja sam ovde zbog toga što sam učinio jednu od najtežih grešaka koju može učiniti onaj kome je povereno veličanstveno evanđelje našeg Spasitelja. Upravo kao što je apostol Pavle u početku svoje službe smatrao sebe jednakim sa najvećim apostolima i na kraju je sebe video kao najvećeg grešnika, ja sam pošao suprotnim pravcem. Ja sam znao u početku da sam bio jedan od najtežih grešnika koji je našao milost, ali pri kraju svog života sam mislio da sam jedan od najvećih apostola. Ja sam zbog svog velikog ponosa, ne iz nesigurnosti koju je pokazao naš prijatelj ovde, počeo da napadam svakoga ko nije video sve onako kako sam to ja video. One koji su me sledili lišio sam njihovog vlastitog poziva, čak i njihovog vlastitog karaktera i prisiljavao ih da postanu ono što sam bio ja. Niko se pored mene nije mogao vladati po svom karakteru. Niko se nije usudio da mi se suprotstavlja, jer bih ga ja smrvio u prah: mislio sam da sebe činim većim time što umanjujem druge. Smatrao sam da ja moram biti svakome Sveti Duh. Moja služba je imala spoljni izgled mašine koja dobro radi i gde je svako bio u sklopu savršenog poretka, ali to je bio poredak koncentracionog logora. Ja sam uzeo Božju decu i od njih sam učinio robote mog vlastitog lika umesto Njegovog. Na kraju ja nisam ni služio Gospodu nego idolu koji sam izgradio za sebe. Pred kraj mog života ja sam u stvari bio neprijatelj isitinitog evanđelja u praksi, čak i onda kada je moje učenje i pisanje izgledalo besprekorno biblijski”.

Toliko je bilo zapanjujuće to što je ovaj čovek govorio o sebi da sam se počeo pitati da li će me svaki od mojih susreta ovde potresti više nego onaj pređašnji.

“Ako je istina da si postao neprijatelj evanđelja, kako to da si ipak ovde”? pitao sam.

“Milošću Božjom. Ja sam se pouzdavao u krst za moje vlastito spasenje, ali sam druge ljude zadržavao od krsta dovodeći ih sebi rađe nego Njemu. Gospod nam ostaje veran i kada smo mi neverni. On me je iz Svoje milosti uzeo sa zemlje pre vremena da bi Ga oni koji su bili pod mojim uticajem mogli naći i upoznati”.

Bio sam zapanjen pri pomisli da se ovo dogodilo s ovim čovekom. Istorija nam je dala potpuno drugačiju sliku o njemu. Razumevajući šta se zbiva u mom srcu, on je nastavio:

“Bog ima drugačiju zbirku istorijskih knjiga od onih na zemlji. Ti si ovo video samo na tren, a još ne znaš kako su te istorije različite. Zemaljske istorije će proći, ali knjige koje se drže ovde ostaju zauvek. Ako možeš da se raduješ onome što nebo beleži o tvom životu, ti si zaista blagosloven. Čovek vidi kroz staklo nejasno i zato je njegov pogled na istoriju zamagljen ili iskrivljen.

“Kako to da je tebe toliko mnogo vodećih ljudi poštovalo”? pitao sam još uvek zapanjen ovim što sam čuo.

“Vrlo malo, čak vrlo malo hrišćana imaju istiniti dar raspoznavanja. Bez tog dara nemoguće je pravilno proceniti šta je istina u ljudima iz sadašnjeg i prošlog vremena. Čak i sa tim darom teško je proceniti. Sve dok ne dođeš ovamo i ne budeš razotkriven, ti ćeš prosuđivati druge kroz iskrivljene predrasude bilo pozitivne ili negativne. Zbog ovoga smo mi bili upozoreni da ne sudimo pre vremena. Dokle god ne dođemo ovamo, mi stvarno ne možemo znati šta je u srcu drugih, da li oni čine zlo ili dobro. Ima dobrih motiva čak i u najgorim ljudima, takođe ima zlih motiva u najboljima. Samo ovde ljudi mogu biti suđeni prema njihovim delima i motivima”.

“Kada se vratim na zemlju, da li ću ja moći rasuđivati bez greške zato što sam bio ovde”? pitao sam. “Ti si ovde zato što si molio Gospoda da te sudi strogo i ispravlja nemilosrdno da bi mu mogao služiti savršenije. To je bila jedna od najmudrijih molbi koju si ikada učinio. Mudri sude sami sebe da bi bili manje osuđeni. Oni koji su još mudriji traže Gospodnju sudnju stolicu zbog toga što su uvideli da sami sebe ne mogu dovoljno dobro suditi. Zato što si boravio ovde ti ćeš otići mnogo mudriji i oštroumniji, ali na Zemlji ćeš uvek gledati kroz mutno staklo, bar u određenoj meri. Tvoje iskustvo ovde će ti pomoći da bolje upoznaš ljude, ali moći ćeš ih potpuno poznavati samo kada ovde budeš trajno. Kada odeš odavde više će te čuditi kako malo poznaješ ljude nego kako ih dobro poznaješ. Isto tako ćeš videti kako slabo poznaješ ljudsku istoriju. Bilo mi je dozvoljeno da govorim s tobom zato što si na neki način primao pouku preko mojih pisanih dela; mnogo će ti pomoći da znaš istinu o meni”, veliki Reformator je zaključio.

Tada je pred mene istupila žena koju nisam poznavao. Njena lepota i dražesnost su bili izuzetni, ali ta lepota nije bila telesna niti zavodljiva u bilo kom smislu.

“Ja sam bila njegova žena na zemlji”, počela je. “Većinu onoga što znaš o njemu je došlo od mene. Ovo što ću ti sada reći nije samo o njemu, nego o nama oboma. Ti možeš reformisati crkvu, a da pri tome ne reformišeš svoju vlastitu dušu. Ti možeš diktirati pravac bez da činiš Očevu volju ili da proslavljaš Njegovog Sina. Ako želiš da stvaraš čovečju istoriju ti to možeš učiniti, ali to je prolazno dostignuće koje će ispariti kao dim”.

“Ali rad tvog muža i tvoj rad su imali vrlo dobar uticaj na mnoge generacije posle njega. Teško je zamisliti kako bi svet bio mračan bez njega”, bunio sam se.

“Istina. Ti možeš zadobiti ceo svet, a ipak izgubiti svoju dušu. Jedino ako održavaš svoju vlastitu dušu čistom, ti možeš uticati na svet za dostizanje Božjih večnih namera koje su istinski trajne. Moj muž je izgubio svoju dušu radi mene, a zadobio ju je tek pred kraj svog života kada sam ja bila uzeta sa zemlje zato da bi on mogao ponovo da zadobije svoju dušu. Većinu onoga što je on radio, činio je to više radi mene nego radi Gospoda. Ja sam ga terala na rad i čak sam mu davala mnoga saznanja koja je on prenosio na druge. Ja sam njega koristila kao produžetak moje ličnosti, jer ja kao žena u to vreme nisam mogla biti priznata kao duhovni vođa. Ja sam vladala njegovim životom da bih mogla da živim svoj život kroz njega. Ubrzo sam ga navela da čini sve da bi se meni dokazao”.

“Ti si nju sigurno silno ljubio”, rekao sam gledajući u njega.

“Ne, ja nju uopšte nisam ljubio, niti ona mene. U stvari, nakon nekoliko godina našeg braka mi se više nismo voleli, a kamoli ljubili. Oboje smo, međutim, trebali jedno drugo i tako smo našli način da radimo zajedno. Naš brak nije bio jaram ljubavi nego jaram ropstva. Što smo u tome bili uspešniji, to smo postajali nespretniji i upotrebljavali smo više prevare da bismo zaveli one koji su nas sledili. Pred kraj našeg života mi smo bili prazni bednici. Što više upliva zadobiješ uzdizanjem samoga sebe, to se moraš više naprezati da održiš taj upliv, a tvoj život postaje sve mračniji i okrutniji. Kraljevi su nas se bojali, a mi smo se bojali svih, od kraljeva do seljaka. Nikome nismo mogli verovati zato što smo sami živeli u velikoj prevari, a nismo verovali ni jedno drugom. Propovedali smo ljubav i poverenje zato što smo hteli da nas svi ljube i da nam veruju, a sami smo se svakog bojali i potajno prezirali. Ako propovedaš najveću istinu, a ne živiš po njoj, ti si najveći licemer i vrlo izmučena duša”.

Njihove reči su udarale po meni kao čekić. Mogao sam da vidim da je moj život već krenuo u istom pravcu. Koliko sam ja radio da uzvisim sebe više nego Hrista. Počeo sam da shvatam koliko sam se dokazivao ljudima, naročito onima koji me nisu voleli, koji su me odbili ili koji su mi bili konkurencija na bilo koji način. Počeo sam da zapažam koliko je moj vlastiti život bio građen prema zamišljenoj slici lika kojim sam ja prikrivao svoju pravu osobu. Ali ovde se nisam mogao skrivati. Ovaj veliki oblak svedoka je znao ko sam ja zaista bio iza vela svojih prikazanih motiva.

Ponovo sam pogledao ovo dvoje ljudi. Oni su sada bili potpuno bezazleni i tako istinski plemeniti da je bilo nemoguće sumnjati u njihove motive. Rado su razotkrivali svoje najpodlije grehe radi mog dobra i bilo im je istinski drago da su to mogli činiti.

“Možda sam imao pogrešan pojam o tebi radi tvoje prošlosti i tvojih knjiga, ali sada te još više cenim. Molim se da mogu da ponesem sa ovog mesta poštenje i slobodu koje ti sada imaš. Umorio sam se stalno pokušavajući da živim u skladu sa slikom koju sam stvorio o samom sebi. Kako čeznem za slobodom”! rekao sam tužno, sa željom da zapamtim svaki detalj ovog susreta. Tada je slavni Reformator ponudio poslednju opomenu:

“Nemoj pokušavati da učiš druge ono što sam ne činiš. Reformacija nije samo nauka. Istinita reformacija dolazi jedino iz jedinstva sa Spasiteljem. Kada si ti u jarmu sa Hristom i nosiš teret koji ti je On dao, On će biti s tobom i nositi ga za tebe. Ti možeš raditi Njegov posao jedino ako to činiš s Njim, a ne samo za Njega. Jedino Duh može radati što je od Duha. Ako si u jarmu s Njim, ti nećeš činiti ništa radi politike i istorije. Ako nešto radiš zbog političkih pritisaka ili okolnosti, to će te dovesti do kraja tvoje prave službe. Sve ono što činiš da bi postao istorijska figura, propašće kao i sama istorija, a ti nećeš moći da deluješ za večnost. Ako ne živiš ono što propovedaš drugima, ti ćeš izgubiti pravo na uzvišen Božji poziv, upravo kao što smo to mi učinili”.

“Mislim da ne mogu ni da razmišljam o traženju uzvišenog poziva”, rekao sam. “Ja ne zaslužujem ni da sedim na ovom mestu za koje ti kažeš da je najniže u nebu. Kako bih ja mogao i da pomislim da tražim uzvišen poziv”?

“Uzvišeno pozvanje nikome nije van dohvata, ako ga je Gospod pozvao. Ja ću ti reći nešto što će te održati na putu života – ljubi Spasitelja i traži jedino Njegovu slavu. Sve što činiš da uzvisiš samog sebe, jednog dana će ti doneti najstrašnije poniženje. Sve što činiš iz istinite ljubavi za Spasitelja i za slavu Njegovog imena proširiće granice Njegovog večnog kraljevstva i tebi će doneti više mesto. Živi za stvari koje se beleže ovde, ne brini se za ništa što se beleži na zemlji”.

Oprostili su se od mene radosnim zagrljajem, ali ja se nisam osećao ni najmanje veseo. Kada su oni otišli ja sam ponovo bio preplavljen razmišljanjem o svom grehu. Setio sam se vremena kada sam koristio ljude da bih postigao svoje vlastite ciljeve, ili sam čak upotrebljavao veličanstveno Isusovo ime da uzdignem moje lične ambicije ili da unapredim svoj ugled. Ovde sam mogao videti snagu i slavu Onoga koga sam tako iskorišćavao i zato mi se to činilo mnogo odvratnije nego što sam mogao da podnesem. Pao sam na lice u najtežem očajanju koje sam ikada doživeo. Posle nekog vremena, koje mi se činilo kao večnost, dok sam gledao ove ljude i sve događaje kako prolaze ispred mene, osetio sam kako mi žena reformatora pomaže da stanem na noge. Bio sam oduševljen njenom čistoćom, naročito sada kada sam se osećao tako zlim i iskvaranim. Imao sam veliku želju da joj se poklonim zbog njene čistoće.

“Okreni se Sinu”, rekla je odlučno. “Tvoja želja da se pokloniš meni ili bilo kome drugome nije ništa drugo nego tvoj pokušaj da odvратиš pažnju od samog sebe i da se opravdaš time što ćeš služiti nekom drugom. Ja sam sada čista zato što sam se okrenula Njemu. Potrebno je da vidiš iskvarenost koja postoji u tvojoj duši, ali onda ne smeš da razmišljaš o sebi ili da tražiš da budeš opravdan mrtvim delima, okreni se Njemu”.

Ovo je rekla s toliko iskrene ljubavi i brige da je bilo nemoguće biti uvređen ili ljut. Kada je videla da sam je razumeo, nastavila je:

“Čistoća koju si video u meni je ona ista koju je moj muž video u meni kada smo još bili mladi. Ja sam tada bila relativno čista u svojim motivima, ali sam iskvarela njegovu ljubav i svoju vlastitu čistoću time što sam mu dozvolila da me pogrešno obožava. Nikada nećeš postati čist klanjajući se nekome ko je čistiji od tebe. Ti moraš tražiti dalje i naći sebe u Onome ko je ljude očistio i u Kome nema greha. Što su nas ljudi više hvalili, a mi primali ljudsku slavu, to smo se više udaljavali od puta života. Tada smo počeli da živimo za ljudsku slavu i da bismo zadobili moć nad onima koji nas nisu želeli slaviti. To je naša smrt i to se desilo mnogima koji su ovde na najnižem mestu”.

U želji da produžim naš razgovor, pitao sam ono što mi je prvo palo na um. “Da li je tvom suprugu i tebi teško ovde da budete zajedno”?

“Uopšte ne. Svi međuljudski odnosi koji postoje na zemlji nastavljaju se i ovde s tim što su oni sada pročišćeni sudom, koji ih čini duhovnim kao što smo i mi sada u duhu. Što ti je više oprosteno, tim više ljubiš. Nakon što smo jedno drugom oprostili, ljubili smo se još više. Sada je naše zajedništvo mnogo dublje, veće i bogatije zato što smo sjedinjeni baštinici ovog spasenja. Što su rane koje smo jedan drugom zadavali bile dublje, to je dublje ljubav prodirala sve dok nas nije izlečila. To isto iskustvo smo mogli imati i na zemlji, ali mi nismo naučili da praštamo na vreme. Da smo naučili jedno drugom da praštamo, takmičenje koje je bilo u našem odnosu i koje nas je skrenulo sa smeru života ne bi moglo uzeti koren u nama. Ako uistinu ljubiš ti ćeš lako oprostiti. Što ti je teže oprostiti, to si dalje od istinite ljubavi. Oproštenje je vrlo bitno, bez njega ćeš pasti i na mnogo načina ćeš skrenuti sa puta koji je za tebe izabran”.

U tom trenutku sam opazio da je ova žena koja me je dovela da se sa toliko boli suočim sa samim sobom zbog moje pokvarenosti, bila fizički najlepša osoba s kojom sam se ikada sreo. To nije bila romantična privlačnost, ali ja sam želeo da ostanem u njenoj prisutnosti. Znajući moje misli, ona je zakoraknula nazad, pokazujući mi da odlazi, ali mi je ponudila još jednu završnu misao.

“Čista istina, izrečena u čistoj ljubavi će uvek biti privlačna. Ti ćeš se sećati bola koji si ovde osetio, ali to će ti pomoći u tvom životu. Bol je

dobar; pokazuje gde ti je problem. Ne pokušavaj da umanjuješ bol dok god ne nađeš gde se problem nalazi. Božja istina često donosi bol da bi nam osvetlila problem koji imamo, ali Njegova istina će nam uvek pokazati put do slobode. Kada ovo shvatiš ti ćeš početi da se raduješ u tvojim iskušenjima, jer ona su uvek dozvoljena da ti pomognu da se održiš na putu života”.

“To što ti smatraš da sam ja privlačna je potpuno u redu. To je privlačnost između muškarca i žene koja je bila data na početku i koja je uvek čista u njenom prvom obliku. Kada čista istina prebiva zajedno sa čistom ljubavlju, čovek može biti čovek upravo takav kakav je bio predviđen da bude kod stvaranja, bez da dominira radi svoje lične nesigurnosti. To dominiranje nije ništa drugo nego strast, koja je najniži nivo na koji ljubav može pasti zbog našeg greha. U istinitoj ljubavi muškarci postaju pravi muškarci, a žene mogu biti ono što su žene bile predviđene da budu kod stvaranja, jer njihova ljubav zamenjuje njihov strah. Ljubav nikada neće manipulirati ili pokušavati obuzdavati radi lične nesigurnosti, zato što ljubav isteruje sav strah. Ono mesto gde međuljudski odnos može biti najiskvareniji je takođe mesto gde on može biti najbolji, ako je u njemu otkupljenje izvršilo svoj rad. Prava ljubav nam dozvoljava da okusimo nebo, a strast je neprijateljevo najjače oružje kojim on kvari slavu neba. U meri u kojoj si slobodan od strasti na zemlji ti možeš iskusiti nebo.

“Ali mislim da nisam osetio nikakvu strast ovde, a niti sada prema tebi”, blago sam primetio. “Naprotiv, bio sam oduševljen time da mogu da gledam tvoju lepotu i ne osećam strast”.

“To je zato što si ovde. Svetlo Njegove slave rasvetljuje svu tamu. Da sada nisi ovde, strast bi te zahvatila”, odgovorila je.

“Siguran sam da si u pravu. Možemo li se ikada osloboditi ove izopačenosti na zemlji”? pitao sam.

“Možemo. Kada je tvoja misao obnovljena Duhom Istine, ti nećeš gledati na međuljudske odnose kao priliku da nešto dobiješ od drugih nego da daš. Davanje je najveće ostvarenje ličnih težnji koje mi ikada možemo poznavati. Najdivniji ljudski odnosi su samo prolazni trag zanosa u odnosu na doživljaj trenutka kada se mi predamo Gospodu u čistom slavljenju. To što mi ovde doživljavamo u slavljenju, tvoje krhko, neproslavljeno telo ne bi moglo izdržati. Istinsko slavljenje Boga očičava dušu za slavu i lepotu istinitih odnosa. Dakle, nemoj tražiti međuljudske odnose nego traži istinito slavljenje Boga. Samo tada će odnosi postati ono što oni moraju da budu. Istinita ljubav nikada ne traži da bude prva ili da upravlja, nego traži mesto službe. Da smo ovo moj muž i ja praktikovali u našem braku, mi smo mogli sada da sedimo prvi do Kralja, a ova velika dvorana je mogla da bude ispunjena sa mnogo više duša”.

Rekavši ovo ona se vratila u redove proslavljenih svetaca. Ponovo sam pogledao ka prestolu i bio iznenađen slavom koja se pojavila mnogo lepša nego pre. Jedan čovek koji je stajao blizu mene je objasnio:

“Svakim novim susretom skida ti se jedan pokrivač da bi mogao jasnije da vidiš Gospoda. Ti se nisi promenio samo zato što si gledao Njegovu slavu, nego zato što si je gledao otkrivenim licem. Svako ko dolazi istinitim Božjim sudovima prolazi kroz hodnik kao što je ovaj, da bi sreo one koji mu mogu pomoći da skine neki od pokrivača koji mu iskrivljuju pogled na Njega”.

Meni je već bilo dato da razumem mnogo više ovde nego što sam mogao da razumem kroz mnoge godine službe na zemlji. Tada sam počeo da uviđam da sva moja učenja i traženja na zemlji su mi samo pomogla da napredujem puževim korakom. Nekoliko zemaljskih života ne bi bilo dovoljno da se pripremim za sud. Moj život me je već sada diskvalifikovao više nego sve ljude koje sam ovde sreo, a oni jedva da su dospeli do najnižeg položaja u nebu!

“Kako mogu oni kojima nije bila data milost ovog iskustva da imaju bilo kakvu nadu”? pitao sam.

Čuo sam novi glas: “Ovo što si doživeo ovde već ti je bilo dato na zemlji. Svaki međuljudski odnos, svaki susret sa bilo kojom osobom može te naučiti ono što sada ovde učiš, ako nosiš mantil poniznosti i držiš svoj pogled upravljen ka Njegovoj slavi. Ovo iskustvo ti je sada dato zato što ćeš napisati ovu viziju, a oni koji je budu čitali će je razumeti. Mnogi će tada moći da nose slavu i silu koja im je potrebna u poslednjoj bici”.

Zadivio sam se da sam u tom trenutku prepoznao ovog čoveka koji je bio moj savremenik, a ja nisam znao da je on umro. Nikada ga nisam sreo na zemlji, a on je imao veliku službu koju sam jako cenio. Kroz ljude koje je on obučavao hiljade ljudi je našlo spasenje, a mnoge velike crkve su bile osnovane; većina tih crkava su bile aktivne u evangelizaciji..

Pitao me da li me može na trenutak zagrliti i ja sam mu to dozvolio, iako sam se osećao malo neugodno. Kada smo se zagrlili, osetio sam da je iz njega proizlazila tako velika ljubav da je bol koja je u tom trenutku bila u meni, prestala. Bio sam toliko naviknut na bolove da ih nisam ni primećivao sve dok nisu prestali. Kada smo se razdvojili, rekao sam mu da me njegov zagrljaj od nečega izlećio. On se tome jako obradovao. Tada je počeo da mi govori zašto se on nalazi u najnižem redu u nebu.

“Ja sam postao toliko ponosit pred kraj mog života da nisam mogao zamisliti da bi Gospod učinio bilo šta važno, a da to ne učini kroz mene. Počeo sam dirati u Gospodnje pomazanike i činiti nepravdu Njegovim prorocima. Bio sam zavidan kada bi Gospod upotrebio nekog od mojih učenika, a smetalo mi je kada je On delovao kroz nekoga ko je bio van

moje vlastite službe. Sve sam istraživao da nađem grešku na njima i da ih razotkrijem. Nisam znao da svaki put kada sam to radio, samom sebi sam snižavao čin”.

“Ja nisam ni znao da si ti radio takve stvari”, rekao sam iznenađen.

“Ja to nisam lično činio. Ja bih naveo ljude koji su bili pod mojom vlašću da istražuju živote drugih i da za mene rade moje prljave poslove. Ja sam preko njih temeljito pretražio čitavu zemlju da nađem greške ili propuste u životu drugih da bi ih ja mogao razotkriti. Postao sam ono najgore što čovek može postati na zemlji – kamen spoticanja koji je proizvodio drugo kamenje spoticanja. Sejali smo strah i podelu kroz crkvu, sve u ime zaštite istine. Moja samopravednost me vodila u propast. Gospod mi je iz Njegove velike milosti dozvolio da budem udaren bolešću koja mi je donela polaganu i ponižavajuću smrt. Pred samu smrt došao sam svesti i pokajanju. Zahvalan sam Mu da sam uopšte ovde. Ja sam jedan od Njegovih najmanjih ovde, ali i to je mnogo više nego što sam zaslužio. Ja ne mogu napustiti ovu sobu sve dok imam priliku da se izvinim vama kojima sam učinio nepravdu”.

“Ali ti nikada nisi meni učinio nešto krivo”, rekao sam.

“O, jesam, stvarno jesam” odgovorio je. “Mnogi napadi na tebe su dolazili od onih koje sam ja podsticao i bodrio da napadnu druge. Iako ja nisam lično sprovodio napade, Gospod me drži odgovornim isto kao i one koji su to činili”.

“Razumem. Rado ti opraštam”.

Počeo sam se tada prisećati kako sam i ja mnoge takve stvari počinio, iako u manjoj meri. Setio sam se kako sam dozvoljavao ogorčenim nekadašnjim članovima crkve da šire njihov otrov kroz crkvu, a da ih u tome nisam sprečio. Znao sam da time što ih nisam sprečio, ja sam im davao podršku da to i dalje čine. Setio sam se kako sam mislio da je ovo bilo opravdano zbog grešaka te crkve. Počeo sam se čak sećati kako sam ponavljao neke njihove priče i to opravdavao govoreći da je to bilo samo radi toga da se za te crkve počnemo moliti. Uskoro se cela bujica drugih takvih slučajeva počela pojavljivati u mom srcu. Ponovo sam bio shrvan mojom zloćom i tamom svoje vlastite duše.

“I ja sam bio kamen spoticanja”! Počeo sam plakati. Zaslužio sam smrt, zaslužio sam najgoru vrstu pakla. Nikada ranije nisam video takvu nemilosrdnost i okrutnost kakvu sam sada video u svom vlastitom srcu.

“Mi smo sebe uvek tešili misleći da činimo Bogu uslugu kada napadamo Njegovu vlastitu decu”, čuo sam glas ovog čoveka koji je bio pun razumevanja. “Dobro je da ti to vidiš sada ovde, jer ti možeš ići nazad. Molim te, opomeni moje učenike na njihovu sudbinu koja im preti

ako se ne pokaju. Mnogi od njih su pozvani da budu ovde kraljevi, ali ako se ne pokaju, biće suočeni s najgorim sudom – sudom onih koji su kamen spoticanja. Moja ponižavajuća bolest je bila Božja milost. Kada sam stao pred presto, tražio sam od Gospoda da pošalje takvu milost i mojim učenicima. Ja se njima ne mogu vratiti, ali mi je On dozvolio da razgovaram s tobom. Molim te da oprostiš onima koji su tebe napali. Oni stvarno ne razumeju da oni čine dela Optužitelja. Hvala ti što si meni oprostio, ali te molim da oprostiš i njima. U tvojoj je moći da zadržiš grehe ili da ih prekriješ ljubavlju. Molim te ljubi one koji su ti sada neprijatelji”.

Bio sam toliko obuzet mislima o svom ličnom grehu da sam jedva čuo ovog čoveka. On je bio toliko veličanstven i čist, a sada je očito posedovao sile koje nisu poznate na zemlji. Ipak je sa mnom razgovarao sa velikom poniznošću. Osećao sam tako veliku ljubav koja izlazi iz njega da ga nisam mogao odbiti, ali i bez uticaja njegove ljubavi činilo se da sam puno više kriv nego oni koji su me napadali.

“Sigurno je da zaslužujem sve što su mi činili i mnogo više”, odgovorio sam.

“To je istina, ali ovde se ne radi o tome”, rekao je. “Svi na zemlji su zaslužili drugu smrt, ali naš Spasitelj nam je doneo milost i istinu. Ako ćemo raditi Njegov posao, moramo ga raditi u istini i milosti. Istina bez milosti je ono što neprijatelj donosi kada dolazi kao “anđeo svetla””.

“Kada bih ja bio oslobođen od ovoga, možda bih im mogao pomoći”, odgovorio sam. “Zar ne razumeš da sam ja daleko gori nego što oni ikada mogu biti”?

“Znam da je ružno to što je upravo prošlo kroz tvoje misli”, odgovorio je s mnogo ljubavi i milosti. Znao sam da je on sada bio zabrinut za mene i moje stanje isto toliko koliko je bio zabrinut za njegove vlastite učenike.

“Ovo je uistinu nebo”, rekao sam naglo. “Ovo je stvarno svetlo i istina. Kako možemo mi koji živimo u takvom mraku da postanemo toliko ponosni, misleći da mi mnogo znamo o Bogu? Gospode”! Uzviknuo sam u pravcu prestola. “Molim te dozvoli mi da idem i nosim ovo svetlo nazad na zemlju”!

Činilo se da je odmah celo nebesko mnoštvo zastalo, a ja sam bio centar njihove pažnje. Osećao sam se beznačajnim pred samo jednim od ovih svetih, ali kada sam znao da svi gledaju u mene, preplavio me strah poput velikog talasa plime. Osećao sam da ću doživeti izvanredno veliku propast. Činilo mi se da sam ja najveći neprijatelj slave i istine koje su ispunile ovo mesto.

Onda sam se setio moje molbe da idem nazad kao svedok. Ja sam bio previše iskvaren da bih ikada mogao da predstavljam takvu slavu i istinu. Zbog svoje pokvarenosti ja ne mogu preneti stvarnost ovog slavnog mesta i Božje prisutnosti. Bio sam siguran da ni Sotona nije pao tako daleko kao ja. "Ovo je pakao", mislio sam. Ne postoji veći bol, nego biti tako zao kao što sam ja i znati da postoji ova vrsta slave. Biti progнан odavde je gora muka nego što sam ikada mogao zamisliti. "Nije ni čudo da su đavoli tako gnevni i bezumni", rekao sam tiho.

Upravo kada sam osetio da ću biti poslan u najdublje krajeve pakla, ja sam uzviknuo "ISUSE"! Odmah me je preplavio mir. Znao sam da moram ponovo krenuti prema slavi i nekako sam dobio snagu da to učinim. Išao sam sve dok nisam došao do čoveka koga sam cenio kao najvećeg pisca svih vremena. Držao sam da je dubina njegovog shvatanja bila verovatno najveća od svih na koje sam naišao u svim svojim proučavanjima.

"Uvek sam želeo da imam ovaj sastanak s tobom", skoro sam rekao.

"Ja takođe", on je odgovorio vrlo iskreno.

Bio sam iznenađen njegovom primedbom, ali sam isto tako bio vrlo uzbuđen zbog našeg susreta i produžio sam: "Čini mi se da te poznajem i u tvojim knjigama sam osetio kao da ti mene poznaješ. Mislim da ti dugujem više nego bilo kome drugom koji nije bio proglašen svecem u Svetom Pismu", nastavio sam.

"Ti si vrlo milosrdan", odgovorio je. "Ali mi je žao da ti nisam služio bolje. Ja sam bio plitka osoba i moje pisanje je bilo površno, ispunjeno više svetskom mudrošću nego božanskom istinom".

"Sudeći prema svemu što sam naučio otkada sam ovamo došao, znam da ovo mora biti istina, jer svi ovde govore samo istinu, ali ja još uvek mislim da su tvoje knjige jedne od najboljih koje imamo na zemlji", odgovorio sam.

"Imaš pravo", slavni pisac je priznao iskreno. "I to je jako žalosno. Svako bi ovde, čak i oni koji sede najbliže Kralju, živeo svoj život drugačije kada bi mu to ponovo bilo dozvoljeno. Mislim da bih ja živeo svoj život mnogo drugačije nego većina. Mene su poštovali kraljevi, ali ja sam izneverio Kralja nad kraljevima. Koristio sam velike darove i sposobnost prosuđivanja koji su mi bili dati da privučem ljude više svojoj mudrosti nego Njemu. Uostalom, ja sam Njega poznavao samo po onome što sam čuo i prisiljavao sam i druge da Ga na taj način upoznaju. Činio sam ih zavisnim o meni i nastojao da budu isti kao ja. Usmeravao sam ih logičnom zaključivanju, a ne Svetom Duhu koga sam i ja jedva poznavao. Ja nisam upućivao ljude na Isusa, nego na sebe samog i na druge slične meni koji su se pretvarali da Ga znaju. Kada sam Ga ovde ugledao, hteo

sam uništiti sva moja pisana dela i pretvoriti ih u prah, kao što je to Mojsije učinio sa zlatnim teletom. Moj razum je bio moj idol i hteo sam da svi poštuju moju mudrost. Ne raduje me to što me ti ceniš. Da sam potrošio toliko vremena tražeći Njega koliko sam potrošio pokušavajući da naučim što više o Njemu zato da bih se pred drugima pokazao svojim znanjem, mnogi od onih koji su sada u ovom najnižem društvu, sedeli bi na prestolu koji je bio pripremljen za njih, a mnogi koji sada nisu tu, bili bi u ovoj sobi”.

“Znam da ono što govoriš o svom radu mora biti istina, ali nisi li ti malo prestrog prema samom sebi”? pitao sam. “Tvoja dela su mene duhovno hranila mnogo godina, a znam da su hranila i mnoge druge”.

“Nisam prestrog prema sebi. Sve što sam rekao je istina, jer sve je to bilo potvrđeno kada sam stajao pred prestolom. Ja sam činio mnogo, ali meni je bilo dato mnogo više talenta nego bilo kome ovde, a ja sam ih zakopao ispod mog vlastitog duhovnog ponosa i ambicija. Adam je mogao da vodi celu ljudsku rasu u vrlo slavnu budućnost, ali je svojim padom zaveo milijarde duša u najveću tragediju; s autoritetom dolazi odgovornost. Što ti je dato više autoriteta, to ćeš imati veću mogućnost da činiš dobro i zlo. Oni koji će s Njim vladati za vekove imaće odgovornost posebnog značenja. Ni jedan čovek ne stoji sam i svaki ljudski pad ili pobeda se čuje mnogo dalje nego što mi možemo da shvatimo, čak do generacija koje dolaze.

Razmišljao sam o tome kako je ovaj čovek pisao najlepšim stilom i jasnim izrazima. Smatrao sam da je on bio pravi “kovač reči”, umetnik koji je pretvorio reči u umetnička dela. On je sada govorio kao običan čovek, bez lepote reči po kojoj su njegova dela poznata. Znao sam da on razume šta ja mislim, ali nastavio je da govori o onome što je za njega bilo važnije.

“Da sam tražio samog Gospoda umesto pukog učenja o Njemu, mnoge hiljade ljudi koje sam ja mogao uspešno da dovedem k Njemu bi doveli milione ljudi koji bi sada bili ovde. Svako ko razume pravu prirodu autoriteta, nikada ga neće tražiti, nego će ga prihvatiti tek onda kada bude siguran da je u jarmu s Gospodom koji jedini može nositi autoritet bez posrtanja. Nemoj nikada tražiti da imaš uticaja, nego jedino traži Gospoda i budi voljan da uzmeš Njegov jaram. Moj uticaj nije hranio tvoje srce nego tvoj ponos i znanje”.

“Kako mogu znati da ja ne činim to isto”? pitao sam dok sam razmišljao o mojim knjigama.

“Trudi se da se pokažeš vrednim pred Bogom, a ne pred ljudima”, odgovorio je dok se vraćao nazad u redove. Pre nego što je nestao, okrenuo se i uz lagan osmeh mi je dao još jedan savet: “I nemoj slediti mene”.

U ovom prvom mnoštvu ljudi video sam mnoge druge muškarce i žene iz sadašnjosti i iz prošlosti koji su bili blizu Bogu. Stao sam i razgovarao sa mnogima. Bio sam zapanjen da je bilo tako mnogo onih za koje sam očekivao da budu na višoj poziciji, u najnižim redovima kraljevstva. Mnogi su rekli istu priču – kako su pali u smrtni greh ponosa nakon svojih velikih pobjeda ili su pali u ljubomoru kada su drugi bili pomazani istim pomazanjem kao i oni. Drugi su opet pali u požudu, obeshrabrenje ili gorčinu pred kraj svojih života i bili su uzeti pre nego što su prešli liniju potpune duhovne propasti. Svi oni su mi dali isto upozorenje: ukoliko hodaš sa velikim duhovnim autoritetom, to lakše možeš pasti ako se udaljavaš od ljubavi i poniznosti.

Dok sam koračao prema sudnjoj stolici, prolazio sam pored onih koji su bili na višoj poziciji u kraljevstvu. Nakon što su mnogi pokrivači bili skinuti s mojih očiju u susretima s onima koji su bili posrnuli na iste načine kao i ja, počeo sam sretati one koji su nadvladali iskušenja. Sreo sam bračne parove koji su verno služili Gospodu i jedno drugom do kraja. Njihova slava je ovde bila neizreciva i njihova pobjeda me ohrabrila i pokazala da je moguće ostati na putu života i Njemu verno služiti. Oni koji su posrnuli, posrnuli su na mnoge različite načine. Oni koji su pobedili, učinili su to na isti način – nisu skrenuli od svoje odanosti prvoj i najvećoj zapovedi – ljubiti Gospoda. Čineći tako služili su Njemu, ne čoveku, čak ni duhovnom čoveku. Ovo su bili oni koji su slavili Jagnje i sledili Ga kud god je On išao.

Još uvek nisam prešao ni pola puta do prestola, a već je ono što mi se činilo kao neopisiva slava prvog položaja sada izgledalo kao mračna noć u poređenju sa slavom onih kraj kojih sam upravo prolazio. Najveća lepota na zemlji nije dovoljno velika da bi se našla na nebu. A meni je bilo rečeno da je ova soba bila samo prag nečega što se ne da opisati!

Moje hodanje do prestola je moglo trajati danima, mesecima ili čak godinama. Nije bilo moguće meriti vreme na ovom mestu. Svi su ovde pokazivali veliko poštovanje prema meni, ne zbog mojih dela ili zbog mene samog, nego jednostavno radi toga što sam bio vojnik u poslednjoj bici. Božja slava će biti otkrivena u poslednjoj bici na takav način da će to biti svedočanstvo svakoj sili i autoritetu koji su bili stvoreni ili onima koji će tek biti stvoreni, za celu večnost. Za vreme ove bitke slava krsta i Božja mudrost će biti otkrivena na poseban način. Biti u toj bici je jedna od najvećih časti koja je ikada data čoveku.

Dok sam se približavao Hristovoj Sudnjoj Stolici oni na najvišim položajima su takođe sedeli na prestolima koji su istovremeno bili deo Njegovog prestola. Čak i najmanji od ovih prestola je bio mnogo puta slavniiji nego bilo koji zemaljski presto. Neki od njih su bili vladari nad zemaljskim gradovima i oni su trebalo uskoro da zauzmu svoja mesta. Drugi su upravljali poslovima neba, neki su opet vladali nad stvorenjima kao što su zvezdani sistemi i galaksije. Međutim, bilo je očito da su oni

koji su imali vlast nad gradovima, bili više cenjeni od onih kojima je data vlast nad galaksijama. Vrednost jednog jedinog deteta je bila veća nego vrednost zvezdane galaksije, zato što Sveti Duh prebiva u čoveku i Gospod je odabrao čoveka kao Svoje večno mesto prebivanja. U prisutnosti Njegove slave cela zemlja je izgledala kao nevažna čestica prašine, a ipak je ona bila tako beskrajno cenjena da je pažnja celog nebeskog mnoštva bila usredsređena na nju.

Stojeći pred prestolom osećao sam se mnogo manjim od čestice prašine. Ipak sam osetio Svetog Duha na meni više nego ikada ranije. Jedino Njegova snaga me održala na nogama. Ovde sam zaista mogao da razumem Njegovu službu kao našeg Utešitelja. On me vodio kroz celo moje putovanje, čak i onda kada sam Ga jedva opažao.

Gospod je bio nežniji i strašniji nego što sam Ga mogao zamisliti. Video sam u Njemu Mudrost koji me je pratio do vrha planine. Osećao sam takođe blizinu mnogih svojih prijatelja na zemlji, a to je bilo zato što je On meni često kroz njih govorio. Prepoznao sam Ga i kao Onoga koga sam mnogo puta odbio kada mi je došao kroz druge ljude. Video sam Ga kao Lava i kao Jagnje, kao Pastira i kao Mladoženju, ali najviše od svega video sam u Njemu Sudiju.

Čak i u njegovoj prisutnosti koja uliva strahopoštovanje, Utešitelj je bio silno prisutan u meni tako da sam bio smiren. Bilo je jasno da Gospod nije želeo da se osećam neugodno: On je samo hteo da ja znam istinu. Ljudske reči nisu dovoljne da se opiše kako je zastrašujuće i smirujuće bilo stajati pred Gospodom. Prestao sam da se brinem da li će presuda biti dobra ili loša: jedino sam znao da će presuda biti pravedna i da se mogu pouzdati u Sudiju.

U jednom trenutku Gospod je pogledao prema galerijama prestola koje su bile oko Njega. Mnoga sedišta su bila zauzeta, ali mnoga su bila prazna. Tada je On rekao: *"Ovi prestoli su za pobednike koji su Mi verno služili u svakoj generaciji. Moj Otac i ja smo ih pripremili pre postanka sveta. Jesi li dostojan da sedneš na jedan od njih"?*

Setio sam se šta je moj prijatelj jednom rekao. "Kada te sveznajući Bog nešto pita, to nije zbog toga što On traži informaciju". Pogledao sam na presto. Pogledao sam na one koji su sada sedeli. U nekima sam prepoznao velike heroje vere, ali većina od njih nisu bili poznati na zemlji. Znao sam da su mnogi bili misionari koji su proveli svoje živote u zabitima. Nikada nisu žudili za tim da budu poznati na zemlji, ali su želeli da ih se On seti. Bio sam iznenađen kada sam video bogate ljude i vladare koji su bili verni u onom što im je bilo dato. Izgledalo je da su verne žene i majke koje su se mnogo molile, sada zauzele više prestola nego bilo koja druga grupa ljudi.

Nisam mogao odgovoriti "da" na Gospodovo pitanje o tome da li sam dostojan da tamo sednem. Nisam bio dostojan da sednem u društvu onih koji su bili tamo. Znao sam da sam imao priliku da trčim za najveću nagradu u nebu ili na zemlji, ali ja sam je proigrao. Očajavao sam, ali je postojala još jedna nada. Iako sam većinu svog života proveo neuspešno, znao sam da sam ovde bio pre nego što sam završio svoj život na zemlji. Kada sam priznao da nisam toga dostojan, On je pitao:

"Da li ti želiš ovu stolicu"?

"Želim svim svojim srcem", odgovorio sam.

Tada je Gospod pogledao na galerije i rekao: *"Ova prazna sedišta mogu biti popunjena ljudima iz bilo koje generacije. Ja sam poslao pozivnice da ovde sedne svako ko je pozvan u Moje ime. Sedišta su još na raspolaganju. Sada je došla poslednja bitka i mnogi koji su poslednji će biti prvi. Ova sedišta će biti popunjena pre nego što se bitka završi. Oni koji ovde sede odlikovaće se po tome što će nositi mantil poniznosti i biće slični Meni. Ti sada imaš mantil, ako ga zadržiš i ne izgubiš ga u borbi, kada se vratiš bićeš sličan Meni. Tada ćeš biti dostojan da sediš sa ovima. Meni je data svaka sila i vlast i jedino ja je mogu posedovati. Ti ćeš pobediti i imaćeš Moj autoritet jedino kada budeš potpuno prebivao u Meni. Sada se okreni i pogledaj Moje domaćinstvo".*

Okrenuo sam se i pogledao nazad u smeru od kuda sam došao. Stojeći pred Njegovim prestolom mogao sam da vidim celu sobu. Prizor je bio neuporediv i veličanstven sa bilo čim na zemlji. Milioni su bili na svojim mestima. Svaka osoba na najnižem položaju je bila moćnija od bilo koje vojske. Nisam bio sposoban da razumem svu tu panoramu slave. Primetio sam, međutim, da je samo mali deo ove velike sobe bio popunjen.

Tada sam pogledao nazad ka Gospodu. Iznenadio sam se kada sam video suze u Njegovim očima. On je obrisao suze sa svih očiju ovde prisutnih, ali ne i Svoje suze? Kako je jedna suza potekla sa Njegovog lica, On ju je uhvatio na svoj dlan. Tada mi ju je ponudio.

"Ovo je Moja čaša. Hoćeš li je piti sa Mnom"?

Nije bilo moguće da Ga odbijem. Dok je Gospod i dalje gledao u mene počeo sam da osećam Njegovu veliku ljubav. On me je ljubio iako sam bio nečist. Uprkos tome što sam bio tako nezaslužan. On je hteo da Mu budem blizu. Tada je rekao:

"Ja ljubim sve ove ovde ljubavljku koju ti sada ne možeš da razumeš. Ja takođe ljubim sve one koji treba da budu ovde ali nisu došli. Ostavio sam devedeset devetoro i išao sam za onim jednim koji se izgubio. Moji pastiri ne bi ostavili jednu osobu da idu i traže devedeset devetoro koji su još izgubljeni. Ja sam došao da spasim izgubljene. Hoćeš li imati istu želju

i ići da spasiš izgubljene? Hoćeš li pomoći da se napuni ova soba? Da li želiš da pomogneš da se napune ovi prestoli i svi drugi u ovoj dvorani? Hoćeš li se prihvatiti ovog poduhvata da doneseš radost nebu, Meni i Mom Ocu? Ovaj sud je za moje ukućane, a Moja kuća još nije puna. Poslednja bitka se neće završiti sve dok Moja kuća ne bude puna. Tek onda će doći vreme da oslobodimo zemlju i uklonimo zlo sa Mog stvorenja. Ako ćeš piti Moju čašu i ti ćeš ljubiti izgubljene isto onako kao što ih ja ljubim”.

On je onda uzeo jednu običnu čašu koja se činila previše jednostavnom u ovoj slavnoj sobi i stavio je u nju Svoju suzu. Onda mi ju je dao. Nikada nisam okusio nešto tako gorko. Znao sam da je ne mogu svu ispiti, čak ni većinu, ali nastojao sam da popijem koliko god sam mogao. Gospod je strpljivo čekao dok ja konačno nisam briznuo u takav plač da sam osećao kao da je prava reka suza tekla iz mene. Plakao sam za izgubljenima, ali sam još više plakao radi Gospoda.

Pogledao sam Ga u očaju, jer nisam više mogao da podnesem tako velik bol. Onda me počeo ispunjavati Njegov mir i Njegova ljubav. Nikada nisam osetio nešto tako divno. Ovo je bila živa voda za koju sam znao da bi mogla izvirati sve do večnosti. U tom trenutku sam osetio kao da su se zapalile te vode koje su tekle kroz mene. Činilo mi se da ću u toj vatri izgoreti ako ne počnem objavljivati dostojanstvo Njegove slave. Nikada ranije nisam osetio takav podsticaj da propovedam, da Ga slavim i u svakom dahu koji mi je bio dat da dišem Njegovo evanđelje.

“Gospode”! uzviknuo sam zaboravljajući na svakoga, osim Njega. “Sada znam da je ovaj sudnji presto istovremeno i presto milosti, ja te molim za milost da ti mogu služiti. Iznad svega, ja Te molim za milost! Molim Te za milost da završim moju trku. Molim Te za milost da te ljubim i da mogu biti oslobođen od obmana i egocentričnosti koje su toliko iskvarile moj život. Prizivam Te da me spasiš od mene samog i od zloće moga srca i da ova ljubav koju sada osećam neprestano struji u meni. Molim Te, daj mi Tvoje srce, Tvoju ljubav. Molim Te za milost Svetog Duha da mi ukaže na moje grehe. Molim Te za milost Svetog Duha da mi svedoči za tebe, kakav Ti stvarno jesi. Molim Te za milost da svedočim o svemu što si Ti pripremio onima koji dolaze Tebi. Molim te da me ispuniš milošću da propovedam stvarnost ovog suda. Molim za milost da prenesem poruku onima koji su pozvani da zauzmu ova prazna mesta, da im dam reči života koje će ih sačuvati na putu života, koje će im saopštiti veru da učine ono što su pozvani da čine. Gospode, molim Te za tu milost”.

Tada je Gospod ustao. Svi koji su sedeli na prestolima, koliko god daleko sam mogao da vidim, takođe su ustali. Njegove su oči gorele plamenom koji nisam ranije video.

“Ti si od mene tražio milost. Ovakvu molbu ja nikada ne odbijam. Ti ćeš se vratiti i Sveti Duh će biti s tobom. Ovde si iskusio Moju ljubavnost i

Moju strogost. Ne zaboravi ih i ostaćeš na putu života. Istinita Božja ljubav uključuje i Božji sud. Ti moraš poznavati, kako Moju ljubaznost, tako i Moju strogost, ili ćeš pasti u obmanu. Ovo je milost koja ti je data ovde – da poznaješ oboje. Razgovori koje si imao sa tvojom braćom ovde, bila je Moja milost. Sećaj ih se”.

On je onda ispružio Njegov mač prema mom srcu, zatim prema mojim ustima, a onda prema mojim rukama. Kada je to učinio, plamen je izašao iz Njegovog mača i opekao me, a osetio sam velik bol. *“I ovo je takođe milost”,* On je rekao. *“Ti si samo jedan od mnogih koji su bili pripremljeni za ovaj čas. Propovedaj i piši sve što si ovde video. Ono što sam ti rekao kaži Mojoj braći. Idi i pozovi Moje vojskovođe u poslednju borbu. Idi i brani siromašne i ugnjetavane, udovice i siročad. To je naredba Mojim vojskovođama a među njima ćeš ih naći. Moja deca su za mene vrednija nego zvezde na nebesima. Hrani Moju jagnjad. Čuvaj Moje malene. Daj im Božju reč da oni mogu živeti. Idi u borbu. Idi i ne povlači se. Idi brzo jer ja dolazim uskoro. Poslušaj Me i ubrzaj dan Mog dolaska”.*

Zbor anđela je tada došao i otpratio me od prestola. Vođa je koračao uz mene i rekao:

“Sada kad je ustao, On neće ponovo sestiti sve dok se poslednja bitka ne završi. On je sedeo sve do trenutka u kome Njegovi neprijatelji treba da padnu pred Njegove noge. Legije anđela koje su stajale spremne od noći Njegove patnje, sada su oslobođene da odu na zemlju. Čopori pakla su takođe oslobođeni. Ovo je vreme za kojim uzdiše sve stvorenje. Velika Božja tajna će uskoro biti završena. Mi ćemo se sada boriti do kraja. Borićemo se sa tobom i s tvojom braćom.”

5. deo:

POBEDNICI

Odlazeći od sudnjeg prestola razmišljao sam o svemu što sam upravo doživeo. Bilo je to i strašno i divno. Iako je to bilo vrlo izazovno i cepalo je moje srce, osećao sam veću sigurnost nego ikad ranije. Nije mi bilo lako u početku kada sam bio razotkriven pred toliko ljudi i kada nisam mogao da sakrijem svoje misli, ali kada sam se opustio i to prihvatio, znao sam da je to čistilo moju dušu i to mi je bilo veliko olakšanje. Kada čovek ne mora ništa da skriva, oseća se kao da je zbacio najteži jaram i okove. Osećao sam da mogu da dišem kao nikada pre.

Što sam se više opuštao to je moj um dobijao veći kapacitet. Tada sam počeo da osećam jednu vrstu komunikacije koja mi je dolazila, a koju ljudske reči ne mogu izraziti. Setio sam se Pavlovih reči o njegovom odlasku u treće nebo gde je čuo neizrecive reči. Postoji duhovna komunikacija koja daleko nadmašuje svaki oblik ljudske komunikacije. Ona je dublja i značajnija od svega što mogu da prenesu ljudske reči. Objavljuje se istovremeno našem srcu i razumu i tako je čista da nema mogućnosti nesporazuma.

Svaki put kada sam pogledao na nekoga u sobi, mogao sam da razumem njegove misli kao što je on mogao da razume moje. Kada sam pogledao na Gospoda, razumeo sam Ga na isti način. Mi smo i dalje upotrebljavali reči, ali njihovo značenje je bilo tako duboko da ih ni jedan rečnik ne bi mogao obuhvatiti. Moj razum je bio oslobođen u tolikoj meri da je njegov kapacitet postao mnogo puta veći.

Bilo je očito da je Gospodu bilo drago da može tako sa mnom da komunicira. Nikada pre nisam tako duboko razumeo šta za Njega znači to da je On Božja Reč. Isus je Božja objava Njegovom stvorenju. Njegove reči su duh i život, a njihovo značenje daleko nadmašuje naše sadašnje razumevanje. Ljudske reči imaju vrlo površan oblik duhovne komunikacije. On nam je dao moć komuniciranja na nivou koji daleko nadmašuje ljudske reči, ali radi greha kao i zbog sloma Vavilonske kule mi smo izgubili tu sposobnost. Mi više ne možemo da budemo ono za šta smo stvoreni sve dok tu sposobnost ponovo ne pridobijemo, a možemo je pridobiti samo kada smo oslobođeni u Njegovoj prisutnosti.

Shvatio sam da je Adamovo skrivanje od Boga zbog učinjenog greha bio početak znatnog umanjivanja čovekovih umnih i duhovnih sposobnosti. Ovo sve se može obnoviti samo kada prestanemo da se "skrivamo" i otvorimo se Bogu i jedan drugom, postajući na taj način istinski prozirni. Mi se možemo promeniti u Njegov lik samo kada ugledamo slavu Gospoda bez pokrivača na našem licu. Pokrivači postoje samo zato što mi sami sebe sakrivamo.

Kada je Gospod pitao Adama "gde si" posle učinjenog greha, to je bilo prvo pitanje koje je On uputio čoveku, a mi na to pitanje moramo odgovoriti pre nego što Mu se možemo vratiti. Svakako da je Gospod znao

gde je Adam bio. On je to pitanje postavio zbog Adama. To pitanje je bilo početak Božjeg traženja čoveka. Izveštaj o otkupljenju je Božje traženje čoveka, ne čovekovo traženje Boga. Kada možemo potpuno da odgovorimo na ovo pitanje, znajući gde se nalazimo u odnosu prema Bogu, onda ćemo se Njemu potpuno vratiti. Odgovor na to pitanje možemo znati samo kada smo u Njegovoj prisutnosti.

Ovo je bila suština celog mog doživljaja sudnje stolice. Gospod je već znao sve o meni. Celo ovo iskustvo je bilo zbog mene, da bih ja mogao da znam gde se nalazim. Sve je to bilo zato da ja prestanem da se skrivam, da izađem iz tame u svetlo.

Shvatio sam takođe koliko Gospod želi da bude sjedinjen sa Svojim ljudima. Kroz ceo sud On me vodio da vidim stvari ne kao dobre ili loše nego da ih vidim u jedinstvu sa Njim. On je mene tražio više nego što sam ja tražio Njega. Njegov sud me oslobodio, a Njegov sud će osloboditi i svet.

Kada dođe dan Božjeg suda, Adam će konačno biti oslobođen od svog skrivanja. To će biti Adamovo konačno oslobođenje, a tada će početi i oslobođenje celog stvorenja koje je bilo u ropstvu zbog Adama. Tama se u svetu održala dugo zato što je čovek imao nagon da se krije nakon svog pada. "Hodati u svetlu" znači više nego samo znati i poslušati određene istine – to znači biti otvoren i slobodan od nagona za skrivanje.

"Hodati u svetlu" znači prestati skrivati se od Boga i od bilog koga drugog. Adamova i Evina golotinja pre pada nije bila samo telesna nego i duhovna. Kada naše spasenje bude potpuno mi ćemo ponovo poznavati ovakvu vrstu slobode. Kada sebe potpuno otvorimo pred drugim ljudima, naša srca i umovi će ući u oblast za koje sada ni ne znamo da postoje. To je upravo je ono što sada đavo pokušava da krivotvori kroz pokret "Novog Doba" (New Age).

Dok sam hodao razmišljao sam o svemu što sam naučio. Odjednom se pored mene ponovo pojavio Gospod u obliku Mudrosti. Sada je izgledao slavniji nego ikada pre, slavniji nego i na sudnjem prestolu. Bio sam zapanjen, ali i vrlo srećan.

"Gospode, zar mi opet dolaziš na ovaj način"? pitao sam.

"Ja ću uvek biti s tobom ovako. Ali želim da ti značim mnogo više nego što ti značim sada. Ti si ovde video Moju ljubaznost i Moju strogost, ali još uvek Me ne poznaješ kao Pravednog Sudiju".

Ovo me začudilo jer sam proveo toliko vremena pred Njegovim sudnjim prestolom i mislio sam da je sve što sam naučio bilo upravo o Njegovom sudu. On je pričekao dok sam ja o tome razmislio, a onda je nastavio.

"Svaki put kada uočiš neku istinu ti postaješ slobodniji, ali svako koga Ja oslobodim, taj je uistinu slobodan. Sloboda Moje prisutnosti je veća nego sloboda koja dolazi od poznavanja istine. Ti si doživeo oslobođenje i u Mojoj prisutnosti, ali moraš još mnogo toga da razumeš o Mojim sudovima. Kada Ja sudim, Moj cilj nije da osudim ili da opravdam nego da donesem pravednost. Pravednost možeš imati samo u jedinstvu sa mnom. To je taj pravedni sud koji dovodi ljude u sklad sa mnom.

Moja crkva je sada odenuta sramom jer nema sudije. A ona nema sudije zato što Mene ne poznaje kao Sudiju. Ja ću sada podići sudije Svojim ljudima koji poznaju Moj sud. Oni neće odlučivati samo sporove između ljudi ili predmeta, oni će doneti pravednost, to jest dovešće ih u sklad sa mnom.

Kada sam se ukazao Jošui (Isus Navin) kao kapetan Velikog Mnoštva, izjavio sam da nisam ni na njegovoj, a niti na strani njegovih neprijatelja. Ja nikada ne dolazim da budem na nečijoj strani. Pojavio sam se kao Kapetan Velikog Mnoštva da bi Izrael mogao da uđe u Obećanu Zemlju. Crkva je sada pred ulaskom u njenu Obećanu Zemlju i Ja ću se ponovo pojaviti kao Kapetan Velikog Mnoštva. Kada se pojavim ukloniću sve one koji su prisiljavali Moje ljude da budu protiv svoje braće. Moja pravednost nije na ničijoj strani u ljudskim sukobima, čak ni na strani Mojih vlastitih ljudi. Ono što sam činio kroz Izrael, ja sam činio i za njihove neprijatelje, a ne protiv njih. Ti ne vidiš moju pravednost samo zato što gledaš kroz tvoju zemaljsku, privremenu perspektivu. Moraš videti moju pravdu da bi hodao u Mom autoritetu, jer su pravednost i pravda temelj Mog prestola.

Ja sam pripisao pravednost onima koje sam izabrao, ali kao i Izraelci u pustinji, najveći sveci crkve su se retko kada uskladili sa Mojim putevima ili su to činili samo malim delom svog razuma i srca. Ja nisam na njihovoj strani niti protiv njihovih neprijatelja, ali dolazim da upotrebim Moje ljude da spasim njihove neprijatelje. Ja ljubim sve ljude i želim da svi budu spašeni".

Nisam mogao a da ne pomislim na veliku borbu koju smo imali na planini. Ranili smo mnogo naše braće dok smo se borili protiv zla koje ih je držalo. Mnogi od njih su još uvek bili u neprijateljevom logoru, neki u njegovoj službi, a neki kao zarobljenici. Počeo sam da razmišljam da li će sledeća bitka ponovo biti protiv naše braće. Gospod me je gledao dok sam o ovome razmišljao, a onda je nastavio.

"Neprijatelj će upotrebljavati neke od naše braće sve dok poslednja bitka ne završi. Ali to nije razlog što ti Ja ovo sada govorim. Ja to tebi govorim da vidiš kako neprijatelj ulazi u tvoje srce i razum i kako te upotrebljava! Ti još uvek ne gledaš na sve kao Ja.

Tako je sa svim Mojim ljudima. Za sada, čak i Moje najveće vođe su retko u skladu sa mnom. Mnogi čine dobra dela, ali malo ih je koji čine ono na šta sam ih pozvao. To je zbog podela koje su među vama. Ja ne dolazim da budem na strani bilo koje grupe, ali pozivam sve one koji hoće da dođu na moju stranu.

Ti si oduševljen kada ti dam "reč znanja" o nečijoj telesnoj bolesti ili neko drugo znanje koje još nemaš. Ovo znanje dobijaš kada se blago dotakneš Mog uma. Ja znam sve. Kada bi ti imao Moj um u potpunosti, mogao bi znati sve o svakome koga sretnoš, kao što si to ovde počeo da doživljavaš. Mogao bi videti sve ljude kao što ih ja vidim. Ali čak i tada to još uvek ne znači da potpuno prebivaš u Meni. Moraš imati Moje srce da bi znao ispravno da upotrebiš takvo znanje. Samo onda ćeš imati Moj sud.

Ja mogu da ti poverim samo toliko Mog natprirodnog znanja koliko poznaješ moje srce. Darovi Duha koje sam izlio na Moju crkvu su samo mala mera sile onog doba koje dolazi. Pozvao sam te da najaviš to doba, ali da bi mogao da ga najaviš, moraš znati Njegove sile. Moraš svesrdno želeti te darove jer su oni deo Mene, a Ja sam ih dao tebi da postaneš kao Ja. Dobro je da hoćeš da znaš Moj um, Moje puteve i Moje ciljeve, ali moraš svesrdno da tražiš Moje srce. Kada upoznaš Moje srce onda će se oči tvog srca otvoriti. Onda ćeš videti onako kako Ja vidim i činiti što Ja činim.

Ja ću sada poveriti Mojoj crkvi mnogo više sila tog doba koje dolazi. Ali velika obmana preti onima koji su dobili velike sile, a ako ne razumeš što ću ti sada pokazati i ti ćeš pasti u tu obmanu.

Tražio si Moju milost i imaćeš je. Prva milost koja će te držati na putu života je da znaš sadašnji nivo tvoje obmane. Obmana je sve ono što ne razumeš kao Ja. Poznavanje nivoa tvoje sadašnje obmane donosi poniznost, a Ja dajem Moju milost poniznima. Zato sam rekao, "Ko je slep kao moj sluga..." A zato sam i Farisejima rekao, "Došao sam na svet radi suda... da dam vid onima koji su slepi i da oslepe oni koji vide... Da ste slepi, na vama ne bi bilo krivice, ali pošto tvrdite da vidite, vaša krivica ostaje". Zato je Moje svetlo oslepelo Mog slugu Pavla kada sam ga pozvao. Moje svetlo je samo otkrilo njegovo pravo stanje. Isto tako kao on, i ti moraš da oslepiš u prirodnim stvarima da bi mogao da vidiš Mojim Duhom".

Osetio sam potrebu da pogledam one koji su sedeli na prestolima pored kojih smo prolazili. Opazio sam čoveka za koga sam znao da je to apostol Pavle. Pogledao sam nazad ka Gospodu i On mi je dao znak da s njim razgovaram

"Jako sam se veselio ovom susretu", rekao sam osećajući se nelagodno ali ipak vidno uzbuđen. "Znam da si svestan koliko su tvoja

pisma vodila crkvu i ta pisma još uvek verovatno postižu više nego što smo svi mi zajedno ostvarili. Ti si još uvek jedno od najvećih svetala na zemlji”.

“Hvala ti”, rekao je ljubazno. “Ali ti ne razumeš koliko smo se mi veselili ovom susretu. Ti si vojnik u poslednjoj bici; ti si jedan od onih s kojima jedva čekamo da se sastanemo. Mi smo ove dane mogli da vidimo samo maglovito kroz našu ograničenu proročku viziju, ali vi ste odabrani da u njima živite. Ti si vojnik koji se priprema za poslednju bitku. Vi ste oni na koje mi svi čekamo”.

Osećajući se još uvek nelagodno, nastavio sam, “Ali nema načina na koji bih mogao da izrazim koliko mi cenimo tebe kao i sve one koji su svojim životima i pisanim delima pomogli i usmerili nas. Znam takođe da ćemo imati čitavu večnost da razmenjujemo našu zahvalnost jedni prema drugima, ali te molim, dok sam ovde, reci mi kakav savet bi ti dao mojoj generaciji kao pomoć za poslednju bitku”?

“Ja ti sada mogu reći samo ono što sam već rekao kroz moja pisma. Bolje ćeš razumeti moja pisma ako znaš da ja nisam ispunio sve ono na šta sam bio pozvan”, Pavle je izjavio gledajući me odlučno u oči.

“Ali ti si ovde, na jednom od najvećih prestola. Još uvek žanješ više plodova nego što se iko od nas može nadati”, bunio sam se.

“Završio sam svoju trku samo Božjom milošću, ali još uvek nisam izvršio sve na šta sam bio pozvan. Nisam izvršio ono najveće što sam mogao učiniti. Niko to nije izvršio. Ja znam da neki misle da je bogohuljenje misliti o meni da sam išta manje nego najveći primer hrišćanske službe, ali bio sam potpuno iskren kada sam pred kraj moje službe rekao da sam ja najveći grešnik. Ja nisam tada rekao da sam najveći grešnik bio nekada davno nego da sam najveći grešnik bio upravo u tom trenutku. Bilo mi je dato mnogo toga da razumem, a ja sam malo od toga izvršio”.

“Kako je to moguće? Mislio sam da si to rekao samo iz poniznosti”, pitao sam.

“Prava poniznost je uvek u skladu sa istinom. Ne boj se. Moja pisma su bila istinita i napisana su pomazanjem Svetoga Duha. Ali meni je mnogo bilo dato, a nisam upotrebio sve što mi je bilo dato. Ja nisam zadovoljio. Niko ovde nije zadovoljio osim Jednog. Vrlo je bitno da shvatiš da je ovo istina u mom slučaju, jer mnogi još uvek iskrivljavaju moje nauke zato što mene krivo gledaju.

“Kao što si mogao da vidiš napredak u mojim pismima, ja sam u početku smatrao da nisam manji od najdostojnijih apostola, nakon toga sam priznao da sam najmanji od apostola, onda najmanji od svetaca i

konačno sam uvideo da sam najveći grešnik. Nisam to rekao samo iz poniznosti, govorio sam pravu istinu. Bilo mi je povereno mnogo više nego što sam upotrebio. Samo je Jedan ovde koji je potpuno verovao, koji je u svemu poslušao i koji je u potpunosti stvarno izvršio sve što mu je bilo dato. Ali ti možeš izvršiti više nego ja”.

Moj odgovor je bio neubedljiv. “Znam da je istina što govoriš, ali jesi li siguran da je ovo najvažnija poruka koju nam želiš dati za poslednju bitku”?

“Siguran sam”, odgovorio je s potpunom sigurnošću. “Vrlo sam zahvalan Gospodu za Njegovu milost da upotrebljava moja pisma. Ali brine me to da ih mnogi od vas pogrešno upotrebljavaju. Ona jesu istina Svetog Duha i ona jesu Sveto Pismo. Gospod mi je dao da usadim veliko kamenje u strukturu Njegove večne crkve, ali moja pisma nisu kamenje u temelju. Samo Isus je izgradio kamenje za temelj. Moj život i moja služba nisu primer onoga na šta ste vi pozvani. Samo Isus je taj primer. Ako će ono što sam ja napisao biti upotrebljeno kao temelj, to neće moći izdržati teret onoga što se na to mora nadograditi. Ono što sam napisao mora se nadograditi na jedinom Temelju koji može da podnese ono što vi uskoro morate izdržati; ne smete upotrebljavati ono što sam ja napisao kao temelj. Morate razumeti moja učenja kroz Gospodnje učenje, a ne razumeti Njega kroz moje stavove. Njegove reči su temelj. Ja sam samo dograđivao objašnjavajući Njegove reči. Najveća mudrost i najznačajnije istine su Njegove reči, a ne moje.

“Moraš znati takođe da ja nisam izvršio sve što sam mogao. Svaki vernik može da izvrši više nego što sam ja izvršio. Svaki istiniti vernik ima u sebi Svetog Duha. Sila Onoga koji je sve stvorio živi u vernima. I najmanji od svetaca ima u sebi silu da pomije planine, zaustavi vojske ili uskrsne mrtve. Da biste vi izvršili sve našta ste pozvani u vaše doba, ne smete gledati na moju službu kao na cilj nego kao na početak. Neka vaš cilj bude da budete kao Gospod, a ne kao ja. Vi možete biti kao On i možete činiti sve što je On činio, i više od toga, jer je On sačuvao Svoje najbolje vino za kraj”.

Znao sam da svi ovde govore smo istinu. Znao sam da je istina da su mnogi pogrešno upotrebili Pavlovo učenje kao temelj i da nisu gradili na temelju evanđelja, ali još uvek nisam mogao da prihvatim misao da Pavle nije zadovoljio svom pozivu. Pogledao sam na Pavlov presto i na veličanstvenost njegovog bića. Bilo je to mnogo veće nego što sam mogao da zamislim da bi najveći sveci na nebu imali. Bio je iskren i odlučan upravo kao što sam i očekivao. Jako me je pogodilo to da se on još uvek vrlo brinuo za sve crkve. Ja sam u njega gledao kao u idola, a to je bio greh od kog me on hteo osloboditi. A ipak je on bio puno veći nego Pavle kojeg sam ja imao kao idola. Znajući šta mislim, stavio je obe ruke na moja ramena i pogledao me vrlo odlučno u oči.

“Ja sam tvoj brat. Ja te ljubim isto koliko i svi ovde. Ali moraš nešto da razumeš. Naša trka je završena. Mi ne možemo niti dodati niti oduzeti od onog što smo posejali na zemlji, ali ti možeš. Mi nismo tvoja nada. Ti si sada naša nada. Čak i u ovom razgovoru ja samo mogu da potvrdim ono što sam već napisao, ali ti još imaš mnogo pisanja pred sobom. Klanjaj se jedino Bogu i u svemu nastoj da postaneš kao On. Nikada nemoj činiti čoveka svojim ciljem, samo Isus mora biti tvoj cilj. Mnogi koji će uskoro hodati po zemlji će činiti veća dela nego što smo mi činili. Prvi će biti poslednji, a poslednji prvi. Nama to ne smeta. radost naših srca je to što smo mi jedno s tobom. Moja generacija je bila upotrebljena da položi temelj i da počne na njemu da gradi i ta čast će uvek ostati naša. Ali svaki sprat izgrađen na temelju mora ići u visinu. Mi nećemo biti zgrada koja treba da budemo ako vi ne odete u visinu”.

Dok sam o ovome razmišljao on me pažljivo posmatrao. Onda je nastavio, “Još su dve stvari koje smo mi postigli u naše doba, a crkva ih je ubrzo izgubila i još uvek ih nije dobila nazad. Ti moraš te stvari ponovo pridobiti”.

“O čemu govoriš”? pitao sam osetivši da će sada reći nešto vrlo važno i da to neće biti samo dodatak onome što je već rekao.

“Vi morate ponovo da pridobijete službu i poruku”, naglasio je.

Pogledao sam na Gospoda, a On je potvrdno klimnuo glavom i dodao: *“Dobro je da ti Pavle ovo kaže. On je do sada bio najverniji u tim dvema stvarima”.*

“Molim te objasni”, molio sam Pavla.

“Hoću”, odgovorio je. “osim u nekoliko malih mesta na svetu gde su sada velika progonstva i poteškoće, mi jedva prepoznavemo službu ili poruku koja se danas propoveda. Zbog toga sadašnja crkva jako malo liči na crkvu našeg doba, a i mi smo bili daleko od onoga na šta smo bili pozvani. Kada smo mi služili, najveća žrtva je bila to što smo bili u službi, a u tome se odrazila poruka najveće žrtve koja je ikada bila podnesena – poruka krsta. Krst je Božja sila i centar svega po čemu smo pozvani da živimo. Vi sada imate nedovoljno sile da preobrazite umove i srca učenika zato što vi ne živite i ne propovedate krst. Zato mi jedva vidimo razliku između učenika i neznabožaca. To nije evanđelje ili spasenje koje je nama bilo povereno. Vi se morate vratiti krstu”.

Rekavši ovo uhvatio me je za ramena kao otac, a onda se vratio na svoj presto. Osećao sam da sam primio neverovatan blagoslov ali i dubok prekor. Dok sam se udaljavao počeo sam da razmišljam o nivou spasenja na planini i o dragocenostima spasenja koje sam video unutar planine. Shvatio sam da sam sve moje odluke doneo, pa čak i odluku da uđem na vrata koja su me dovela ovamo, zato da bih dospeo što dalje, a ne da bih

činio Gospodnju volju. U svemu što sam činio, živeo sam za sebe, a ne za Njega. Čak i moja odluka da prihvatim Njegov sud potekla je iz moje želje da dobijem nešto što će mi omogućiti da se vratim pobedonosno bez trpljenja gubitka. Još uvek je moj centar svega bilo moje *ja* a ne Hristos.

Znao sam da će moj kratak razgovor sa Pavlom imati posledice koje dugo neću moći potpuno da razumem. Osećao sam se kao da mi je cela crkva od večnosti na neki način dala blagoslov. Velik oblak svedoka nas je uistinu bodrio. Gledali su na nas kao ponosni roditelji koji žele svojoj deci nešto bolje nego što su oni imali. Činilo bi im veliku radost da crkva u poslednjim danima postigne sve što crkva u njihovo vreme nije postigla. Ali znao sam da mi još uvek ne zadovoljavamo čak ni u onome što su nam oni pripremili.

"Crkva poslednjih dana neće biti veća nego crkva Pavlove generacije, čak ako i čini veća dela", Gospod je dodao. *"Sve što se čini, čini se Mojom milošću. Međutim, ja ću dati više Moje milosti i Moje sile crkvi u poslednjim danima jer ona mora izvršiti više nego što je crkva izvršila u bilo koje drugo doba. Vernici poslednjih dana će imati istu silu koju sam ja imao, pa čak i veću, jer će oni biti predstavnici svih onih koji su išli pre njih. Crkva poslednjih dana će pokazati Moju narav i Moje puteve onako kao ih još niko nije pokazao ranije. To je zato što vam dajem više Svoje milosti, a kome je više dato, od njega se više i zahteva".*

Ovo me je ponovo podsetilo na Pavla. "Kako mi možemo postati odani i verni kao što je on bio"? mislio sam u sebi.

"Ja ne tražim da vi to dosegnete", Gospod je odgovorio. *"Ja tražim da vi prebivate u Meni. Vi ne možete sebe meriti prema drugima, čak ni prema Pavlu. Nikada nećete doseći one na koje gledate, ali ako gledate na Mene, postići ćete više nego što bi postigli na neki drugi način. Ti si nekada naučavao da su se onoj dvojici na putu za Emaus otvorile oči u trenutku kada su Me videli da lomim hleb. Kada čitate Pavlova pisma i pisma drugih, morate čuti Mene. Vaše će se oči otvoriti samo kada direktno od mene primite hleb.*

Oni koji su Meni najviše ličili odvratice od Mene tvoju pažnju, ako kroz njih ne budeš video Mene. Postoji još jedna zamka za one koji imaju više Mog pomazanja i sile nego drugi. Oni često skreću pažnju na sebe. Kao što sam rekao pre nego što si razgovarao sa Pavlom, moje sluge moraju postati slepi da bi videli. Dozvolio sam ti da s njim razgovaraš zato što je on jedan od najboljih primera onih koji su oslepeli da bi mogli da vide. Ja sam mu iz Svoje milosti dozvolio da proganja Moju crkvu. Kada je video Moje svetlo, razumeo je da ga je njegovo razmišljanje dovelo u direktan sukob s istinom kojoj je mislio da služi. Tvoje razmišljanje će te uvek dovesti do istog sukoba. Dovešće te da činiš upravo ono što je suprotno Mojim volji. S većim pomazanjem dolazi veća opasnost da ti se ovo desi, ako ne naučiš to što je Pavle naučio. Ako ne nosiš svoj krst svaki

dan, stavljajući na njega sve što jesi i sve što imaš, pašćeš zbog autoriteta i sile koju ću ti Ja dati. Sve dok ne naučiš da sve činiš za evanđelje, što imaš više uticaja, to ćeš biti u većoj opasnosti.

Najveća obmana koja dolazi Mojim pomazanicima je da počnu misliti da su njihovi putevi Moji putevi i da su sve njihove misli Moje misli, zato što sam im Ja dao malo natprirodnog znanja ili sile. Ovo je velika obmana i mnogi su se tako spotakli. Mislićeš kao Ja jedino kada si sa mnom u savršenom jedinstvu. Čak i oni koji su primili najviše pomazanja na zemlji, kao na primer Pavle, imali su samo delimično jedinstvo sa mnom i to jedinstvo su imali samo za kratke periode.

Niko nije sa mnom hodao bliže nego Pavle, a ipak ga je mučio strah i slabosti koje nisu bile od Mene. Mogao sam ga od njih osloboditi i on me molio nekoliko puta da ga oslobodim, ali Ja ga nisam oslobodio iz jednog razloga. Pavlova velika mudrost je bila što je prihvatio svoje slabosti, jer on je razumeo da kada bih ga ja od njih oslobodio ne bih mu mogao poveriti toliko otkrivenja i sile koliko sam mu poverio. Pavle je naučio da pravi razliku između svoje slabosti i otkrivenja Duha. Znao je da svaki put kada su ga mučile slabosti ili strah on nije gledao iz Moje perspektive nego iz svoje. Zbog toga me je više tražio i više se na mene oslanjao. Pazio je takođe da ne pripiše Meni ono što je izlazilo iz njegovog srca. Zbog toga sam mogao da mu poverim otkrivenja koja drugima nisam mogao da poverim. Pavle je znao svoju slabost i znao je Moje pomazanje i razlikovao je jedno od drugog. On nije pomešao ono što je izlazilo iz njegovo uma i srca s Mojim umom i Mojim srcem”.

Počeo sam da razmišljam o tome kako je sve ovo ovde jasno, ali kako često, čak i posle ovakvih velikih iskustava, ja sam ih vrlo lako zaboravio. Lako je ovde sve razumeti i hodati u svetlu, ali tamo, u borbi, sve ponovo postaje maglovito. Činilo mi se da me ne muči toliko strah koliko nestrpljenje i srdžba a oni isto toliko iskrivljuju naš pogled koji treba da imamo kada prebivamo u Svetom Duhu.

Mudrost je stao i okrenuo se prema meni: *“Ti si zemljana posuda, i to je sve što ćeš biti sve dok hodaš na zemlji. Ipak ti Me možeš videti tamo isto kao i ovde, ako gledaš očima svog srca. Možeš Mi biti bliže nego što je bilo ko ikada bio. Ja sam svakom omogućio da mi bude toliko blizu koliko to stvarno želi. Ako zaista želiš da budeš bliže Meni nego što je Pavle bio, ti to možeš. Neki će to želeti i njihova želja će biti toliko jaka da će se odreći svega što ih deli od mene, da bi se mogli potpuno predati mojoj prisutnosti i dobiće to što traže.*

Ako je tvoj cilj da hodaš tamo isto tako kao što ovde hodaš sa mnom, Ja ću ti biti isto toliko blizu tamo kao što sam sada ovde. Ako me tražiš, naći ćeš me. Ako se Meni približiš, i Ja ću se tebi približiti. Ja želim tebi da prostrem sto usred tvojih neprijatelja. Ja želim to da učinim svima koji se pozivaju na mene, a ne samo Mojim vođama. Ja želim da budem

bliži tebi i svima koji se pozivaju na Mene, nego što sam to do sada bilo kome bio. Ti određuješ koliko ćemo biti blizu, ne ja. Naći će me oni koji Me traže.

Ti si ovde zato što si tražio Moj sud za tvoj život. Tražio si me kao Sudiju i sada Me pronalaziš. Ali nemoj misliti da zato što si video Moju sudnju stolicu, da će sada svi tvoji sudovi biti Moji sudovi. Imaćeš Moj sud samo onda kada hodaš u jedinstvu sa mnom i kada tražiš pomazanje Mog Duha. Ovo možeš dobiti ili izgubiti svakog dana.

Dozvolio sam ti da vidiš anđele, dao sam ti snove i vizije jer si me molio za sve to. Ja volim da dajem Mojoj deci dobre darove koje oni traže. Godinama si Me molio za mudrost i sada je primaš. Tražio si Moj sud i sada ga primaš. Ipak ova iskustva tebe ne čine potpuno mudrim i pravednim sudijom. Imaćeš mudrost i sud onoliko koliko prebivaš u Meni. Nemoj prestati da me tražiš. Što više istinski rasteš, to ćeš više znati koliko si zavisao od Mene. Što više rasteš, to ćeš se manje skrivati od Mene i od drugih, da bi uvek mogao da hodaš u svetlu.

Video si Me kao Spasitelja, Gospoda, Mudrost i Sudiju. Kada se vratiš u bitku još uvek ćeš moći da vidiš Moju sudnju stolicu očima svog srca. Kada hodaš u istini, znajući da je sve što misliš i činiš potpuno otkriveno ovde, imaćeš slobodu da živiš tamo isto kao i ovde. Pokrivači će se, međutim, vratiti i sakriti Me od tebe svaki put kada se počneš skrivati od mene i od drugih. Ja sam Istina i oni koji me poštuju moraju Me poštovati u Duhu i Istini. Istina se nikada ne krije u tami. Ona uvek teži da ostane na svetlu. Svetlo otkriva i pokazuje. Hodaćeš u svetlu kao što sam Ja u svetlu samo kada tražiš da budeš otkriven i kada dozvoliš da bude otkriveno ono što ti jesi u svom srcu. Pravo zajedništvo sa Mnom zahteva potpuno razotkrivanje. Pravo zajedništvo s Mojim ljudima zahteva to isto.

Kada si stajao pred sudnjim prestolom osećao si više slobode i sigurnosti nego ikada pre, jer više nije trebalo da se skrivaš. Osećao si se sigurnim jer si znao da je moj sud istinit i pravedan. Moralni i duhovni redosled Mog svemira je isto tako siguran kao i prirodni redosled koji je osnovan na zakonima prirode. Pouzdaješ se u Moj zakon gravitacije a da uopšte i ne razmišljaš o njemu. Isto tako se moraš pouzdati u Moj sud. Moji standardi pravednosti su isto tako nepromenljivi i sigurni. Živeti po ovoj istini znači hodati u veri. Prava vera je imati pouzdanje u ono što Ja jesam.

Ti želiš da znaš Moju silu i u njoj da hodaš zato da bi mogao ozdravljati bolesne i činiti čuda, a još uvek nisi počeo da razumevaš silu Moje reči. Ja se ne moram ni najmanje napregnuti da bih podigao iz mrtvih sve one koji su ikada živeli na zemlji. Ja sve održavam silom Moje reči. Stvorenje postoji radi Moje reči i održava se Mojom rečju.

Pre kraja Ja moram objaviti Moju silu na zemlji. Čak i najveća sila koju sam ikada objavio na zemlji ili koju ću ikada objaviti, je još uvek pokazivanje Moje sile u vrlo maloj meri. Ja ne otkrivam Svoju silu da bih pridobio ljude da veruju u Moju silu nego da pridobijem ljude da veruju u Moju ljubav. Da sam hteo da spasim svet Svojom silom kada sam hodao na zemlji, mogao sam da pomičem planine samo pokazujući prstom. Onda bi Mi se svi ljudi klanjali zato što se boje Moje sile. Ja ne želim da Mi se ljudi pokore zato što se boje Moje sile, nego zato što Me ljube i zato što ljube istinu.

Ako ne poznaješ Moju ljubav, Moja sila će te pokvariti. Ja ne dajem ljubav da bi ti mogao poznavati Moju silu, Ja ti dajem silu da bi ti mogao poznavati Moju ljubav. Cilj tvog života mora biti ljubav, a ne sila. Posle toga Ću ti dati silu kojom ćeš ljubiti. Daću ti silu da ozdraviš bolesne zato što ih ljubiš, i ja ih ljubim i ne želim da budu bolesni.

Moraš, dakle, prvo da tražiš ljubav, a onda veru. Ne možeš Mi ugoditi vez vere. Vera nije samo poznavanje Moje sile, nego poznavanje Moje ljubavi kao i sile Moje ljubavi. Prva stvar koju vera veruje je ljubav. Traži veru da možeš više ljubiti i da možeš više činiti tvojom ljubavlju. Ja ti mogu poveriti Moju silu samo kada tražiš veru da bi ljubio. Vera deluje po ljubavi.

Moja reč je sila koja održava sve stvari. Toliko koliko veruješ da je Moja reč istina, moći ćeš da činiš sve što je moguće činiti. Oni koji veruju da su Moje reči istinite biće verni i svojim rečima. Ja sam istinit po prirodi i sve Moje stvorenje veruje Mojoj reči jer sam Ja veran Svojoj reči. Oni koji su kao Ja takođe su verni svojim rečima. Njihova reč i njihova obećanja su pouzdana. Njihovo "da" znači "da", a njihovo "ne" znači "ne". Ako tvoje reči nisu istinite sumnjaćeš u Moje reči, jer je u tvom srcu prevara. Ako nisi veran svojim rečima, to je zato što mene stvarno ne poznaješ. Da bi imao veru moraš biti veran. Ja sam te pozvao da hodaš u veri jer sam ja veran. Takva je Moja priroda.

Zato ćeš biti suđen zbog neopreznih reči koje izgovoriš. Biti neoprezan znači ne biti na oprezu. Reči imaju silu, a onima koji su neoprezni u rečima ne može biti poverena sila Moje reči. Mudro je biti oprezan sa svojim rečima i držati ih kao što Ja držim Svoju reč".

Gospodnje reči su prešle preko mene kao veliki morski talasi. Osećao sam se kao Jov pred vihorom. Mislio sam da se sve više smanjujem, a onda sam uvideo da On raste. Nikada se nisam osećao tako uobraženim. Kako sam mogao da budem tako ležeran prema Bogu? Osećao sam se kao mrav koji gleda na planinu. Bio sam manji od zrna prašine, a On je ipak govorio sa mnom. Nisam više mogao da izdržim i okrenuo sam se.

Posle nekoliko trenutaka osetio sam ruku na mom ramenu koja je delovala vrlo ohrabrujuće. Bio je to Mudrost. Slava Mudrosti je sada bila još veća, a činilo se da smo oboje istog rasta. "Razumeš li šta ti se upravo dogodilo?" pitao je.

Pošto sam znao dobro da kada Gospod postavlja pitanje On ne traži informaciju, počeo sam o tome razmišljati. Znao sam da je to bila istina. Ja sam prema Njemu manji od zrna prašine, a On je hteo iz nekog razloga da ja to iskusim. Odgovarajući na moje misli, On je nastavio:

"Istina je to što misliš, ali ovo poređenje čoveka prema Bogu nije samo u veličini. Ti počinješ da osećaš silu Mojih reči. Kada su ti poverene Moje reči poverena ti je sila koja održava svemir. Ja to ne činim zato da bi se ti osećao malim, nego da ti pomognem da bolje razumeš ozbiljnost i silu onoga što ti je povereno – a to je reč Božja. U svim tvojim nastojanjima seti se da jedna Božja reč ima veću vrednost nego sva blaga na zemlji. Moraš razumeti vrednost Mojih reči i učiti Moju braću da ih razumeju i poštuju. S obzirom na to da ste pozvani da nosite Moje reči, vi morate poštovati vrednost svojih reči. Oni koji će nositi istinu moraju da budu istiniti".

Dok sam ovo slušao osetio sam potrebu da pogledam na jedan od prestola koje je bilo pored nas. Tu sam video čoveka koga sam odmah prepoznao. On je bio veliki evangelizator kada sam ja bio dete i mnogi su mislili da je on hodao u većoj sili nego bilo ko drugi od vremena prve crkve. Čitao sam o njemu i slušao neke od njegovih snimljenih poruka. Njegova istinska poniznost i očita ljubav kojom je ljubio Gospoda i ljude je podstakla mnoge. Uprkos tome mislio sam da je u nekim od svojih učenja ozbiljno zastranio. Bio sam iznenađen, ali bilo mi je drago da ga vidim na jednom od velikih prestola. Oduševili su me njegova poniznost i ljubav koji su još uvek sijali iz njega.

Kada sam se okrenuo prema Gospodu da ga pitam da li mogu da razgovaram s ovim čovekom, video sam koliko Gospod očito ljubi ovog čoveka. Ali Gospod mi nije dozvolio da s njim govorim nego mi je mahnuo da idem dalje.

"Hteo sam da ga ovde vidiš", Gospod je objasnio, "i da razumeš položaj koji on ima kod Mene. On je nosio poruku Mojoj crkvi u poslednjim danima, ali crkva ga nije mogla čuti iz razloga koje ćeš ti morati da razumeš u pravo vreme. On je zbog toga za jedno vreme bio obeshabren i pao u obmanu, a njegova poruka je bila iskrivljena. Ta se poruka mora obnoviti kao i delovi poruka koje sam slao preko drugih koje su takođe bile iskrivljene".

Znao sam da se ovde sve dešava u pravom trenutku kada ja moram nešto da naučim i počeo sam da razmišljam o tome da je razlog što sam

video ovog čoveka sada to što smo upravo razgovarali o tome kako je moguće da se pokvare ljudi koji imaju silu.

"Da. Velika opasnost preti onima koji hodaju u velikoj sili", Gospod je odgovorio. "Desilo se to mnogima od Mojih glasnika i to je deo poruke koju će oni dati crkvi u poslednjim danima. Vi morate hodati u Mojoj sili, čak i u većoj sili nego što su ovi iskusili, ali ako počnete da mislite da je ta sila znak da Ja potvrđujem vas ili da odobravam vašu poruku, vi ćete lako pasti u istu obmanu. Sveti Duh je dat da svedoči samo o Meni. Ako ćete biti mudri kao Pavle, više ćete se ponositi vašim slabostima nego snagom.

Prava vera je istinsko poznanje o tome ko Ja jesam. Ona nije ništa više i ništa manje. Ti moraš uvek da paziš, čak i kada boraviš u Mojoj prisutnosti i kada Me vidiš kakav Ja Jesam, da ne padneš okrenuvši se od Mene da gledaš na samog sebe. Tako je Lucifer pao. On je boravio u ovoj sobi. Gledao je na Moju i Očevu slavu. Međutim, počeo je da gleda na sebe više nego na Nas. Onda je počeo da se ponosi svojim položajem i silom. To se desilo mnogima od Mojih slugu kojima je bilo dozvoljeno da vide Moju slavu i kojima je bila poverena sila. Ako počneš da misliš da ti je data sila zbog tvoje mudrosti, pravednosti ili zbog tvoje odanosti čistoj doktrini, ti ćeš pasti".

Znao sam da je ovo bilo najoštrije upozorenje koje sam ovde primio. Imao sam želju da idem nazad i borim se u poslednjoj bici, ali počeo sam ozbiljno da sumnjam da li ću se moći boriti, a da ne padnem u zamke za koje se činilo da su svuda. Pogledao sam nazad na Gospoda. On je bio Mudrost i ja ću Ga stvarno trebati poznavati kao Mudrost kada se vratim.

"Dobro je da gubiš pouzdanje u sebe. Ne mogu da ti poverim sile doba koje dolazi sve dok ne izgubiš pouzdanje u sebe. Što se manje u sebe pouzdaješ, to ću više sile moći da ti poverim, ako..."

Dugo sam čekao da Gospod nastavi, ali On nije nastavio. Nekako mi je bilo jasno da je On hteo da ja nastavim rečenicu, ali nisam znao šta da kažem. Što sam više u Njega gledao, to sam imao više pouzdanja. Napokon sam znao šta da kažem:

"Ako se pouzdam u Tebe", dodao sam.

"Da. Ti moraš da imaš veru da bi izvršio ono na šta si pozvan, ali to mora biti vera u Mene. Nije dovoljno da samo izgubiš pouzdanje u sebe. Ako ne ispuniš tu prazninu pouzdanjem u Mene, doći ćeš samo do nesigurnosti. Mnogi od ovih ljudi su pali u obmane na taj način. Mnogi od ovih muškaraca i žena su bili proroci. Ali neki od njih zbog lične nesigurnosti nisu dozvoljavali da ih ljudi nazivaju prorocima, što nije bilo ispravno jer oni jesu bili proroci. Lažna poniznost je takođe obmana. Ako ih neprijatelj može prevariti da misle da oni nisu pravi proroci, on ih takođe može prevariti da misle da su oni veći proroci nego što jesu

negujući njihovo samopouzdanje. Lažna poniznost neće isterati ponos. Ona je samo jedna vrsta egocentričnosti koju neprijatelj ima pravo da iskoristi.

Svi tvoji padovi će doći kao rezultat jednog: egocentričnost. Od toga možeš da budeš izbavljen samo ako hodaš u ljubavi. Ljubav ne traži ono što joj pripada”.

Dok sam o ovome razmišljao moj razum je počeo divno da se rasvetljava. Mogao sam da vidim svoje celo iskustvo od početka do kraja izoštreno kroz ovu jednu jednostavnu poruku. “Kako mogu lako da budem zaveden od jednostavne odanosti Tebi”, jadao sam se.

Gospod se tada zaustavio i pogledao me izrazom za koji se nadam da ga nikada neću zaboraviti. On se nasmešio. Nisam hteo da zloupotrebim ovu priliku, ali nekako mi se činilo da kada mi se ovako nasmešio mogao bih od Njega tražiti bilo šta i On bi mi to dao. Iskoristio sam tu priliku.

“Gospode, kada si rekao: “Neka bude svetlo”, postalo je svetlo. Molio Si se u Jovanu 17 da te mi ljubimo istom ljubavlju kojom Tebe ljubi Otac. Hoćeš li, molim Te, da kažeš meni sada, “Neka u tebi bude ljubav”, da bih Te ja mogao ljubiti Očevom ljubavlju”?

On nije prestao da se smeši, nego me je zagrlio kao prijatelja. *“Rekao sam ti to pre stvaranja sveta kada sam te pozvao. To isto sam rekao tvojoj braći koja će se boriti u poslednjoj bici. Znaćeš Očevu ljubav kojom On Mene ljubi. To je savršena ljubav koja će isterati iz tebe sav tvoj strah. Ova ljubav će ti omogućiti da Mi veruješ tako da bi mogao da činiš sve što sam Ja činio, čak i veća dela, jer sam Ja s Mojim Ocem i ti ćeš znati Njegovu ljubav prema Meni i dela koja će ti biti data da činiš proslaviće Mene. Sada, zbog tebe samog, Ja ti ponovo kažem, “neka u tebi bude ljubav Mog Oca””.*

Bio sam obuzet zahvalnošću za ovo celo iskustvo. “Ja ljubim Tvoj sud”, rekao sam i okrenuo se nazad prema sudnjem prestolu, ali Gospod me je zaustavio.

“Nemoj da gledaš nazad. Ja više nisam tamo; Ja sam ovde. Izvešću te iz ove sobe i postaviti na tvoje mesto u bici, ali ne smeš da gledaš nazad. Moraš da vidiš Moj sudnji presto u svom srcu jer on je sada tamo”.

“Isto kao i Vrt i dragocenosti spasenja...” pomislio sam u sebi.

“Da. Sve što činim, Ja to činim u tvom srcu. Tamo teku žive vode. Tamo sam Ja”.

Onda mi je dao znak da pogledam sebe. Okrenuo sam svoj mantil i zapanjilo me šta sam video. Moj oklop je imao istu slavu koja je okruživala Njega. Brzo sam povukao nazad moj mantil.

"U noći pre Mog raspeća molio sam Oca da slava koju sam imao u početku bude s Mojim ljudima i da vi budete jedno. Moja slava je ono što ujedinjuje. Moja slava će se uvećati onda kada se skupite svi vi koji Me ljubite. Što se više Moja slava uveličava skupom onih koji Me ljube, to će svet više znati da Me je Otac poslao. Sada će svet stvarno znati da ste vi Moji učenici jer ćete Me ljubiti i ljubićete jedan drugog".

Dok sam gledao u Njega moje pouzdanje je raslo. Bilo je to kao da sam bio opran iznutra. Uskoro sam se osećao spremnim da činim sve što On bude tražio od mene.

"Ovde je još neko koga moraš da sretneš pre nego što se vratiš u bitku", rekao je dok smo hodali. Dok smo hodali sve više sam primećivao da je on postao još slaviji nego što je bio pre nekoliko minuta.

"Svaki put kada Me vidiš očima svog srca, tvoj um se pomalo obnovi", nastavio je. *"Jednog dana ti ćeš moći da prebivaš stalno u Mojoj prisutnosti. Onda ću ti Ja smesta biti na raspolaganju kao i sve što si naučio kroz Mog Duha".*

Čuo sam i razumeo sve što je rekao, ali bio sam toliko zanesen Njegovom slavom da sam Ga morao pitati, "Gospode, zašto si sada slaviji nego pre kada si mi se pojavio kao Mudrost"?

Ja se nisam promenio, ali ti si se promenio. Ti se menjaš dok gledaš Moju slavu otkrivenim licem. Iskustva koja si imao odstranjuju pokrivače s tvog lica tako da me možeš jasnije videti, ali ništa ih ne odstranjuje tako brzo kao Moja ljubav".

Onda se zaustavio i ja sam se okrenuo da vidim one koji su sedeli na prestolima pored nas. Bili smo još uvek na mestu gde su sedeli visoki kraljevi. Prepoznao sam jednog čoveka koji je bio blizu mene.

"Poznajem te od nekud, ali se ne mogu setiti od kud".

"Video si me jednom u viziji", odgovorio je.

Odmah sam se setio i začudio! "Ti si, dakle, bio prava osoba"?

"Da", odgovorio je.

Onda sam se setio trenutka kada sam još kao mlad hrišćanin bio razočaran nekim stvarima u mom životu. Otišao sam u park pored stana i

odlučio da tamo čekam dok mi Gospod ne progovori. Dok sam sedeo i čitao Bibliju dobio sam viziju, jednu od prvih koju sam ikada imao.

U toj viziji sam video čoveka koji je revnosno služio Bogu. On je stalno svedočio ljudima, učio ih je, posećivao bolesne i molio se s njima. Bio je vrlo revnosan za Gospoda i imao je pravu ljubav za ljude. Onda sam video jednog drugog čoveka koji je očito bio skitnica ili beskućnik. Mače je prošlo kraj njega i on ga je počeo udarati, malo se suzdržavao ali ga je ipak malo grubo odgurnuo od sebe nogom. Onda me Gospod pitao koji od ove dvojice je Njemu više ugodio.

“Onaj prvi”, rekao sam bez oklevanja.

“Ne, onaj drugi”, On je odgovorio i počeo o njima da mi govori.

Prvi čovek je odrastao u divnoj porodici koja je uvek poznavala Gospoda. Odrastao je u zdravoj crkvi, a onda je pohađao jednu od najboljih biblijskih škola. Bilo mu je dato stotinu delova Božje ljubavi, a on je upotrebljavao samo sedamdesetpet.

Drugi čovek je bio rođen gluv. Bio je maltretiran i držali su ga na tamnom, hladnom tavanu sve dok ga vlasti nisu našle kada je bio osam godina star. Bio je premeštan od jedne institucije do druge i u svakoj od njih je i dalje bio maltretiran. Konačno su ga izbacili na ulicu. Bila su mu data tri dela Gospodnje ljubavi, a on je upotrebio sva tri dela da savlada gnev u svom srcu i da ne naudi mačetu.

Gledao sam sada na tog čoveka, on je bio kralj koji je sedeo na prestolu puno slavnijem nego što je Solomon mogao i da zamisli. Mnoštvo anđela je stajalo oko njega čekajući da izvrše njegove naloge. Okrenuo sam se prema Gospodu u strahopoštovanju. Još uvek nisam mogao da verujem da je ovaj čovek stvaran, a još manje da je on sada jedan od velikih kraljeva.

“Molim te Gospode, reci mi sve o njemu”, molio sam.

“Svakako, zato sam ovde. Anđelo je bio veran u onom malom što sam mu dao, i zato sam mu dao još tri dela Moje ljubavi. Upotrebio ih je sve da prestane da krade. Skoro je umro od gladi, ali nije hteo da uzme ništa što nije bilo njegovo. Kupio je hranu novcem koji je dobio sakupljajući boce, a tu i tamo bi radio u nečijoj bašti. Nije mogao da čuje ali je naučio da čita, i Ja sam mu poslao evanđeoski traktat. Dok ga je čitao, Duh mu je otvorio srce i on Mi je predao svoj život. Ponovo sam mu udvostručio delove Moje ljubavi i on ih je verno sve upotrebio. Hteo je i drugima da prenese sve što je doživeo o Meni, ali nije mogao da govori. Iako je živeo u velikom siromaštvu, počeo je da troši više nego polovinu svoje zarade na evanđeoske traktate da bi ih mogao dati ljudima na ulici”.

"Koliko ljudi je doveo Tebi"? pitao sam misleći da mora da ih je doveo celo mnoštvo jer sedi ovde s kraljevima.

"Jednu osobu", odgovorio je Gospod. "Dozvolio sam mu da Mi dovede alkoholičara na samrti jer Sam želeo da ga ohrabrim. Njega je to toliko ohrabrilo da je on stajao na tom istom uglu mnogo godina samo da dovede još jednu dušu pokajanju. Međutim, celo nebo Me molilo da ga dovedem ovamo, a i Ja sam želeo da on primi svoju nagradu".

"Ali šta je učinio da postane kralj"? pitao sam.

"Bio je veran u svemu što mu je bilo dato, savladao je sve i postao je kao Ja i umro je mučeničkom smrću"?

"Ali šta je nadvladao i kako je umro mučeničkom smrću"?

"Nadvladao je svet Mojom ljubavlju. Malo je onih koji su nadvladali toliko mnogo sa tako malo datog. Mnogi od Mojih ljudi žive u kućama na kojima bi im zavideli kraljevi pre samo stotinu godina zbog udobnosti tih kuća, ali oni ih ne cene, dok je Anđelo toliko cenio kartonsku kutiju u hladnoj noći da ju je pretvorio u slavnu palatu u kojoj sam Ja prebivao. Počeo je ljubiti sve i svakoga. On bi se više veselio jednoj jabuci nego mnogi od Mojih ljudi velikoj gozbi. Bio je veran sa svim što sam mu dao, iako to nije bilo mnogo u poređenju s onim što sam dao mnogima, pa čak i tebi. Pokazao sam ti ga u viziji zato što si prošao pored njega mnogo puta. Jednom si ga čak pokazao i govorio o njemu jednom svom prijatelju".

"Stvarno? Šta sam rekao"?

"Rekao si, "Evo još jednog od onih koji podsećaju na Iliju i koji je verovatno pobeo sa autobuske stanice". Rekao si da je on "religiozni ludak" koga je neprijatelj poslao da odbije ljude od evanđelja".

Ovo je bio najteži udarac koji sam do sada podneo u ovom iskustvu. Bio sam ne samo potresen nego i zgrožen. Pokušao sam da se setim tog slučaja, ali nisam mogao, jer je bilo mnogo takvih. Nikada nisam imao sažaljenja prema prljavim uličnim propovednicima koji su mi se činili da samo odbijaju ljude od evanđelja.

"Oprosti mi Gospode. Molim Te, oprosti mi".

"Oprošteno ti je", On je brzo odgovorio. "I u pravu si. Ima ih mnogo koji pokušavaju da propovedaju evanđelje na ulicama iz pogrešnih ili čak loših razloga. Ipak ima i onih koji su iskreni, iako su neuki i neizvežbani. Nemoj suditi po izgledu. Ima isto toliko pravih slugu koji izgledaju kao što je izgledao on koliko ima i izglancanih profesionalaca u velikim katedralama i organizacijama koje su ljudi izgradili u Moje Ime".

On mi je onda mahnuo rukom da pogledam na Anđela. Kada sam se okrenuo, on se spustio po stepenicama njegovog prestola i stao ispred mene. Raširio je svoje ruke i srdačno me zagrlio i poljubio me u čelo kao otac. Ljubav me oblila i ispunila toliko snažno da sam mislio da moj nervni sistem to neće izdržati. Kada se odvojio od mene ja sam se teturao kao da sam pijan, ali osećao sam se predivno. Takvu ljubav nisam nikada ranije osetio.

"On ti je ovo mogao dati na zemlji", Gospod je nastavio. "Imao je mnogo toga da pruži mojim ljudima, ali niko mu nije dolazio blizu. Čak su ga i Moji proroci izbegavali. On je rastao u veri čitajući samo Bibliju i nekoliko knjiga koje je ponovo i ponovo čitao. Pokušao je da ide u neke crkve, ali nije mogao da nađe ni jednu u kojoj bi ga primili. A da su ga primili, primili bi Mene. On je bio Moje kucanje na njihovim vratima".

Slušajući ovo naučio sam novo značenje reči "žalost". "Kako je umro"? pitao sam setivši se da je umro mučeničkom smrću, i čak sam očekivao da sam ja nekako bio odgovoran za njegovu smrt.

"Smrzao se dok je pokušavao da ugreje jednog starog pijanca koji se onesvestio napolju na hladnoći".

Dok sam gledao Anđela nisam mogao da verujem kako je tvrdo bilo moje srce. Ali ipak nisam mogao da razumem kako ga je ovo učinilo mučenikom. Ja sam mislio da su mučenici bili samo oni koji se nisu odrekli svog svedočanstva.

"Gospode, znam da je on stvarno pobednik," rekao sam. "i pravedno je da on bude ovde. Ali, da li su svi oni koji umru na ovakav način takođe mučenici"?

"Anđelo je bio mučenik svakog dana života. On bi učinio za sebe samo toliko koliko mu je trebalo da ostane živ, a rado je žrtvovao svoj život da spasi prijatelja u potrebi. Pavle je napisao Korinćanima da čak ako i daš svoje telo da se spali, a nemaš ljubavi, ništa ti ne vredi. Ako sebe predaš iz ljubavi, to mnogo vredi. Anđelo je umirao svakog dana jer on nije živeo za sebe nego za druge. Na zemlji je sebe uvek smatrao najmanjim od svih svetih, a bio je jedan od najvećih. Kao što si već naučio, mnogi koji sebe smatraju najvećim i koje drugi smatraju najvećim, završe ovde među najmanjima. Anđelo nije umro za biblijsko učenje niti za svedočanstvo, ali je umro za Mene".

"Gospode, molim Te pomози mi da se ovoga sećam. Molim Te nemoj dozvoliti da zaboravim ono što ovde vidim kada se vratim", molio sam.

"Ja sam zbog toga ovde s tobom i biću s tobom kada se vratiš. Mudrost je videti Mojim očima, a ne suditi po izgledu. Pokazao sam ti Anđela na ulici da bi ga mogao prepoznati kada prođeš pored njega. Da si

mu rekao o njegovoj prošlosti ono što sam ti pokazao u viziji, on bi Mi već mnogo ranije predao svoj život. Ti si tako mogao da poučiš ovog velikog kralja, a on bi imao veliki uticaj na Moju crkvu. Kada bi Moji ljudi gledali na druge onako kako Ja gledam, Anđelo i mnogi kao on bi bili zapaženi. Njih bi doveli na najveće propovedaonice a Moji ljudi bi došli sa svih krajeva zemlje da sednu do njihovih nogu, jer čineći tako oni bi seli do Mojih nogu. On bi te naučio kako ljubiti i kako investirati darove koje sam ti dao da možeš doneti mnogo više ploda”.

Bio sam toliko posramljen da nisam hteo ni da pogledam Gospoda, ali napokon sam se okrenuo prema Njemu jer sam osetio da me bol ponovo vodi k egocentričnosti. Kada sam Ga pogledao skoro sam oslepeo od Njegove slave. Uzelo je nešto vremena dok mi se oči nisu privikle da Ga ponovo mogu gledati.

”Seti se da ti je oprošteno”, On je rekao. ”Ja ti ne pokazujem ove stvari da te osudim nego da te poučim. Uvek se sećaj da saosećanje skida pokrivače s tvoje duše brže nego išta drugo”.

Kada smo ponovo počeli da hodamo, Anđelo je prvi put progovorio, “Molim te”, rekao je, “seti se mojih prijatelja beskućnika. Mnogi će zavoleti našeg Spasitelja ako neko ode k njima”.

Njegove reči su imale takvu silu da nisam imao snage da odgovorim rečima i samo sam klimnuo glavom. Znao sam da su te reči bile naređenje Kralja nad Kraljevima kao i Njegovog velikog prijatelja. “Gospode, pomози mi da pomognem beskućnicima”?

”Ja ću pomoći svima koji im pomažu”, On je odgovorio. ”Kada ljubite one koje ja ljubim uvek ćete imati Moju pomoć. Dobićete pomoćnika prema meri kojom ljubite. Mnogo puta si tražio više Mog pomazanja. Ovako ćeš ga dobiti: Ljubi one koje Ja ljubim; ljubeći njih ti ljubiš Mene; dajući njima ti daješ Meni, a Ja ću ti dati još više zauzvrat”.

Misli su me odvele mojoj lepoj kući i svemu što u njoj posedujem. Ja nisam bogat, ali prema zemaljskim merilima živim bolje nego što su kraljevi živeli u prošlom veku. Nikada se nisam zbog toga osećao krivim, ali sada jesam. Bio je to istovremeno dobar i loš osećaj. Pogledao sam ponovo na Gospoda znajući da će mi On pomoći.

”Seti se šta sam rekao kako Moj savršen zakon ljubavi razlikuje svetlo od tame. Kada se osećaš ovako zbunjenim, znaj da to nije Moj savršen zakon ljubavi. Ja uživam kada Mojoj porodici dajem dobre darove, kao i ti što daješ svojoj. Ja želim da u njima uživete i da ih cenite. Ali vi ih ne smete obožavati i morate ih rado deliti sa drugima kada vas Ja na to pozovem. Ja mogu u jednom trenutku samo jednim mahom ruke odstraniti sve siromaštvo na zemlji. Doći će dan preračunavanja kada će planine i visoka mesta biti spuštene, a siromašni i potlačeni uzdignuti, ali

to moram Ja da učinim. Ljudsko milosrđe je Meni isto toliko odvratno kao i ljudsko ugnjetavanje. Ljudi upotrebljavaju svoje milosrđe kao zamenu za silu Mog krsta. Ja vas nisam pozvao da se žrtvujete nego da Me poslušate. Ponekad ćete morati da se žrtvujete da biste Me poslušali, ali ako vaša žrtva ne proizilazi iz poslušnosti, ona će nas razdvojiti.

Ti si se ogrešio svojim stavom i ponašanjem prema ovom velikom kralju kada je on bio Moj sluga na zemlji. Ne prosuđuj nikog bez Mog saveta. Propustio si mnogo više susreta koje sam ti pripremio nego što možeš da zamisliš, i to samo zato što nisi bio dovoljno osetljiv prema Meni. Ali Ja ti nisam ovo pokazao da se ti osetiš krivim, nego da te dovedem do pokajanja i da više ne propuštaš takve susrete. Ako bilo šta radiš samo iz osećanja krivice, činićeš stvari zato da bi izravnao svoju krivicu, a to je uvreda protiv Mog krsta. Samo Moj krst može da odstrani tvoju krivicu i zato što sam Ja išao na krst da odstranim tvoju krivicu, sve što činiš iz osećaja krivice ne činiš za Mene.

Ja ne uživam da gledam da se ljudi muče”, Mudrost je nastavio. “Ali ljudsko milosrđe ih neće dovesti krstu koji ih jedini može osloboditi od njihove muke. Ti si propustio Anđela zato što nisi hodao u milosrđu. Imaćeš više milosrđa kada se vratiš, ali moraš da ga daš Mom Duhu. Čak ni Ja nisam ozdravio sve one koje sam sažaljevao, ali činio sam samo ono što sam video da Moj Otac čini. Nemoj činiti dela samo iz milosrđa, čini ih iz poslušnosti Mom Duhu. Samo onda će tvoje milosrđe imati silu otkupljenja.

Poverio sam ti darove Mog Duha. Imao si Moje pomazanje u svom propovedanju i pisanju, ali imao si ga više nego što si toga bio svestan. Retko kad vidiš Mojim očima ili čuješ Mojim ušima ili razumeš Mojim srcem. Bez Mene ne možeš učiniti ništa što bi pomoglo Mom kraljevstvu ili unapredilo Moje evanđelje. Borio si se u Mojim bitkama, video si čak i vrh Moje planine. Naučio si da ispaljuješ strele istine i pogađaš neprijatelja. Naučio si malo o tome kako da upotrebiš Moj mač. Međutim, ljubav je Moje najjače oružje. Ljubav nikada ne prestaje. Ljubav je sila koja će uništiti đavolja dela. A ljubav će doneti Moje kraljevstvo. Ljubav je zastava Moje vojske. Pod tom zastavom se morate sada boriti”.

Uz ove reči smo izašli iz velike dvorane suda i ušli u jedan hodnik. Slava Mudrosti je bila svuda oko mene, ali Njega više nisam mogao jasno da vidim. Odjednom sam se našao pred vratima. Okrenuo sam se, jer sam želeo i dalje da ostanem ovde, ali bilo mi je jasno da moram da odem. Ovo su bila vrata pred koja me Mudrost doveo. Morao sam da prođem kroz njih.

Nastavak sledi....